

Trầm Thụy Tiên, Biệt Thuyết Ái Ngã

Contents

Trầm Thụy Tiên, Biệt Thuyết Ái Ngã	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13: Pn1	32
14. Chương 14: Pn2	42
15. Chương 15: Pn3	47
16. Chương 16: Pn4	52

Trầm Thụy Tiên, Biệt Thuyết Ái Ngã

Giới thiệu

Dịch nghĩa: Trước khi ngủ say, đừng nói yêu tôi! Thể loại: hiện đại, âm áp, HE. __ Công: trung khuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-thuy-tien-biet-thuyet-ai-nga>

1. Chương 1: Tiết Tử

Tổng cảm thấy có một số việc ông trời đã định trước rồi. Ta mặc dù không tin vào số mệnh nhưng khi có mấy chuyện không tốt thì cũng sẽ đổ lỗi tại ông trời. Một người khi còn sống ở trên đời thì nhất định sẽ phạm sai lầm, nhất định phải chịu khổ cực! Ta không muốn sống mà phải chịu khổ, chịu sai như vậy, một mối lằm nhà! Cho nên không biết từ bao giờ, những chuyện ta không thích thì sẽ bị xem nhẹ ngay, chuyện không muốn tiếp nhận thì cũng sẽ bị ta tìm mọi cách bỏ qua tất. Ta luôn hy vọng cuộc đời ta là một đường thẳng tắp, sống đơn giản đến hết đời là được rồi.

Có một khuôn mặt dễ nhìn thật khiến ta phiền não. Ta thường bị người khác hình dung thành xinh đẹp tú lệ. Diện mạo của ba mẹ đều rất bình thường a! Vì sao ta mà đứng giữa một đám con nít thì nhất định sẽ bị nói là xinh xắn nhất?! Nếu ta không thuộc loại bị đột biến gen thì chắc là do bố mẹ nhặt được ở đâu đó về. Mỗi khi đi cùng cha mẹ mà gặp phải người quen thì kiểu nào cũng bị ôm hôn hôn tới tấp. Nếu là nữ thì sẽ nắn nắn khuôn mặt ta; còn nếu là nam thì cứ dùng cái cằm râu lõm chồm cọ cọ lên mặt ta. Vô luận là kiểu nào, xúi quẩy là đến cuối ta vẫn nhận được câu “xinh đẹp khả ái”, thật là đau mà! Bọn họ rốt cuộc có biết hay không?!

Sau đó, ta dứt khoát gặp ai cũng trốn, cùng lắm thì lại bị nói thành “đứa nhỏ này sao lại không hiểu lễ phép như vậy?” Sau đó của sau đó, trong miệng họ ta lại biến thành một đứa nhỏ “mặt thì đẹp nhưng tính cách thì xấu”.

Từ nhỏ bởi vì có khuôn mặt của con gái này mà ta cũng chịu không ít sự xa lánh. Chịu xa lánh ta cũng không quá để ý, nhưng bởi vì khuôn mặt này mà bị ác ý trên cọt, ta đương nhiên không thể nói là không sao cả. Có cừu có oán mà không báo thì không phải tính cách của ta. Từng vì trả thù một bạn học dám trêu cọt ta, ta rải đinh khắp nơi bạn đó đi (thế nhưng lại bị bại lộ). Sau đó đã không còn ai dám trêu chọc nữa, cũng không ai dám chỉnh sửa ta nữa. Như vậy cũng tốt, ta bị bỏ quên nhưng rất yên tĩnh, có thể đọc sách tốt, có thể thi đậu vào học viện y được mà ba ba nói phải thật cố gắng mới có thể vào. Vì thế, ta toàn tâm toàn ý thực hiện chủ trương “không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách danh nhân”.

Danh tiếng ác liệt của ta truyền đến tận khi vào trung học, cho nên ngay từ đầu đã có ít chuyện xảy ra, ta cần bản không để ý tới tất cả các bạn học, dù sao bọn họ cũng chán ghét ta. Ta cả ngày chường ra khuôn mặt như mọi người đang thiếu ta tám trăm vạn tiền, không nói lời nào, không để ý tới ai, không thích tham gia các hoạt động tập thể. Thầy giáo còn từng cho rằng ta có bệnh tự kỷ. Hừ! Ta không muốn để ý đến chuyện tranh cãi của mấy con chim sẻ không được sao?!

Khi tốt nghiệp trung học, chủ nhiệm còn mang theo bộ dạng thực đáng tiếc, thực không biết phải nói sao, “Chưa bao giờ thấy trò cười qua a!” Hừ! Thầy có tư cách gì quần em cười hay không cười. Nhớ rõ lúc ấy ta chộp lấy chứng chỉ tốt nghiệp rồi quay lưng bỏ đi luôn. Dù sao ta cũng đã tốt nghiệp, chứng chỉ cũng đã lấy, ta không rảnh đi quần thầy nghĩ cái gì!

.....!

Ta sở dĩ hiện tại đứng trong buồng vệ sinh cầm bàn chải đánh răng đến gần người, suy nghĩ đến việc mà trăm năm nay chưa từng có, bởi vì hôm nay xảy ra một chuyện lớn, gây khiếp sợ cực kì trong trường —— có học sinh..... nhảy lầu tự tử!

Hôm nay là ngày cuối cùng thi cao đẳng, vài ngày nữa đến trường lấy chứng chỉ tốt nghiệp là có thể an tâm ngồi nhà chờ danh sách nhập học đại học. Ta tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của mình, ta dư sức trúng tuyển vào đại học y được. Cho nên tâm tình của ta đặc biệt tốt, nếu không xảy ra cái chuyện kia thì tâm tình tốt này có thể đã kéo dài thêm rồi.

Cá tính của ta vẫn như hồi còn học trung học, không vui vẻ gì, thế nhưng cũng không sao, như vậy thì sẽ không ai đến quấy rầy, ta cũng hài lòng với điều đó. Nhưng vẫn có người thích bám dính lấy ta mọi lúc mọi nơi. Cậu ta tên là Trình An, luôn tìm cơ hội tiếp cận ta. Lúc bắt đầu thì ta cũng không để ý đến cậu ấy, nói hung ác cách mấy cậu ấy cũng không đi, càng về sau ta cũng bị cậu ấy vò cho bằng được, có đôi khi sẽ đáp lại cậu ấy vài tiếng. Cũng may cậu ấy không phải quá phiền phức, sẽ chỉ sắp lại khi ta buông sách nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên ta ở cạnh một người lâu như vậy. Từ từ đã, 80% ta không nhớ tên của các

bạn học, nhưng lại nhớ được tên của cậu ấy; 100% không nhớ hình dáng của các bạn, nhưng lại nhớ cậu ấy trông như thế nào

Hôm nay sau khi nộp bài thi, Trình An dẫn ta lên tầng thượng của trường. Ta vốn cũng thường xuyên lên đây, bởi vì kiến trúc trường học cũng tương đối thấp, cho nên ta muốn ở nơi nào mà vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy không trung không bị chắn bởi bất cứ thứ gì, ta thật sự thích phong cảnh như vậy..

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, bầu trời một sắc xanh, sạch sẽ như vừa được tẩy rửa qua, lại không có mây, thuần túy xanh khiến cho ta vừa bước lên đã ngẩng đầu ngược nhìn. Nhìn không trung sạch sẽ, ta cảm giác như đang trôi nổi trong không khí, thực thoải mái. Trên tầng thượng chỉ có ta và cậu ấy, ta đang đợi cậu nói gì đó. Dễ thấy được cậu ấy hôm nay có chút bất an, cứ ở sau lưng ta “ân ân a a” nửa ngày cũng chưa nói được câu nào. Đợi một lúc vẫn chưa thấy cậu hé răng, ta không kiên nhẫn xoay người muốn rời khỏi. Ta vốn không chủ động cùng cậu ấy tiếp cận, cậu ấy có thể ở chung với ta suốt ba năm đã là điều bất ngờ, nhưng chuyện này cũng chưa đủ để nói rằng ta và cậu ấy giao tình sâu đậm đến mức rảnh rang ở đây nhìn cậu ta đờ người ra.

Cậu ta ngăn ta lại, khẽ cắn môi nói ra mục đích của mình.

Quen nhau?!

Sống mười tám năm, ta lần đầu tiên nghe xong một câu mà sững sốt. Cậu ta nói cậu ta thích ta, không bao lâu sau khi vào trung học thì đã thích ta.

Hừ! Bị thần kinh à! Ta cũng không phải đồng tính luyến ái, ta cười lạnh đáp lại cậu. Cậu ta có chút nôn nóng, liên tiếp nói cậu là thật sự, đợi ba năm mới dám nói với ta. Xin ta suy nghĩ một chút, bởi vì sau khi lên đại học thì cơ hội gặp nhau sẽ giảm đi, cậu ấy không muốn không gặp ta, bởi vì cậu ấy biết chắc rằng ta sẽ không chủ động gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy cầm lấy tay ta nói không dứt rằng có bao nhiêu thích ta, nói cậu đã sớm yêu ta. Cho đến tận khi ta dứt khoát đẩy tay cậu ấy ra, cậu ấy mới im miệng lại, dùng ánh mắt bối rối nhìn ta.

Đang giỡn mặt kiểu gì vậy! Ta như thế nào cũng không nghĩ tới ta cư nhiên bị một kẻ đồng tính luyến ái ở cạnh suốt ba năm. Một cảm giác chán ghét giống như có sâu đang bò trên người lập tức tràn ra khắp cơ thể ta. Từ nhỏ đến lớn ta vui buồn không lộ, nhưng giờ phút này ta tức giận đến mức nào tin rằng cậu ta có thể nhìn ra. Ta đầy ác ý nói với cậu ta rằng, chỉ cần cậu có thể nhảy từ trên tầng năm này xuống mà không chết, không tàn phế, ta sẽ chịu quen với cậu. Đây là lần đầu tiên ta ở tuổi mười tám nói chuyện mà không suy nghĩ như vậy, sau đó ta liền thần nhiên rời khỏi tầng thượng. Không thể nói ta không đặc ý, có người thích ta ta đương nhiên sẽ cao hứng, thế nhưng nếu thật sự trả lời sẽ chỉ rước thêm phiền toái thôi. Người với người ở chung đã phiền, mà quen nhau lại là ~~ chuyện phiền phức nhất, mà ta ghét nhất chính là bị phiền! Trình An là một người không tệ, nhưng cậu ấy không nên chạm đến điều kiêng kỵ của ta. Nếu ta đã không muốn làm đồng tính luyến ái cùng với cậu ấy, vậy thì đành phải để cho cậu ấy thất tình rồi sau đó sẽ quên ta thôi. Chỉ mong cậu ta đủ thông minh, nhanh chóng rời khỏi con đường sai lầm.

Lúc ta còn chưa rời khỏi cổng trường thì chợt nghe có tiếng thầy giáo ở phía sau ta kêu to, “Trò đang làm cái gì đó! Nguy hiểm lắm! Nhanh lui lại đi!” Sau đó ta còn nghe thấy có người hét chói cả tai, nữ có nam cũng có, đều là thanh âm của học sinh, ta có chút tò mò quay đầu lại. Một thầy giáo thể dục đang vẫy hai tay ngẩng đầu kêu to, các học sinh trong trường cũng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, cho nên ta cũng ngẩng đầu lên.

Trình An?!

Đứng ở trên tầng thượng chính là người vừa rồi mới nói rõ mọi chuyện với ta – Trình An. Ánh mặt trời buổi chiều tuy rằng có chút chói mắt nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Cậu ấy vượt qua rào chắn trên tầng thượng, cúi đầu như đang suy nghĩ chuyện gì. Cậu ấy nhìn thấy ta, sau đó nhìn ta như muốn đem hình bóng này khắc vào tận sâu trong đáy mắt, một nháy mắt tiếp đó, cánh tay mà cậu ấy đang nắm lấy rào chắn chợt buông lỏng. Chỉ trong tích tắc một giây đồng hồ, trước mắt ta là một mảnh trắng bệch! Sau đó dưới lầu đây những tiếng hét kinh hãi. Có mấy nữ sinh đã bị dọa đến mức té trên mặt đất khóc rống, mà ta chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ nhìn. Từ bên trong trường chạy ra mấy thầy giáo và thật nhiều học sinh, khắp nơi bị vây thành một bức tường người. Ta đứng lại, thân thể như bị chìm trong nước, khung

cảnh trước mắt đều méo mó, lỗ tai nghe thấy những thanh âm rất lớn nhưng vẫn không nghe rõ được, một mảnh ồn thật ồn.....

Tiếng xe cấp cứu từ từ đến gần, bên trong lao ra mấy nhân viên y tế mặc áo khoác dài màu trắng. Có thể ta đứng cản trở việc đi lại nên có người đẩy ta một cái, thiếu chút nữa là ta ngã nhào.

Một đồng người bị dạt ra, nhân viên y tế vội vàng đưa nạn nhân vào xe, lúc lướt qua trước mắt, ta lại nhìn thấy Trình An. Nửa bên phải khuôn mặt cậu ấy đều là máu, nửa bên trái thì tái nhợt. Chiếc áo Trình An đang mặc là một sắc lam thuần túy, nhưng một mảng vên vai phải toàn là máu, tạo nên một vệt máu đen thật ghê người. Lúc ta đang nghĩ cậu ấy có phải còn thở hay không thì tiếng xe cứu thương lại một lần nữa xa dần.

Trong lòng ta vội vàng phủ định chuyện cậu ấy là bởi vì nghe xong câu nói của ta mà nhảy lầu, bằng không, ta sẽ có cảm giác tội lỗi rất sâu nặng. Vậy thì nếu có người hỏi ta vì sao Trình An lại nhảy lầu? Ta phải trả lời rằng – không biết!

Trong trường bây giờ giống như một cái chảo chiên vậy. Thầy hiệu trưởng và các thầy chạy tới chạy lui; mấy học sinh rõ ràng đã bị dọa chết khiếp rồi mà con kể lể với người khác, miêu tả tình cảnh lúc ấy sinh động như thật. Ta lại nhớ đến bộ dáng cậu ấy lúc được đưa lên xe cấp cứu, dầy một trận quay cuồng, dịch vị chua xót suýt chút nữa đã dâng lên. Vội vàng hít sâu vài cái, ta tự nhắc nhở chính mình, Hà Nhứ, người tương lai muốn làm một bác sĩ, không được vì nhìn thấy một người máu me đầy người mà chịu không nổi.

Trên đường về nhà, ta không ngừng nghĩ đến ngày mai nên đến thư viện, ngày mốt nên đi mua sắm, ngày kia phải giúp ba ba sắp xếp tư liệu, ngày mốt mốt nữa phải..... Trong đầu đầy những chuyện phải làm trong tương lai, nhưng tim đập vẫn thật nhanh, tay run đến mức sắp giữ không được túi xách, cảm giác hít thở không thông khiến cho nước mắt không thể khống chế được nữa, một giọt lại một giọt dần rơi xuống.....

2. Chương 2

Ta tên là Hà Nhứ. Ba mẹ đều là bác sĩ, cho nên ta đương nhiên cũng phải đậu đại học y, tương lai cũng phải làm bác sĩ. Kỳ thật không làm bác sĩ đối với ta cũng không sao cả. Nhưng ba mẹ đều hi vọng ta trở thành bác sĩ, ta cũng không ghét chuyên ngành này, vậy thì cứ thuận theo tâm nguyện của ba mẹ đi!

Ta không thích khuôn mặt của ta, bởi vì khuôn mặt ta có chút nữ tính, cho nên trước đây thường bị người khác trêu chọc. Ta cũng không thường xuyên cười, bởi vì thật sự không có gì đáng cười, huống chi xụ mặt có thể khiến cho kẻ khác biết mình tính tình không tốt, cũng đã dọa được không ít kẻ phiền phức. Ta không thích cùng người khác ở chung, bởi vì — phiền toái! May mắn khi vào đại học, người với người đều bảo trì khoảng cách cho bản thân, chú trọng đến riêng tư của bản thân. Cứ như vậy, cũng sẽ không có ai chỉ vào ta nói ta bất hòa không tốt tính, tìm lạnh máu lạnh. Ta vẫn biết có kẻ sau lưng nói ta lạnh lùng, cao ngạo, sĩ diện. Nhưng dù sao cũng không có ai nói thẳng trước mặt ta, ta cũng đơn giản làm bộ như không biết. Ở trong đại học không ai rảnh đi can thiệp đến cách sống của người khác, điểm này khiến cho ta ở trong trường thoải mái, tự do cực kỳ.

Vào đại học y được hai năm, ta hiện tại đã bắt đầu chuẩn bị thi cuối học kỳ hai. Tuy rằng nhà ta và trường đều ở trong một thành phố, nhưng ta chỉ về nhà vào kì nghỉ hè và kì nghỉ đông. Phần lớn thời gian đều ở trong phòng kí túc xá hay thư viện học bài. Lúc đầu mấy người cùng phòng trong kí túc xá còn kiếm chuyện để nói với ta, nhưng thấy ta lúc nào cũng hờ hững nên rồi cũng thôi. Thế nhưng ở sau lưng nói ta là u hồn của kí túc xá, ta nên khen ngợi bọn họ hài hước hay nên khen họ dùng từ quá chuẩn đây?!

Thái độ của ta như vậy đương nhiên sẽ không vừa mắt với nhiều người, thế nhưng ta cũng chẳng gây ra chuyện thị phi gì, đương nhiên sẽ không có ai dám ức hiếp ta trắng trợn. Kết quả là chỉ dám ở trước mặt ta bày mặt trò như con nít thôi.

Ví dụ như lúc mới bắt đầu thực tập với xác người, lúc ta đang ăn cơm, bên cạnh nhất định sẽ có mấy người lớn tiếng nói về chuyện ghê tởm trong nội tạng a, như mổ xẻ a, thói rửa a, linh tinh đủ loại khiến cho người

ta buồn nôn ăn không vô. Lúc mới bắt đầu đúng là có ảnh hưởng đến khẩu vị của ta, vì không muốn trở nên suy dinh dưỡng, ta nhanh chóng nghĩ ra biện pháp.

Nếu hôm đó giáo sư cho chúng ta xem hình ảnh một khối gan hư nát chuyển thành màu đen thì tan học ta sẽ ra ngoài trường mua một phần cơm hộp, món gan cũng nâu đậm tương tự như vậy đem vào căn tin, ngồi ngay trước mặt người bạn học luôn nói mấy lời ghê tởm, sau đó ăn như “đây mới là mỹ vị”. Khứu giác cùng thị giác đã qua trải nghiệm rất nhanh liền có phản ứng, mấy người bạn học kia sắc mặt trắng bệch chạy ngay vào bồn rửa chén trong căn tin nôn như đang móc gan móc ruột ra luôn vậy. Sau đó tiếng nôn mửa ảnh hưởng trực tiếp đến thính giác trong khắp căn tin, khiến cho các sinh viên ngồi đầy đều bắt đầu ăn không vô. Trải qua việc này, ta yêu sao món gan dùng ăn vặt đầu đường này.

Lần đầu thắng lợi vẫn chưa đủ để thỏa mãn ta. Từ đó, giáo sư mà giảng tới phần nội tạng hư thối nào, ta đương thiên phải đi mua một món tương tự như vậy, chỉ ngồi trước mặt mấy người đó mà ăn. Lưu phi tràng, tương bạo trư tâm, sao phê phiến..... Ta không ngừng cải thiện thức ăn của mình. Cho đến tận khi mấy người đó đến giờ ăn mà thấy ta liền lập tức quay lưng bỏ chạy, ta mới ngừng phương thức trả thù có chút vất vả nhưng rất lịch sự lại rất phong cách này.

Quái nhân!

Đầu óc có vấn đề!

Bác sĩ bệnh hoạn! (chỉ sau này)

Sau đó bọn họ vẫn chưa chịu từ bỏ mà chỉ thay đổi phương thức, tụ tập mấy đồng trong ký túc xá nói chuyện dung tục, còn lên đem TV mini cùng mấy VCD vào. Ta vẫn chưa có bạn gái, vậy nên bọn họ cho rằng sức chống cự của ta với loại chuyện này rất kém, muốn mượn mấy cảnh *** tục khiến cho ta mất mặt. Kết quả sau vài lần, chính bọn họ nhìn thấy mấy cảnh ấy mới là người dương tính khó nhịn phải chạy ra ngoài giải quyết, ta lại mở máy phát lên, dùng máy trợ thính bịt kín hai tai, nằm trên giường yên lặng học Tiếng Anh.

Cậu ta không phải là người sống?!

Cậu ta không phải là con trai?!

Cậu ta không phải là người?! (nghĩ ngờ ta là một loài bò sát nào đó à)

Sau lưng ta lại mang thêm mấy danh hiệu mới, thế là ta được thành thối trong vườn trường, không ai đến tìm ta, không ai đến bắt chuyện với ta. Mọi người thấy ta như thấy mãnh thú và nước lũ..... đều là nhượng bộ lui lại!

Ta mỗi ngày đều bận nghiên cứu tìm hiểu kiến thức, chỉ thỉnh thoảng, thực thỉnh thoảng mới có thể nhớ tới chuyện khiến ta không thoải mái hồi kết thúc trung học. Ngày đó lúc ta nhận giấy chứng nhận tốt nghiệp, thầy chủ nhiệm béo tròn ục ục như trái bóng cao su lấy khăn tay chấm chấm nước mắt đang không ngừng trào ra, ông ta bắt tất cả học sinh đợi hơn mười lăm phút mới bắt đầu nói chuyện. Đại ý chính là, bạn Trình An trải qua cấp cứu đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng đầu đã bị thương nặng, chỉ sợ cả đời phải làm người thực vật. Ông ta vừa dứt lời, lại có thêm mấy bạn khóc. Mấy lời sau đó của ông ta không ai nghe lọt lỗ tai nữa.

Lúc thầy giáo miệng đầy thương cảm nói, “Các học trò, sau này phải cố gắng thật tốt nha.” Sau đó, ta thu dọn đồ đạc muốn đi cho nhanh. Ai ngờ một nữ sinh đến trước mặt ta nói: “Hà Như, các bạn đều đến bệnh viện thăm Trình An, cậu cũng đi theo đi.”

Nhìn một người thực vật không có phản ứng? Có lầm hay không?

“Không đi.”

“Vì sao? Hai người bình thường không phải thân thiết lắm mà?” Nữ sinh mà ta không nhớ nổi được cái tên bắt đầu nóng nảy. “Cậu ấy hiện tại phải nằm trong bệnh viện, cần nhất là sự quan tâm từ bạn bè.” Nữ sinh ngay cả nước mắt cũng bắt đầu chảy ra. “Chúng ta đi nói chuyện với cậu ấy, nói không chừng cậu ấy có thể khôi phục lại ý thức thì sao? Nhất định..... Nhất định sẽ có hy vọng!” Thật đúng là nước mắt như mưa. Thằng nhóc kia bộ đáng không tội, cô không phải là thâm hiểm cậu ta đó chứ?!

Cô ngàn vạn lần đừng có nói là cô đang bắt chước trong TV hay tiểu thuyết nha, nữ sinh tư tưởng thật đúng là quá mơ mộng, quá lãng mạn. ‘Người thực vật tỉnh lại’. Trường hợp đặc biệt này trên đời thiếu ơ là thiếu, là kỳ tích trong những kỳ tích. Ta cũng không cho rằng kỳ tích này sẽ xảy ra với những người ta quen biết. Mà đã có nhiều người đi thăm như vậy rồi, ta đi theo để làm cảnh à? Muốn ta cùng một đám người chen chúc trên ô tô suốt hai giờ trong một ngày nóng như thế này chỉ để nói một câu “Xin bớt đau buồn” à, ta không phải loại người ngu ngốc như thế! Sắc mặt của ta lúc này khẳng định là cực kém, lời nói của nữ sinh này khiến cho ta nhớ lại việc Trình An ngày đó thổ lộ với ta, còn mong ta trả lời cậu ta nữa. Cậu ta thật sự xem ta là bạn bè sao? Nhớ tới lại càng khiến cho ta bốc hỏa.

“Ai là bạn của cậu ta? Tôi cần bản không muốn để ý đến. Cô cái gì cũng không biết thì đừng ở đây nhiều chuyện.” Không mở miệng hóa ra lại là một lựa chọn sáng suốt, đối với bản thân cũng sẽ không bị nói gì a! Kết quả mới nói ra khỏi miệng, mấy lời mắng chửi đã ùn ùn kéo đến như muốn chôn sống ta luôn.

“Cậu rốt cuộc có lương tâm hay không? Uống công cậu ấy đối tốt với cậu như vậy.....”

“Cậu là đồ máu lạnh, không có tính người.....”

“Biết cậu là người như thế, ai làm bạn của cậu thật quá xui xẻo!”

“Cậu sao có thể.....”

“Quá đáng, cậu.....”

Cơ bản trong phòng học hiện tại không có ai là không ghét ta muốn chết. Nhẹ nhàng một chút thì chỉ đứng một bên cầm tức, miệng phun đầy nước miếng mắng chửi ta. Mạnh bạo hơn thì đã có người nắm tay chuẩn bị lao tới. Kết quả nắm tay giữa chừng đã bị ngăn lại, nguyên nhân là có người nói một câu, “Đánh cậu ta chẳng phải là tự làm bẩn tay mình sao.” Bẩn? Ta dám tự tin nói rằng luận sạch sẽ không ai trong bọn họ hơn được ta.

Cứ như vậy, cuộc sống trung học của ta đã kết thúc trong bạo lực và ác liệt, cuối cùng, ta hình như là đã bị mọi người đuổi theo cho đến tận cổng trường. Chắc chắn rằng ông chủ nhiệm tròn ục ục như trái banh có cái miệng như cái bô, không cần đến ngày mai, biệt danh của ta sẽ trở thành “Người ác đứng đầu trong những người ác”. Ta chỉ có thể âm thầm thề “Không bao giờ bước đến nơi này một lần nào nữa”! Câu này lần tốt nghiệp nào ta cũng phải nói, hy vọng khi tốt nghiệp đại học sẽ không phải lại phát thệ câu này.

Không thể phủ nhận rằng đây là nguyên nhân mà ta không bao giờ tham gia bất cứ lần họp lớp nào, cũng không phải là bọn họ lòng dạ hẹp hòi không nói cho ta biết.

Chuyện không thích ta luôn lười nhớ tới, cho nên sự kiện kia bị ta lãng quên cũng là chuyện rất bình thường. Kỳ nghỉ hè năm thứ hai, ta nói với ba ba đưa ta đến bệnh viện nhìn xem. Ba ba không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, hại ta hoài nghi ông ấy rốt cuộc có nghe rõ lời ta nói hay không?

Ba mẹ ta đều là bác sĩ, cũng đều bề bộn nhiều việc. Bọn họ mỗi ngày về nhà đều vào phòng làm việc của mình nghiên cứu ca bệnh, hơn nữa chuyên môn của họ không giống nhau, vì vậy bệnh viện họ làm cũng khác nhau, một ngày không nói với nhau một câu nào cũng không có gì lạ. Mà ta phận làm con, cả ngày chỉ ở trong phòng gặm sách, tự nhiên cũng không rảnh đi để ý đến bọn họ. Cho nên nhà của ta luôn bảo trì sự yên lặng như nhà không có ai ở.

Tuy rằng ta đưa ra đề nghị đến bệnh viện xem, nhưng đến tận nửa kỳ nghỉ hè sau ta mới đặt chân được đến cửa bệnh viện. Nguyên nhân có rất nhiều, thời tiết quá nóng, bệnh viện quá xa. Tuy rằng ba ta là phó viện trưởng, có xe đưa đón, nhưng ta cũng không phải đi ngắm cảnh, không đáng đi nhờ xe, nói thật thì lúc sáng sớm ta dậy không nổi.

Ta học y, nhưng vẫn rất ít khi bước vào bệnh viện. Con người, sinh tại đây, cũng chết tại đây. Lúc sinh ra, khóc là những giọt lệ vui sướng; mà khi chết, nước mắt vĩnh viễn cũng không thể bù lại tiếc nuối. Ta lúc còn nhỏ thật nhỏ, luôn cảm thấy trong một góc bệnh viện như có linh hồn không muốn bước đi.

Ta ăn mặc như một sinh viên bình thường, không gây bất cứ chú ý cho bất cứ ai. Tại cái nơi là ranh giới giữa sự sống và cái chết này, không ai rảnh đi chú ý mấy chuyện vặt của mình. Ta lưng đeo túi sách đi nhìn xung quanh, không nhìn nhóm bác sĩ xem bệnh cho bệnh nhân như thế nào mà lại đi nghiên cứu biểu tình của người nhà các bệnh nhân. Cuối cùng cũng chẳng rút ra được kết luận gì, ta vẫn đi dạo lòng vòng.

Bệnh viện này cũng rất lớn, cùng một lúc sở hữu năm tòa cao ốc. Tòa cao ốc chính giữa được xây dựng nối với các tòa cao ốc khác, chắc chắn mọi người bước vào tòa cao ốc thứ nhất có thể đến tòa cao ốc thứ năm. Tòa cao ốc thứ ba, bốn, năm đều là phòng bệnh, ta đang đứng ở tầng bốn của tòa cao ốc thứ tư. Bước qua hành lang có bốn mươi bốn phòng bệnh, ta dừng lại. Đưa tay xem xét, kĩ thuật thật tốt! Bốn điểm bốn mươi bốn phần, một chuỗi các con số giống nhau, sẽ có chuyện thú vị gì xảy ra đây? Coi như là ta tự giải trí cho bản thân mình, ta đẩy cửa phòng bệnh ra.....

Sau đó, ta không thể không nói, đến bệnh viện là sai lầm thứ nhất; bước vào phòng bệnh đó là sai lầm thứ hai; bước vào mà mười giây sau không bỏ chạy ra là sai lầm thứ ba! Ba sai lầm cùng một lúc xảy ra đã tạo thành bước ngoặt thay đổi cuộc sống lúc về già.

_Lưu phì tràng:ruột già xào.

_Tương bạo trư tâm:tim heo muối tương.

_Sao phế phiến:phổi xào thái mỏng.

3. Chương 3

Ta đang gặp ác mộng! Mỗi ngày đều gặp ác mộng. Loại tình huống này đã xảy ra với ta gần hai tháng nay.

Hình ảnh trong mộng đều giống nhau. Một người đã lâu không gặp đang mặc áo trắng, sống nhưng giống như một bộ xương khô (hoặc là nói cậu ta chính là cương thi?) nhẹ nhàng bay bổng đuổi theo phía sau ta. Ta chạy trốn chết, chạy đến mức thở không ra hơi rồi cũng không cắt đuôi được cậu ta.

Mấy người cùng phòng bị ta dọa sợ tới mức tối không dám về ngủ. Bởi vì ta cứ nửa đêm là lại thét lên. Bây giờ ta có la hét nửa đêm cũng không còn ai nói gì nữa, mấy người cùng phòng tình nguyện đi chen chúc với người khác trong một ổ chăn cũng không muốn trở lại phòng. Bọn họ nói với ta, nếu chỉ thét lên thôi cũng còn đỡ, cậu sau khi thét lên thì lại cười quái dị y như người điên vậy. Chuyện này thì thật khó trách bọn họ không dám trở lại, cho nên ta quang minh chính đại chiếm giữ một phòng sáu người ở trong ký túc xá.

Mỗi ngày sau khi ngủ còn phải chạy một đường dài, tình trạng nghỉ ngơi của ta đương nhiên sẽ không tốt. Ta ngày càng tiêu tụy, sắc mặt cũng ngày càng tái nhợt, đi thì chậm chạp như đang đi trong vũ trụ, quãng mắt thâm trầm ngày càng nghiêm trọng. Ta đi học ngủ gật, nghe giảng thì không vô, ngay sau đó ta bắt đầu nghi thần nghi quỷ, hồ ngôn loạn ngữ. Một lần giáo sư đang giảng bài, ta đột nhiên đứng dậy chỉ vào mô hình gân mạch trên cơ thể người đặt bên cạnh giáo sư nói, “Hình như vừa mới đi chuyển!” Sau đó giáo sư nổi giận dưng dưng tổng ta ra khỏi lớp học.

Ta ước gì cả đời cũng không tỉnh dậy, mọi chuyện chỉ như thoáng lướt qua đầu ta, những chuyện trước đây ta xem nhẹ đều đang không ngừng tra tấn ta, ta thật sự chịu không nổi, ta muốn đi tìm kẻ là nguyên nhân khiến cho ta không thể an bình suốt hai tháng nay nói chuyện!

Mất cả ngày lê lét trong bệnh viện của ba ba, tìm thấy phòng bệnh ở tòa cao ốc thứ bốn, tầng bốn, phòng số bốn mươi bốn, ta đẩy cửa bước vào. Cũng tương tự như hồi nghỉ hè từng nhìn thấy, tường sơn màu trắng, giường bệnh màu trắng, khăn trải giường và chăn cũng màu trắng, trên giường có một người gương mặt tái nhợt đang nằm! Thật ghê! Cánh tay lộ ra bên ngoài châm đầy kim, mạch máu trên cánh tay chỉ còn da bọc xương đó có thể nhìn thấy rõ ràng. Trên mặt xương gò má lộ ra tạo thành hai vết lõm sâu, nếu không phải ***g ngực cậu ta còn phập phồng, ta khẳng định sẽ cho rằng đó là người chết. Ta biết cậu ta, cậu ta chính là căn nguyên ác mộng của ta!

Trình An!

Cái tên vốn đã chìm ngấm trong đất bùn chỗ sâu nhất, bây giờ lại quật khởi sóng gió trôi ra. Ta bước qua, cầm lấy cánh tay kia của cậu ta. Hơi ấm, cậu ta còn sống, là một cơ thể sống có nhiệt độ! vén lên mấy sợi tóc phủ trước trán, chỗ thái dương bên phải có một vết sẹo dài, có thể nhìn thấy nó dài hơn một tấc, còn kéo dài đến tận mái tóc. Ta không có dũng khí nhìn vết sẹo đó dài bao nhiêu, ta sợ biết cậu ta lúc ấy đã bị

thương nặng tới mức nào. Chỉ vì một câu nói giỡn của ta, cậu ta liền thật sự dùng sinh mệnh.....! Ta lắc đầu, muốn đem cái cảm giác đau đớn đang từ từ lan khắp thân thể này bỏ ra. Dùng sức xoa bóp tay cậu ta nhưng cậu ta vẫn không hề cảm giác. Hai tay xoa lên khuôn mặt ấy, suy nghĩ trong đầu ta bắt đầu loạn thành một mớ bòng bong.

Sẽ nói tiếng “Thực xin lỗi” với cậu ta sao? Nhưng cậu ta bây giờ nghe không được a! Nói thì có tác dụng gì?! Sẽ đối người nhà của cậu ta nói “Thật có lỗi” sao? Nếu bị bắt giải thích lý do, chỉ sợ ta vừa há mồm sẽ bị người nhà của cậu ta chém thành hai nửa, không ai có thể tha thứ cho kẻ khiến cho con trai mình đi nhảy lầu cả. Cậu ta vì sao lại đi nhảy thật, ta không rõ! Sẽ không ai đem câu nói kia thật sự nói ra cả! Cậu ta vì sao phải thật sự nhảy xuống? Chẳng lẽ không biết đau là gì? Cậu ta không sợ lỗ chết thì sao à? Cậu ta vì sao cứ nhất định phải nhảy xuống? Vì sao nhất định phải nhảy? Vì sao? Vì sao? Vì sao? Vì sao?.....

“Thật sự thích tôi nhiều như vậy sao? Thích đến mức tôi bảo đi nhảy lầu cậu liền thật sự đi nhảy sao?” Ta nhẹ nhàng nói “Tôi hiện tại kêu cậu tỉnh lại, vậy cậu nên thật sự tỉnh lại a!” Ta nhìn cậu ấy, hai mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn không có phản ứng như vừa rồi. Tôi kêu cậu tỉnh vì sao lại không chịu tỉnh? Cậu có thể nghe lời tôi đi nhảy lầu vì sao lại không nghe lời tôi tỉnh lại? Ta tăng thêm lực đạo xoa khắp mặt cậu ấy, nhưng cậu ấy đã gầy đến mức chỉ còn một lớp da phủ bên ngoài.

Không có phản ứng! Cho dù ta xoa mặt cậu ấy như thế nào, thậm chí nặn, đánh, cậu ấy cũng không phản ứng. Khuôn mặt ta hoảng hốt, ngồi trên mép giường, không biết nên như thế nào với Trình An bây giờ! Cậu ấy trước kia luôn cười với ta, cười đến mức như trên đời không có bất cứ chuyện gì phải phiền não! Ta hiện tại rất rất nhớ khuôn mặt tươi cười của cậu ấy, thời điểm cậu ấy cười rõ lên còn chói mắt hơn cả mặt trời mùa hè! Thật sự rất muốn thấy lại khuôn mặt tươi cười không chút vết đã hấp dẫn ánh mắt ta một lần kia! Rất muốn! Tim ê ẩm như muốn trào nước mắt, ta đột nhiên lại rất muốn khóc thật to..... Lúc ta còn chưa kịp lau đi hai hàng nước mắt trên má thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Kích động đứng dậy, ta nhìn người đang bước tới. Trước cửa là một người phụ nữ, thoát nhìn khoảng bốn mươi đến năm mươi tuổi. Lúc bà nhìn thấy ta cũng rất kinh ngạc. Bà hỏi: “Cậu..... Cậu là?”

“Cháu và Trình An..... là bạn hồi trung học.” Ta vội vàng dùng tay áo lau lau vội vàng khuôn mặt. Thật mất mặt! Đã hai mươi tuổi rồi còn để cho người ta thấy mình khóc nhè. “Bác là mẹ của cậu ấy đúng không?” Ta hẳn là không đoán sai!

“Đúng. Bác là mẹ của nó.” Về mặt Trình mục mục bỗng nhiên cảm khái thở dài, nói: “Bác thật sự không ngờ còn có người đến thăm Trình An. Hai năm trước khi mới xảy ra sự việc, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến thăm nó. Bạn học, giáo viên, hiệu trưởng..... Thế nhưng, một tháng sau, thấy nó vẫn..... nó vẫn cứ như vậy thì không ai đến nữa Không ngờ hai năm sau, cứ nhiên còn có người đến thăm nó! Trình An nếu biết nhất định sẽ rất vui!” Bà ôn nhu thay cậu ấy chỉnh lại chăn, nghiêng người đi lặng lẽ lau nước mắt.

Những người đó quả nhiên chỉ là hứng khởi nhất thời. Ta nhớ lại tình cảnh hồi tốt nghiệp, ta bị cả lớp mắng chửi, lúc ấy một đám đông dặc mắng ta, kết quả chẳng phải bản thân mới đến thăm vài lần thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa sao? Các người có tư cách gì nói ta không đúng? “Cháu sẽ lại đến thăm cậu ấy.” Khi ta ý thức được bản thân mình vừa nói cái gì thì lời đã bay ra khỏi miệng.

Trình mục mục nghe thấy ta nói vậy liền rất vui mừng, bà cười nói với ta: “Thật sao! Vậy thật tốt quá. Ba nó năm năm trước đã chết, chuyện công ty bác lại không thể không lo, không thể thường xuyên tới đây ở cạnh nó. Nó luôn một mình nằm trên giường bệnh, không ai trò chuyện cùng nó. Cháu nếu có thể lại đến thăm nó, vậy nó sẽ không còn tịch mịch như vậy nữa.....”

Lời đã nói ra khỏi miệng thì không còn cách nào cứu vãn nữa rồi, ta cũng không phải là người không tuân thủ chữ tín. Không phải chỉ là thăm bệnh thôi sao, cũng không phải bắt ta đựng đến nỗi cháo. “Cháu đang học đại học y, một tháng đến một lần chắc không có vấn đề gì.”

“Đúng rồi, bác còn chưa biết tên của cháu!” Bà ấy nãy hỏi ta.

Do dự một chút, ta nói ra tên của mình. “Hà Như.”

“Cháu chính là..... Hà Như?!” Về mặt Trình mục mục bỗng nhiên cổ quái nhìn ta.

“Đúng vậy.” Ta lập tức đoán ra bà vì sao khi nghe tên của ta lại có vẻ mặt này. Tám phần là lúc trước đám bạn cùng lớp từng nói gì đó với bà, hơn nữa khẳng định đó không phải là chuyện gì dễ nghe.

Ta quả nhiên không đoán sai. “Các bạn học của cháu đánh giá cháu hình như..... rất khác biệt.” Nhưng bà lại cười rộ lên. “Thế nhưng, Trình An vẫn nói cháu là một người rất tốt.”

Đã nghe quen người khác nói ta máu lạnh, vô tình, tính cách xấu xa, đột nhiên lại có người nói mình là người tốt, thật đúng là khiến cho ta có chút không quen.

“Trình An nói cháu là người đặc biệt nhất mà nó từng gặp qua. Cháu nói rất ít, cũng không thích kết giao cùng người khác. Học tập thực sự rất giỏi, đối với bất kì chuyện gì cũng có cái nhìn riêng, là một người rất có chủ kiến.” Trình mụ mụ cúi người, thương yêu vuốt vuốt mặt Trình An, “Nó nói, cháu sống rất thẳng thắn, là người luôn thành thật với bản thân mình, không bao giờ bực bội bản thân.”

Ta là người như vậy sao?! Ta không nói gì nhìn khuôn mặt yên lặng của Trình An, cậu vì sao lại cho rằng ta là người như vậy? Ta thích châm chọc, cười nhạo người khác, không bao giờ chừa mặt mũi cho người ta, thái độ sống thì xấu xa, vì sao cậu lại đem khuyết điểm của ta biến thành ưu điểm hết vậy? Vì sao? Ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cậu, nhưng cậu thì cứ ngủ hoải thế này.....

Từ ngày đó trở đi, ta không còn gặp ác mộng nữa. Ta dần dần trở lại như bình thường, bạn cùng phòng với ta thấy ta bình thường lại cũng dọn trở về phòng. Đi học, tan học, thi cử, nghỉ ngơi. Một ngày không thay đổi gì so với trước kia, cuộc sống của ta chỉ thay đổi duy nhất một điểm. Trước nay chưa bao giờ quan tâm vì bất cứ chuyện gì, bây giờ lại bị một sợi dây cứ quấn chặt lấy, sợi dây này tên là — Trình An.

Mỗi tháng ta đều đến thăm Trình An, tuy rằng cậu ấy vẫn cứ nặng nề ngủ như cũ. Trước kia ta đều cho rằng nhìn một người đã mất cảm giác là một chuyện vô cùng ngu ngốc và lãng phí thời gian. Nhưng hiện tại ta lại ngồi trước giường cậu ấy suốt mấy giờ liền. Ta rất ít nói chuyện, chỉ là ngồi trên ghế một bên nhìn cậu ấy, nhớ lại một số ít chuyện hồi chúng ta còn ở chung, đáng tiếc chuyện ta nhớ được thật sự rất ít. Có khi sẽ gặp Trình mụ mụ, bà sẽ kể cho ta nghe một vài chuyện về Trình An trước đây, cho ta xem album ảnh của Trình An. Trình An rất ít chụp ảnh, cho nên ảnh chụp cũng không nhiều. Trình mụ mụ nói, Trình An có thể sẽ không tỉnh lại, cho nên bà đưa quyển album cho ta xem như là kỉ niệm. Bà thật sự cảm ơn ta mỗi tháng đều đến thăm Trình An, mỗi lần bà nói cảm ơn đều khiến ta rất mất tự nhiên.

4. Chương 4

Ta tốt nghiệp, thành tích học sinh xuất sắc là do chính khả năng của bản thân, cho dù tính cách có chỗ không tốt cũng chẳng nhằm nhò gì.

Ta như nguyện được nhận vào bệnh viện lớn nhất, nổi tiếng nhất. Tuy rằng vẫn đang trong giai đoạn thực tập, nhưng dựa vào ba ba đang làm phó viện trưởng ở đây, không ai dám gây bất hòa với ta. Hơn nữa sau khi vào bệnh viện được một tháng, ta liền vinh dự đứng đầu bảng “Mười người đàn ông độc thân phải theo đuổi nhất”. Có số đào hòa trên thân, muốn ngăn cũng ngăn không được. Sau khi chuyện ta là con trai độc nhất của phó viện trưởng được một truyền mười, mười truyền trăm, mấy chị em phụ nữ ngằm liếc mắt đưa tình với ta nhiều như bông bồ công anh theo gió bay lên mùa xuân, nhiều đến mức khiến cho người khác phải dị ứng.

Ta sở dĩ được theo đuổi vì ngoài điều kiện bên ngoài là có ba ba làm phó viện trưởng, ta còn là một thanh niên độc lập đầy tiền đồ. Huống chi, ta là con một, gia đình lại giàu có, hai bên cha mẹ đều không có ai là thân thích, cho nên ta chắc chắn thuộc top “Hoàng kim” của những người đàn ông độc thân, hơn nữa bề ngoài của ta cũng xuất sắc như minh tinh, dáng người tiêu chuẩn như người mẫu, mấy người phụ nữ không theo đuổi ta thì theo đuổi ai? Ngay cả bộ mặt như “Mấy người thiếu tiền tôi” cũng được đám phụ nữ này nói là “Phong cách”, “Mạnh mẽ”! Thật không hiểu nổi con mắt mấy cô này thế nào!

Dù sao thì ta cũng đã đến tuổi trưởng thành, vậy nên ta bắt đầu đi hẹn hò. Thế nhưng ta lại không ngờ rằng, bạn gái của ta không ai chịu được quá một tuần.

Bạn gái A, lần đầu hẹn hò là ở ngoài, cô ta đến muộn ba chục phút. Đương nhiên ta sẽ không ngốc đến mức chờ suốt ba chục phút, ta chỉ đợi ba phút vẫn không thấy người là ta đã quay lưng bỏ đi. Ngày hôm sau cô ta đứng trước mặt hỏi tội ta, muốn ta giải thích. Hay nói giỡn, người muộn là ta à?! Ta không ngờ sau đó cô ta tức giận, đòi chia tay, ta cũng chẳng nín kéo gì.

Bạn gái B, cô ta kéo ta đi xem phim tình cảm lâm ly bi đát. Ta không đồng ý, ta chán ghét cái loại lừa đảo suốt chín chục phút có một cặp nam nữ cứ yêu đến yêu đi, ta nhìn không vừa mắt cái loại phụ nữ vừa khóc nháo vừa đòi thất cổ, còn lộ ra cái mặt đầy nước mắt nước mũi gào thét “Em yêu anh, không thể không ở cạnh anh”, rồi cuộc thì tình tiết đó động lòng người ở chỗ nào. Bạn gái chê ta không biết lãng mạn, cũng không đủ yêu cô, liền quăng ta. Cô ta cũng không thử nghĩ lại xem, tổng cộng mới gặp mặt có bốn lần, ta ngay cả tên, khuôn mặt của cô ta còn chưa nhớ kĩ, sao có thể yêu?

Bạn gái C, cô ấy thổ lộ với ta vào ngày mười ba tháng hai, cũng dặn dò ta lễ tình nhân mười bốn tháng hai đem theo hoa hồng đỏ đi hẹn hò. Vì thế, mười bốn tháng hai ta đương nhiên cầm theo hoa hồng đến nơi hẹn hò đúng giờ, đem bó hoa sực nức mùi này đưa cho cô gái trước mặt, cô ta nhận xong rồi lại trở mặt nhìn ta, ta còn chưa kịp hỏi vì sao lại nhìn ta như vậy, bên cạnh bỗng bước ra một cô gái tóc xoăn xông lên hung hăng tát ta một cái, còn khóc lóc mắng chửi ta là “kẻ phụ tình”! Thì ra bạn gái của ta đã uốn tóc thẳng thành tóc xoăn. Đương nhiên ta lại bị đá. Ai! Đâu còn cách nào khác, ai biểu ta nhìn lầm người chi!

Tiếp theo còn có bạn gái D, E, F, G..... Tình hình cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đến lúc hai mươi sáu chữ cái Tiếng Anh được ta dùng qua mấy lần thì cái số đào hoa của ta cuối cùng cũng chấm dứt. Cho dù ta có gia thế tốt, cho dù ta có khuôn mặt đẹp, cho dù ta là thanh niên ưu tú tiền đồ vô lượng, nhưng với “cá tính” của bản thân thì không có một phụ nữ nào có thể chịu được.

Ta từ bác sĩ thực tập lên thành bác sĩ chính thức. Làm nghề y từ trước tới nay, người sống điều trị có thể chết, người sắp chết qua điều trị có thể sống. Chưa từng khác đi như vậy, cũng không đến mức gì quá phiền toái, cũng lắm thì có một vài bệnh nhân trách cứ rằng thái độ của ta không đủ thân thiện, hoặc là ghét bỏ ta bởi cách nói chuyện quá mức ác liệt!

Ba ba mua một căn nhà hai phòng ngủ gần bệnh viện cho ta, nói là để ta tự độc lập. Ta cũng không khách khí gì liền nhận lấy. Vừa gần chỗ mình làm việc, một người ở cũng thật yên tĩnh, ta không có lý do gì để từ chối cả.

Ta mỗi ngày đều ở trong bệnh viện nên việc thăm Trình An cũng thuận tiện hơn. Thường thường vào giờ nghỉ trưa, ta đi vào phòng bệnh của cậu ấy ngồi. Cậu ta vẫn bộ dáng như vậy, an an ổn ổn mà ngủ. Nhiều năm qua chỉ trông vào việc truyền nước biển để sống qua ngày, cân nặng của cậu ấy không quá mười chín ký, bề ngoài vẫn như hồi mười tám tuổi. Những việc ta có thể làm cũng chỉ là lặng yên ở bên cạnh cậu ấy.

Ta lặng lẽ làm những việc hy vọng cậu ấy có thể tỉnh lại. Ta đem tất cả những chuyện mà ta có thể nhớ hồi ta và cậu ấy ở chung nói bên tai cậu ấy; ta cũng thường thường cầm lấy tay cậu ấy, để cho cậu ấy có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta; ta thậm chí còn vụng trộm hôn cậu ấy một lần. Đáng tiếc, cậu ấy không phải nàng công chúa bị chạm vào khung cửa mà mê man, ta cũng không phải là bạch mã hoàng tử một trăm năm sau dùng cảm xông vào khu rừng. Khi ta nhận ra đây chỉ là một câu chuyện cổ tích, cũng chỉ có thể tự giấu cười một cái.

Thế giới thay đổi không ngừng, mọi chuyện luôn phát sinh một cách bất ngờ. Không lâu sau khi ta làm sinh nhật hai mươi bảy tuổi cho Trình An, Trình mục mục bỗng nhiên mất vì bệnh. Trong mắt ta, Trình mục mục là một người mẹ rất tốt, ta rất kính trọng bà. Tham dự lễ tang của bà xong, cảm xúc của ta suy giảm suốt mấy ngày. Không ngờ tới, từ sau khi Trình mục mục mất, mọi chuyện lại liên tục dồn tới không ngừng.

Một tháng sau khi lễ tang qua đi, ta từ y tá chăm sóc Trình An biết được, chị của Trình An đã đóng cửa công ty, mang theo một món tiền lớn không biết đi đâu. Bởi vì bảo hiểm của Trình mục mục là để lại cho Trình An nên viện phí của Trình An có thể tiếp tục thêm khoảng nửa năm. Nhưng nửa năm sau, không còn tiền để trả viện phí, vậy Trình An vẫn đang trong tình trạng vô thức phải như thế nào bây giờ? Ai có thể thay cậu ấy trả một khoảng tiền viện phí lớn như vậy?

Thời gian ta ở cạnh Trình An ngày càng nhiều. Cũng không quản cậu ấy có thể nghe thấy ta hay không, ta nói với cậu ấy chuyện mẹ cậu ấy đã mất vì bệnh; chuyện chị của cậu ấy đã ôm tiền bỏ đi; chuyện tiền viện phí của cậu ấy sắp hết; chuyện cậu ấy có lẽ sẽ phải đổi bệnh viện; chuyện có lẽ sau khi đổi bệnh viện cậu ấy

sẽ chết vì trang thiết bị quá lạc hậu..... Ta nói một lần lại một lần, hy vọng cậu ấy dù ngủ say cũng có thể ý thức được một chút. Trong khoảng thời gian này ta đều nói chuyện với cậu ấy, nhiều hơn rất nhiều so với tất cả những lời ta nói từ trước đến nay. Ta không giúp được cậu ấy cái gì, nhưng ta thật sự không muốn giúp cậu ấy chuẩn bị lễ tang.

Suốt ba tháng, các cấp trên của bệnh viện vì chuyện của Trình An mà đau đầu không thôi, phân vân giữa chủ nghĩa nhân đạo và chuyện kinh doanh của bệnh viện. May mắn trời không tuyệt đường người, lúc bệnh phí đang từ từ cạn kiệt, kỳ tích liền xảy ra khiến cho người ta ngay cả tâm lý cũng chưa kịp chuẩn bị đón nhận!

Trình An tỉnh!

5. Chương 5

Trình An tỉnh, bệnh viện cũng nổi danh. Người thực vật ngủ suốt chín năm có thể tỉnh lại, bệnh viện này muốn không nổi tiếng cũng khó! Các phương tiện truyền thông tung hô các y bác sĩ tại đây lên đến tận trời. Có bệnh nhân còn không để ý bệnh nặng hay bệnh nhẹ mà cứ nhất định muốn đến bệnh viện này. Bởi vì có nhiều bệnh nhân từ nơi khác nghe danh mà đến, số bệnh nhân gia tăng, các bác sĩ cũng phải tăng ca thêm giờ. Còn có không ít các bệnh nhân ở các bệnh viện khác đòi chuyển đến đây, cho nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà các giường bệnh đã chật ních người. Nhờ phúc của Trình An, lợi nhuận của bệnh viện hiện tại tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa!

Chờ đến lúc cái phong trào kéo đến đây xem bệnh chấm dứt, ta mới lại có sức đi thăm kẻ đầu sỏ khiến ta bận tới mắt tới mũi suốt một tháng nay!

Nói thật ra, tình trạng hiện tại của Trình An cũng không phải tốt lắm. Năm đó mạo hiểm nhảy xuống đã làm tổn thương đến trung ương thần kinh não của cậu ấy. Cậu ấy tỉnh lại thì giống như một đứa trẻ mới sinh, không biết nói, không biết đi, cái gì cũng không nhớ rõ. Một tháng hồi phục này, cuối cùng cũng có thể khiến cho cậu ấy tốt hơn một chút. Ít nhất lúc ta thấy cậu ấy, cậu ấy cũng đã biết tự cầm chén ăn cơm.

Trong tiềm thức của cậu ấy vẫn nhớ rõ ta. Bằng chứng là cậu ấy sau khi nhìn thấy ta, trên cái áo khoác trắng muốt của ta xuất hiện hai dấu móng tay, cái này cũng chưa đáng để nói làm chi, sau khi cậu ta làm rơi bát canh xuống đất, nước canh liền bắn lên đôi giày và chiếc quần tây màu kem nhập nguyên gốc từ Ý ta mới mua được. Ta khó khăn lắm mới cứu thoát được cái áo khoác của ta khỏi tay cậu ấy thì cậu ấy thì bắt đầu khóc lớn cứ như mới vừa bị bắt nạt dữ dội lắm. Nhóm y tá vừa trấn an cậu ấy, vừa trừng mắt mắng ta đã làm cho cậu ấy khóc, hại ta vốn là bác sĩ nổi tiếng ác đức nhất ở bệnh viện này phải bỏ chạy.

Trình An khôi phục cũng coi như rất tốt. Chỉ là có một chỗ không ổn, cậu ấy cứ dính lấy ta. Cậu ấy một lần nữa bị bỏ tập nói, từ đầu tiên nhớ kỹ lại là “Hà Như”, từ khi có thể bắt đầu đi lại xung quanh thì luôn chạy đi kiếm ta. Cảm thấy loại tình huống này rất thú vị nên nhóm y tá cũng nhún tay vào. Lúc ăn cơm trưa, nếu không phải có người đem Trình An đến phòng của ta thì cũng sẽ có y tá đến lôi ta đi qua chỗ Trình An. Chỉ cần buổi chiều ta không có việc gì làm thì sẽ bị bắt đi dỗ Trình An ngủ trưa. Thậm chí có tên mất nét nào đó dám dạy Trình An gọi ta là “Hà Như ba ba”, hại ta mất không ít công sức uy hiếp mới sửa miệng cậu ta được. Nhưng cái danh từ này đã truyền xa đến mức cả viện đều biết, ta hơi bị nghi ngờ rằng đây không phải có kẻ cố ý muốn chơi ta đấy chứ?!

Trí lực của Trình An đã khôi phục lại đến trình độ của trẻ em mười tuổi, hiện tại cậu ấy rất vui vẻ, ngoại trừ việc trí lực có chút thấp thì mọi chuyện đều rất bình thường. Phí chữa bệnh của cậu ấy đã phải dùng đến chữ số âm để tính, bên bệnh viện quyết định: Trình An, phải xuất viện !

Quyết định để cho Trình An xuất viện là chuyện tốt, nhưng sau đó lại xuất hiện vấn đề khác. Sau khi xuất viện, ai sẽ chăm sóc Trình An?!

Ba mẹ cậu ấy đều đã qua đời, chị gái duy nhất lại chẳng biết đi đâu, ngay cả sinh hoạt phí cũng không lưu lại cho cậu ấy. Nhà cậu ấy đã bị bán đi, may mắn chị của cậu ấy coi như vẫn còn có chút lương tâm, đem

một số giấy tờ tùy thân và bằng tốt nghiệp đến gửi cho bệnh viện, tránh cho Trình An trở thành người chợ đen, với ta thì hành động đó của cô ta chỉ có thể là vì để cho giấy báo tử của Trình An có đầy đủ thông tin thôi. Tìm thân thích của cậu ấy, bọn họ đều nói nhà mình không có khả năng nuôi thêm một người. Đưa đi cô nhi viện? Cậu ta đã gần hai mươi tám, không được! Đưa tổ chức phúc lợi xã hội? Trình An trí lực và trí nhớ vẫn đang trong giai đoạn khôi phục, ở trong tổ chức phúc lợi chỉ sợ sẽ không được trị liệu tốt. Cậu ta là bệnh nhân chứ không phải người tàn tật!

Vì thế, vấn đề sau khi Trình An xuất viện đã trở nên nhức nhối trong toàn bệnh viện! Ai! Muốn kiếm được người tốt thật đúng là khó na!

Tính thương cảm tràn ra tất cả các y tá, người người càng có thêm thương yêu đối với Trình An, nghĩ đến việc cậu ta khi xuất viện có thể sẽ không được sống tốt mỗi ngày nên bây giờ liền cưng chiều lên đến tận trời. Có thể cậu ta cũng cảm giác được mình sắp phải xuất viện, trình độ nhạy của Trình An đối với ta lại càng tăng lên. Mỗi ngày ta đi làm, đến cửa bệnh viện đã nhìn thấy cậu ấy, sau đó cậu ấy theo ta vào phòng, tự mình lấy ghế ngồi ở một bên nhìn ta xem bệnh. Đợi cho đến khi không có ai thì quần quýt lấy ta học viết chữ. May mắn cậu ta cũng thực ngoan, lúc làm việc không quấy rầy ta, nhưng lúc tan tầm ta lại bị dính lấy đến mức không thể về nhà. Ta nghĩ đến việc sau khi xuất viện có thể sẽ không thể thường xuyên gặp cậu ấy, vậy thì thôi bây giờ cứ bỏ ra một ít thời gian cá nhân ở cạnh cậu ấy cũng tốt!

Ta rất nhanh liền hối hận! Khó được khi lòng tốt của ta trỗi dậy, kết quả lại bị mấy người khác lợi dụng. Không biết là do ai bắt đầu đề nghị, muốn ta đưa Trình An về nhà chăm sóc. Chỗ công cộng thì lực đòn đại càng lớn, tốc độ truyền bá của lời đồn nhanh đến mức khiến cho người ta không kịp hiểu ra cái gì với cái gì cả.

“Hà Như và Trình An là bạn tốt với nhau từ hồi trung học; mấy năm qua chỉ có một mình Hà Như liên tục đến thăm Trình An; Trình An đối với Hà Như có cảm giác quen thuộc cho nên mới đặc biệt thân cận, cho nên ở cạnh Hà Như, Trình An sẽ có cơ hội hồi phục nhanh hơn.....!” Ta chưa kịp làm sáng tỏ lời đồn đãi, nội dung lời đồn truyền đi ngày càng hấp dẫn! “Hà Như là vì muốn chữa khỏi bệnh cho bạn thân nên mới ghi danh đại học y; tình bạn giữa Hà Như và Trình An là có biết bao nhiêu cảm động!”..... Nghe được câu cuối cùng, ta thật sự chỉ muốn bực Trình An một phát! Trình An vào lúc thi đại học mới nhảy lầu, chẳng lẽ ta đã sớm biết cậu ta muốn nhảy lầu mới đi ghi danh đại học y sao?! Huống chi vùng tổn thương của Trình An là não bộ, ngành của ta là về huyết quản cơ mà! Tình cảm giữa ta và cậu ấy cũng chỉ mới dừng lại ở mức cậu ấy nói chuyện với ta, ta thì luôn hững hờ. Thử hỏi tình bạn như vậy có chỗ nào gọi là cảm động đến tận trời không?

Hiện tại vô luận là bác sĩ hay là y tá, ai gặp ta cũng đều cười hì hì hỏi ta một câu “Bác sĩ Hà a, anh chừng nào thì làm thủ tục xuất viện cho Trình An?” Trong mắt bọn họ thì lời đồn đãi chính là sự thật. Ngay cả Trình An cũng cho rằng ta sẽ dẫn cậu ấy về nhà của ta, giống như chuyện này đã được quyết định luôn rồi vậy.

Ta cùng Trình An là có tình cảm tốt với nhau, nhưng chưa đến mức ta phải kiêm bảo mẫu của cậu ấy cả quãng đời còn lại! Đời này ta sợ nhất là phiền toái, lần này lại đụng phải một cái phiền toái thật lớn. Ta lại không thể nói chuyện với người thực tế đã gần hai mươi tám tuổi nhưng đầu óc mới có mười tuổi như Trình An được. Trình An bình thường ở trước mặt ta đều luôn nghe lời lần này lại phát hỏa. Cậu ấy sau khi nghe ta nói rằng ta sẽ không thu dưỡng cậu ấy liền nổi giận tự giam mình trong nhà vệ sinh không chịu ra, chẳng những không nghe ta giải thích mà còn rống to với ta. “Cậu chán ghét tôi thì đừng đến đây nữa. Tôi cũng không cần cậu!” Xem, câu nói thật quá trẻ con mà!

Ngày hôm sau đi làm, áo khoác của ta còn chưa kịp cởi, đã bị năm y tá người nhỏ nhưng sức không nhỏ lôi đi. Ta vừa bị lôi vừa bị các cô ấy quở trách. Các cô ấy nói Trình An từ hôm qua tới giờ không chịu ăn cơm, không chịu uống thuốc, không chịu nghe người khác nói, cả đêm không ngủ cộng với khóc đứt quãng cả một ngày. Cho đến sáng hôm nay vãi y tá đến ép hỏi mới chịu nói ra nguyên nhân.

“Hà Như chán ghét tôi, cậu ấy không cần tôi!”

Ông trời ơi! Ta khi nào thì cần cậu ta vậy?! Ta cùng cậu ấy chỉ có chút xíu tình cảm bạn học với nhau! Vài y tá kéo ta đi tới, trên đường gặp bác sĩ hay y tá nào cũng đều lớn tiếng nêu lên tội trạng của ta: “Hà Như muốn bỏ mặc Trình An!” Giống như ta là mấy người cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ con của mình vậy. Ta chỉ

có một cái miệng mà các cô ấy lại có đến năm cái, không ai chịu nghe ta giải thích, bọn họ cũng không để ý ta cùng Trình An vốn chẳng có quan hệ huyết thống gì cả, ta vốn chẳng có nghĩa vụ phải nuôi nấng cậu ta. Tất cả mọi người đều cho rằng người sai là ta, hơn nữa còn đào ra chuyện ta từ nhỏ đến lớn phẩm hạnh thật kém, dưới trận cuồng oanh đạn tạc, ta chỉ biết rụt đầu lại nghe! Mấy trăm năm trước cổ nhân đã bị tù oan như thế nào, ta rốt cục đã hiểu được; tâm trạng lúc bị vu oan giá họa, ta cũng đã sâu sắc cảm thấu!

Bị lôi đi qua một loạt con số phòng bệnh không hay ho, ta bị mấy y tá thô lỗ đẩy mạnh. Trình An đang dùng chăn bọc kín chính mình lui thành một khối nằm trên giường. Ta tiến lên dùng sức lôi cậu ta từ trong chăn ra. Cậu ấy vừa thấy người đến là ta, liền giận dữ quay đầu đi không thèm nhìn. Mắt cậu ấy sưng đỏ, khẳng định là đã khóc rất lâu; dưới mắt còn có quầng thâm, khẳng định là cả đêm không ngủ; trong bụng thỉnh thoảng truyền ra tiếng “ùng ục”, khẳng định là đang trong tình trạng đói bụng.....

Quay đầu lại, trước cửa phòng là năm cô thần giữ cửa đang đứng, nhìn sắc mặt các cô ấy là biết không nên chọc vào. Ngoài cửa còn có không ít y tá bác sĩ ngoài mặt là đến hỗ trợ nhóm thần giữ cửa, thực tế là tới để xem náo nhiệt. Ta hiện tại nghĩ hoài vẫn không ra ta rốt cục đã làm chuyện gì mà khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng ta là tên mất nết “đệ nhất thiên hạ” nữa! Ta rõ ràng ở trong bệnh viện luôn an phận thủ thường không làm chuyện gì xấu, vì sao đến cuối cùng ta vẫn bị chơi hội đồng a?!

Ta đắc tội không ít đồng sự, nhưng chưa đến mức đắc tội đến tất cả các y tá tiểu thư cơ mà! Ta cũng biết có một số người là không nên đắc tội, nhất là các chị em phụ nữ, một khi đoàn kết lại sẽ rất đáng sợ! Hơn nữa ta trong công việc vẫn cần các cô ấy hỗ trợ.....

Ai.....! Ta thở dài một hơi. Ta đầu hàng! Ta nhận thua! Ta giờ cờ trắng lên là được rồi chứ gì!

Ta kéo Trình An vẫn còn đang cúi kính trên giường ngồi dậy, ta chỉnh âm lượng cho tất cả mọi người cùng nghe, nói: “Tôi bây giờ đi làm thủ tục xuất viện cho cậu, sau đó mang cậu về nhà của tôi!” Được rồi chứ gì, cái này mọi người đều vừa lòng rồi phải không!

6. Chương 6

Cuộc sống của ta hoàn toàn rơi vào hỗn loạn đáng sợ!

Căn nhà luôn yên lặng bấy giờ đột nhiên lại xuất hiện một nhi đồng lớn tuổi, giống như phòng thanh tịnh đột nhiên bị một con voi xông vào. Ta xin bệnh viện ba ngày ở nhà trông Trình An, miễn cho cậu ấy biến nhà của ta thành cái sơn động nguyên thủy.

Ta nhẩn nại hết một lần lại một lần lặp lại phương pháp sử dụng các thiết bị điện trong nhà, đi siêu thị tốn một đồng tiền mua thực phẩm dinh dưỡng. Ta còn lôi cậu ấy đi qua đi lại trong tiểu khu để quen với khung cảnh, thuận tiện đánh thêm một cái chìa khóa đeo trên cổ cậu ấy. Nhà của ta cho tới bây giờ vốn không có khách đến, cho nên chỉ có trong phòng ta mới có giường ngủ. Dem tất cả các thiết bị trong phòng tập thể hình ra hết ngoài ban công, ta nhanh chóng điện thoại đặt thêm một cái giường, một cái giá sách, một cái bàn, yêu cầu đưa đến trong ngày. Sau khi dọn dẹp hết mọi thứ ta mệt đến mức chỉ muốn lăn ra xỉu, Trình An lại hưng trí bừng bừng nhai khoai rán “rắc rắc” ngồi xem TV.

Trình An hiện tại không xu dính túi, không biết ai mặc cho cậu ta cái quần jeans và cái áo sômi nữa, lúc cùng ta dọn dẹp đã bị dính dơ vài chỗ. Nhớ tới việc cậu ấy bước vào nhà ta với hai bàn tay trắng, căn bản là không có quần áo để tắm rửa, ta cố nén một mối mở tủ quần áo ra. Tuy rằng vóc dáng của Trình An chỉ thấp hơn ta một chút, nhưng cậu ấy trước giờ vốn gầy tự nhiên, lại nhìn bộ dáng vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành kia, tây trang của ta chắc chắn cậu ấy không cách nào mặc. Lục lọi trong tủ quần áo một hồi, cuối cùng cũng tìm được mấy bộ đồ mặc hồi đại học. Cầm đồ lót mới và đồ dùng rửa mặt, ta gọi Trình An đi tắm rửa. Cậu ta lưu luyến không rời, buông khoai rán tắt TV bước vào phòng tắm. Nhưng sự thật chứng minh rằng chuyện tin tưởng một đứa trẻ mười tuổi có thể tự tắm rửa của ta là ngu ngốc cỡ nào!

“Tôi tắm xong rồi!” Trình An cười hi hi đứng trước mặt ta. Nhìn kẻ vô dụng tắm có năm phút kia, ta không nói hai lời lôi cậu ta vào phòng tắm cọ rửa lại.

Ta mua chút quần áo mới, giày mới cho Trình An, vì thân thể của cậu ta vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành nên ta mua quần dài một chút, áo cũng mua lớn hơn một chút. Tìm ra sách giáo khoa từ hồi tiểu học đến trung học, ta mỗi ngày sau khi tan tầm đều dạy cậu ấy học. Trí nhớ của cậu ấy cũng đang khôi phục, tuy rằng không phải thực đầy đủ, nhưng có chút ít còn hơn không.

Lúc Trình An đến nhà ta ở chưa đầy một tháng, ngày nọ đột nhiên xuất hiện một đám khách không mời. Ta đại khái đếm được hình như có hai mươi lăm, hai mươi sáu người, nhìn nhiều gương mặt xa lạ như vậy, ta chắc rằng ta không quen. Sau khi bọn họ một đám tự giới thiệu xong ta vẫn không nghĩ ra là ta đã gặp bọn họ ở chỗ nào, cho đến tận khi một thằng nào đó thân thiết nắm lấy tay ta nói rằng là bạn hồi trung học, ta mới hiểu ra đây là cả đám nam nữ “tốt bụng, lương thiện, nhiệt huyết” mười năm trước mắng ta xối xả lúc ra trường.

Nhiều người như vậy lập tức chiếm hết cái phòng khách ba mươi mét vuông của ta, bọn họ cười ha ha khen ngôi nhà của ta lớn cỡ nào, thuận tiện hỏi thăm công tác của ta, hoàn cảnh cùng thu nhập trong ngân hàng. Nói vớ nói vẩn một hồi, cuối cùng cũng nói ra mục đích bọn họ tới đây. Ta đã nói rồi, bọn họ sao lại nhiệt tình đến mức thăm hỏi kể lúc nào cũng bị chán ghét như ta?! Nguyên lai đều là đến xem Trình An!

Lúc đầu là có người chú ý tới tin tức chín tháng trước, biết được có một người thực vật kì tích tỉnh lại. Hỏi thăm ra mới biết được người này đúng là bạn học cũ xảy ra chuyện hồi trung học, tụ tập liên hệ với nhau đến bệnh viện thăm cậu ta, không ngờ đã xuất viện. Hỏi thăm thêm nữa mới biết cậu ấy đang ở nhà một vị bác sĩ trong bệnh viện. Mà khéo một chỗ bác sĩ này cũng là một bạn học cũ hồi trung học.

Hai mươi mấy cái miệng cứ ở trước mặt ta mở ra khép vào, ghét nhất nhìn thấy loại tình cảnh như thế này, đầu của ta lập tức choáng váng. Ta để bọn họ ở phòng khách đợi, một mình vào phòng đánh thức Trình An đang ngủ trưa. Đem Trình An còn đang có chút buồn ngủ đến trước mặt đám người kia, ta nói với cậu ấy “Đây đều là bạn hồi trung học với cậu.” Sau đó, ta liền đi vào phòng mình nghe một đĩa CD nhạc nhẹ, không để ý đến mấy thanh âm hưng phấn đang nói chuyện với nhau ngoài phòng khách.

Còn chưa đến mười phút, có người đến gõ cửa phòng của ta. “Hà Như cậu mau ra đây. Trình An cậu ấy không ổn!” Ta trở mình khinh bỉ thầm kêu ba tiếng “Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét”! Đi ra chỉ thấy Trình An lui ở một góc sofa sợ hãi khóc. Người bên cạnh càng muốn tới gần an ủi, cậu ấy càng sợ phát run, khóc cũng dữ dội hơn. Sau khi thấy ta liền nhanh chóng chạy tới chui vào trong lòng ta, găt gao ôm trước ngực ta khóc thét..... Trời ạ! Đám người này bộ thật là mãnh thú hay nước lũ sao? Cư nhiên dọa cậu ấy thành như vậy!

“Các người làm gì cậu ấy?!” Mặt ta không chút thay đổi hướng bọn họ lên tiếng.

Trong đó có một phụ nữ thấy ta bộ dạng anh hai đang khó chịu, thì thảo trả lời: “Không có a,..... Chúng tôi căn bản không có làm gì cậu ấy. Chỉ là hỏi xem cậu ấy có còn nhớ chuyện hồi học trung học? Có nhớ chúng tôi là bạn học hồi đó không thôi!”

Hừ! Ta dùng giọng mũi biểu đạt ra ta đối hành vi vô tri của bọn họ là khinh thường cỡ nào. “Cậu ấy như thế này nhìn giống như đã khôi phục như bình thường sao?! Cậu ấy hiện tại trí lực chỉ như học sinh tiểu học, nói chuyện trung học với cậu ấy là thực xa xôi. Huống chi cậu ấy ngay cả người nhà cũng không nhớ rõ, sao lại có thể nhớ được các người!”

“Chúng tôi chỉ là muốn nói một chút xem cậu ấy có thể nhớ ra không thôi.” Có người vì hành vi của mình mà ngụy biện. Những người khác cũng lập tức chồm vào theo.

Trình An sẽ nhớ lại từng chút từ nhỏ đến lớn, nhớ lại thời kì trung học sẽ là chuyện không lâu trong tương lai. Nhưng hiện tại cậu ấy chỉ có thể nhớ tới chuyện hồi tiểu học, lập tức nói với cậu ấy chuyện trung học sẽ chỉ khiến cho trí nhớ của cậu ấy bắt đầu hỗn loạn. Thế nhưng ta cũng không tính nói cho bọn họ biết. Ta không để ý đến đám nào đó thời trung học, trấn an Trình An vẫn đang khóc rả rích trong lòng ta.

“Sao lại khóc thành như vậy! Bọn họ cũng đâu có đem cậu đi ăn sống. Người ta cũng là có ý tốt đến thăm cậu, cậu xem cậu như thế này là lỗi tiếp khách kiểu gì hả?! Đừng khóc, con trai lớn như vậy còn khóc, cậu không mất mặt a!” Xoay lại, ta tiến hành cơ hội dạy dỗ đám bạn học cũ. “Các người cũng thật là, đối một bệnh nhân không quen biết các người lại thân thiết như vậy, cậu ấy sao lại không bị dọa. Thấy cậu ấy khóc cũng không biết chạy đi lấy kẹo que hay cái gì đó dỗ, với một đứa trẻ mười tuổi mà dùng phương pháp trao

đổi như người lớn, tôi thấy đầu óc các người cũng cần phải chỉnh lại rồi đây! Thật không hiểu mấy người đến tột cùng là an ủi cậu ấy hay là hù dọa cậu ấy nữa.” Ta đã cố gắng hết sức đem từ ngữ trau chuốt đến mức có thể, nhưng nhìn bộ dáng thì xem ra có một số người vẫn chịu không nổi.

“Hà Nhứ!” Một nhỏ nào đó có điểm then quá thành giận. “Cậu có cần phải nói khó nghe như vậy không?! Mọi người dù sao đều là bạn học cũ của nhau.”

Ồi, người lúc trước bị đám “bạn học cũ của nhau” mắng chửi lúc ra trường cũng không phải là cô!

“Lời nói của tôi khó nghe sao? Tôi sao lại không thấy như vậy! Nói đi nói lại, tôi cũng không nhớ mấy người có bao nhiêu “yêu mến” đối với tôi!” Ta chẳng hề để ý liếc cô ta một cái, để cho cô ta hiểu rằng con người của ta chẳng biết cái gì gọi là “Mượn pha hạ lư”!

Không khí ngay lập tức trở nên không được tự nhiên. Chỉ có Trình An cảm giác không được. Cậu ấy đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng hỏi ta, “Hà Nhứ, bọn họ có đang khi dễ cậu hay không?” Đại khái là mọi người nhìn ta bằng ánh mắt không chút thân mật nên mới khiến cho cậu ấy hiểu lầm như vậy.

Ngô..... Bọn họ đúng là từng khi dễ ta, đáng tiếc không phải bây giờ. “Bọn họ trước kia từng khi dễ tôi, bởi vì tôi xấu xa.” Ta nói là sự thật, những người đó lại có một bộ biểu tình oan uổng, ta chỉ tốt bụng bổ sung thêm một câu, “Bọn họ trước kia hợp lực mắng tôi ra khỏi trường, còn trước mặt mọi người cậu nói xấu về tôi.”

Nghe ta nói như vậy, phản ứng của Trình An là tức giận hét to. “Hà Nhứ mới không xấu, Hà Nhứ đối tôi tốt nhất.” Cậu ấy lại hướng về phía đám bạn học cũ đã tốt bụng đến thăm cậu ấy rộng giận, “Các người mới xấu xa. Tôi chán ghét mấy người, chán ghét, chán ghét!”

Cậu ấy dùng lực lay động ta, “Hà Nhứ, chúng ta đuổi bọn họ đi đi, bọn họ thật đáng ghét.”

Ồi ôi ôi! Ta cảm thấy Trình An hiện tại so với bất kì thời điểm nào cũng đều đáng yêu hơn vô số lần. Nhìn thấy hai mươi mấy hào nhân hảo tâm bị lôi thân bộ dáng ta quả thực sắp nhạc đã chết. Không thể tưởng được Trình An cũng có thể thuận tay giúp ta trả thù bọn họ một chút.

“Mời đi! Các vị.” Ta miễn phí tặng cho bọn họ một nụ cười thật tươi chỉ ra cửa chính, ra về tiễn khách. “Hôm nay thời gian tiếp khách đã hết, lần sau nhớ đến sớm hơn!”

Nhìn bọn họ một đám phần giận nổi đuôi nhau rời đi, ta tin tưởng lần tới chắc chắn sẽ không ai đến nữa. Cuối cùng cũng trả được mối thù nho nhỏ hồi tốt nghiệp trung học, lòng ta thật muốn ngẩng mặt lên trời cười to ba tiếng.

Trong phòng chỉ còn lại có ta cùng Trình An, cậu ấy vẫn như cũ nằm trong lòng ôm chặt lấy ta. Nhìn chung quanh phòng khách, cậu ấy phát hiện có không ít thứ mới lạ. “Hà Nhứ, bên kia có cái gối thật to a! A..... Bên này cũng có thiết nhiều chuỗi tiêu và táo..... Hà Nhứ, màu vàng vàng kia là gì vậy?.....”

Theo tầm mắt cậu ấy nhìn lại, “Đó là trái xoài.”

“Cái bụi bụi tròn tròn kia?”

“Kiwii.”

“Này có phải là mật không?”

“Đúng.”

“Trái dâu này thật lớn.....”

“Vậy chúng ta liền ăn luôn nó.”

Hai người chúng ta ngồi chồm hồm trên mặt đất kiểm tra mớ quà tặng của đám bạn học cũ — hoa quả. Những người này cũng thật không thông minh chút nào, sao tất cả đều là hoa quả?! Nhiều như vậy dư sức cho chúng ta ăn quá hai tuần. Ta quyết định đi siêu thị phải mua nhiều sốt hoa quả vào, sau này mỗi ngày đều ăn salad trái cây, xem có thể khiến chúng ta có nhiều nước trong cơ thể không!

7. Chương 7

Chỉ mới có một năm mà Trình An đã được ta nuôi béo tròn hẵn lên. Lúc vừa mới vào nhà chỉ có da bọc xương, trải qua tất cả thức ăn dinh dưỡng ta mua cùng các thiết bị thể dục bình thường ta không dùng đến, cậu ấy từ da bọc xương bây giờ thể hình đã thuộc hàng tiêu chuẩn. Dáng vóc cậu ấy đã gần như cao hơn ta một chút, trí nhớ cũng đã khôi phục đến giai đoạn trung học. Chỉ cần nhìn bề ngoài cậu ấy, một trăm phần trăm là bộ dáng của người thanh niên khỏe mạnh.

Nhớ rõ một ngày nghỉ hai tháng trước, ta đang nằm trên giường chờ nướng cho khét, kết quả Trình An sáng sớm liền chạy vào phòng của ta, dùng tư thế Thái Sơn đè đầu phi thẳng lên giường, thân hình ngày càng rắn chắc kia mém chút nữa đã đè bẹp ta rồi. Cậu ta đến bây giờ vẫn không tự ý thức bản thân mình đã là một người đàn ông ba mươi tuổi, cứ trí nhớ khôi phục đến chỗ nào liền cho rằng mình đến độ tuổi đó, chỉ đáng thương ta thường xuyên phải nhận mấy cái ôm hết sức thân thiết kiểu trẻ con của cậu ta. Bị một người so với mình còn cường tráng hơn ôm theo kiểu con nít, mặc kệ là cậu ấy ngã vào người ta hay ta ngã vào người cậu ấy đều không phải là chuyện dễ chịu gì. Thế nhưng vẫn tốt hơn hồi mới vào nhà, mấy cây xương sườn của cậu ấy luôn đâm trúng ta.

Trình An đem ta đã chết ngắc đặt ở trên giường, hưng phấn kêu to tên của ta. “Hà Nhứ! Hà Nhứ! Hà Nhứ! Hà Nhứ!.....” Ta ra sức cựa quậy nửa ngày cũng tránh không thoát hai tay của cậu ấy, đành phải chấp nhận bị ôm.

“Làm gì a! Mới sáng sớm cậu đã điên cái gì.” Ta chịu không nổi kêu to. “Tôi bị cậu đè không thở được, mau buông tay!”

Trình An không có buông, cậu ấy từ trên nhìn xuống ta, cười đến sáng cả mặt. “Hà Nhứ, tôi nhớ ra cậu rồi! Chúng ta là bạn hồi trung học đúng không, đúng không! Tôi nhớ cậu lúc khai giảng ngồi bên cạnh cửa sổ ở hàng thứ ba, tôi còn nhớ rõ cậu lúc ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt cậu dường như trong suốt, cực đẹp!” Cậu ấy hai tay giữ chặt mặt của ta, cẩn thận quan sát một phen, “Hiện tại Hà Nhứ so với lúc đó đẹp hơn nữa! Mặt so với trước kia có gầy một chút, không hề đẹp như con gái Hà Nhứ, tôi thật vui quá đi!” Cậu ấy hô to một tiếng rồi ôm ta thật nhanh, chơi xấu cọ cọ trên người ta làm nũng.

Rõ ràng còn lớn hơn ta hai tháng tuổi, vì sao cứ như con nít ba tuổi đeo bám trên người ta làm nũng, ta chịu không nổi dùng chân đạp cậu ta ra. “Đi đi đi, còn phải làm bữa sáng. Đừng giống như loài bò sát bám dính lấy người tôi.”

Trình An nhìn khuôn mặt viết rành rành câu “Tôi đang khó chịu “ của ta, ha ha cười rộ lên. “Hà Nhứ, cậu một chút cũng không thay đổi ha! Vẫn là không khiến người ta thích cho được!”

Vong ân phụ nghĩa hỗn đản! Cậu quên hiện tại ai cho cậu ăn mặc, ai cho cậu chỗ ở hả?! Dám nói ta không khiến người ta thích cho được! Còn không đợi ta phát câu, cậu ấy nhanh chóng “chọt” một cái lên mặt ta, nói: “Thế nhưng tôi thích!” Cậu ấy phi xuống giường chạy nhanh vào phòng bếp, để lại ta một mình ở trong phòng lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Từ ngày đó trở đi, thái độ của Trình An đối với ta có chút thay đổi. Không thể nói rõ là thay đổi ở chỗ nào, nhưng cảm giác đã không giống như trước kia. Sau khi cậu ấy nhớ tới chuyện hồi trung học thì trí nhớ khôi phục rất nhanh, hơn nữa cơ bản không quên bất cứ thứ gì. Mỗi ngày Trình An đều cùng ta nói những chuyện mà cậu ấy mới nhớ được, trong đó đa phần đều có liên quan tới ta. Những chuyện cậu ấy nói ta không nhớ rõ nhưng cũng nhiều ít nhớ được mang máng. Cậu ấy nhớ được tên các bạn học, khuôn mặt, còn bảo ta tìm ảnh tốt nghiệp cho cậu ấy xem.

Xem Trình An hưng phấn như vậy, ta nhìn không được hướng cậu ấy dội nước lạnh. Ta nói ra chuyện nguyên đám bạn học cũ đến thăm, lại bị cậu ấy mắng cho phải rời đi. Vốn tưởng rằng với tính cách của cậu ấy, cậu ấy sẽ lập tức đi liên lạc với những người này mà cận kề giải thích. Nhưng sau khi giải giải đầu, cậu ấy lại nói: “Dù sao chuyện cũng đã rồi, giải thích cũng không có ý nghĩa gì, huống chi tôi tình trạng lúc đó là đặc biệt, bọn họ nhường tôi một chút cũng đâu phải chuyện gì lớn. Nếu bọn họ thật sự lo lắng cho tôi, tự nhiên sẽ

lại đến thăm; Nếu không đến nữa, không phải là chứng minh hành động của bọn họ cũng chỉ là một loại giả nhân giả nghĩa sao.” Không thể tưởng được cậu ấy sẽ nói những câu này khiến ta ngây ngẩn cả người! Tuy rằng Trình An coi như là ta nuôi “từ nhỏ đến lớn”, nhưng từ chuyện này có thể nói ta chưa hẳn đã hiểu hết về cậu ấy.

Trí nhớ Trình An nhanh chóng khôi phục, ta một ngày đột nhiên nghĩ đến, nếu cậu ấy nhớ lại chuyện nhảy lầu lúc chấm dứt kì thi đại học, cậu ấy sẽ có thái độ như thế nào? Kỳ quái là, ta một chút cũng không khẩn trương về hậu quả. Cho dù cậu ấy oán hận ta, hay là từ nay về sau xem nhau như người lạ, ta đều bình tĩnh đón nhận. Sau đó ta sẽ hỏi cậu ấy, lúc trước vì sao lại nhảy xuống? Là thật sự tin lời ta nói hay chỉ là nhất thời xúc động?! Vấn đề này ta đã nghiền ở trong lòng hơn mười năm, ta muốn một đáp án!

Trình An vẫn không đề cập tới chuyện kỉ ức về hồi thi đại học, ta cũng không hỏi cậu ấy có nhớ tới chuyện nhảy lầu không?! Cậu ấy bắt đầu tự học chương trình đại học, muốn tham gia cuộc thi tự học. Không biết từ khi nào thì bắt đầu, Trình An xử lý tuyệt đại đa số công việc nội trợ trong nhà. Cậu ấy giặt quần áo, nấu cơm, sửa chữa, quét tước, mọi thứ đều được, trong lúc ta không biết thì cậu ấy đã thay ta hòa thuận với hàng xóm, phẩm tính tuyệt vời của cậu ấy đã được hàng xóm khen không tiếc lời. Ta mỗi ngày về nhà chỉ có việc là thoải mái ngã vào sôpha xem tivi chờ cậu ấy gọi ta vào ăn cơm tối là được. Ta thường thường nhìn không chuyển mắt xem cậu ấy chạy tới chạy lui coi sóc sinh hoạt trong nhà, sau đó khen cậu ấy một câu, “Độ hiền lương thực đức của cậu giống như lão mục có năm mươi năm đạo hạnh vậy!”

Cho dù Trình An đã nhận rõ cậu ấy đã là một người đàn ông ba mươi tuổi, nhưng cậu ấy vẫn thích đeo bám lấy ta như cũ. Ở trên đường thì không sao, ở nhà, lúc nghỉ ngơi cậu ấy luôn kéo kéo tay ta ngồi cùng cậu ấy, nếu không thì là tựa vào sau lưng ta; gối đầu lên đùi ta..... thế nào cũng muốn dán dính làm cục nợ trên người ta. Ta mỗi lần phản đối với cậu ấy, cậu ấy đều trả lời rằng, “Tôi coi như là cậu nuôi lớn, thích dựa vào cậu thì có gì không đúng!” Mỗi hồi cậu ấy nói như vậy, ta cũng sẽ trả lại, “Tôi đây không nuôi cậu, cậu cứ ra ngoài đường cho tôi!” Kết quả chính là, Trình An bắt đầu làm nũng! Giơ ngón tay ra mà tính thì ta đã quen biết cậu ấy từ hồi mười bốn, mười lăm tuổi, cho đến gần đây mới phát hiện da mặt cậu ấy là thuộc loại siêu dày, hơn nữa toàn chơi xấu, làm nũng, trình độ càn quấy càng ngày càng cao!

Mỗi lần Trình An chọc ta sắp nổi nóng hoặc khi ta muốn dạy bảo, cậu ấy liền giở mấy trò lưu manh ra ngay, đến khi đầu óc ta choáng váng không thôi liền nở nụ cười sáng còn hơn mười vạn cái bóng đèn huỳnh quang, sau đó..... mọi chuyện không hiểu sao đã kết thúc! Ngẫu nhiên lúc cậu ấy chọc ta tức giận còn tiến đến nhận tội theo cách của học sinh tiểu học như hôn một cái, nghĩ đến việc “cậu ấy coi như là ta nuôi lớn”, ta liền không giận nổi nữa !

Trình An có một đoạn thời gian đặc biệt thích nói chuyện gia đình với ta.

“Mẹ tôi buổi tối hay làm tương giò! Hương vị đó nhà hàng năm sao cũng không sánh bằng.....”

“Ba của tôi..... Nói thật ra thì không tốt lắm. Thế nhưng ông ấy cũng thường mang tôi đi câu cá. Lúc sáu tuổi tôi còn bị một con cá lớn kéo ngã xuống sông.....!”

“Tôi ghét nhất là chị hai! Từ nhỏ chị ấy đã hay lấy của tôi nhiều thứ. Còn đem chuyện xấu mình làm đổ oan cho tôi..... Chưa thấy qua người chị hai nào như vậy”

Trình An thao thao bất tuyệt, từ mấy lời đó ta đã biết mẹ cậu ấy là vợ thứ hai của ba cậu ấy. Người chị lớn hơn cậu ấy ba tuổi là của vợ trước sinh, hai chị em từ nhỏ tình cảm đã không tốt. Thì ra đây là lý do mà ta chưa bao giờ thấy chị cậu ấy đến bệnh viện thăm, hơn nữa sau khi Trình mục mục qua đời, chị cậu ấy liền bán hết gia sản rồi lặn mất tăm. Chị hai của Trình gia hẳn là ước gì thằng em đáng ghét của mình sớm đi đầu thai cho rồi!

Ta thời gian dài chăm chú lắng nghe lại khiến cho người diễn thuyết bất mãn. “Sao chỉ là một mình tôi nói a, nhà cậu như thế nào cũng nói cho tôi biết đi!”

Nói cái gì a?! Ta nghĩ nửa ngày cũng không biết nói cái gì. Từ trước tới giờ mọi chuyện chẳng có gì ấn tượng, muốn nói cha mẹ, chỉ là hai người bác sĩ thật sự nghiêm túc mà thôi. Thứ tài năng duy nhất mà ta đặc biệt xuất sắc chính là lúc ở trường rất hay nhận được cấm hận từ tập thể, nhưng đây đâu phải là chuyện sáng sủa gì, nói ra sẽ chỉ làm người ta chê cười thôi! Ta lắc đầu, “Tình cảm gia đình tôi không sâu, chưa bao giờ hiểu quá cận kề nhau cả. Không có gì để nói.”

Trình An đối với đáp án của ta cực kì không hài lòng! Cậu ấy tận tình khuyên bảo ta phải tích cực cùng người thân xây dựng tình cảm, với người ngoài lãnh đạm cũng không sao, nhưng với người thân thì phải thật tốt! Trải qua một loạt khuyên giải của cậu ấy, ta nghĩ thấy ta cùng ba ba khi ngẫu nhiên gặp nhau trong bệnh viện cũng chỉ là gật đầu với nhau một cái, mụ mụ thì đã lâu cũng chưa gặp được. Ta không gọi điện thoại nói chuyện với người nhà, bọn họ cũng chưa bao giờ gọi điện cho ta. Từ khi dọn ra ở riêng, ta vốn không có trở về nhà cùng đón năm mới..... Thì ra cả ba người nhà ta xa lạ nhau quá mức rồi!

Được rồi! Hơn hai tháng nữa là đến lễ mừng năm mới. Năm nay liền mang theo Trình An cùng nhau về nhà đón năm mới, cậu ấy còn chưa gặp qua ba mẹ của ta mà! Ta đem quyết định này nói cho cậu ấy, cậu ấy hưng phấn còn hơn cả ta! Cứ suốt ngày lải nhải bên tai ta phải mua quà gì cho ba mẹ; nhất định phải mặc quần áo mới đi chúc Tết; còn liên tiếp dạy ta phải nói “Cả nhà cát tường! Tuế tuế bình an!” linh tinh mấy câu hay nói trong dịp lễ Tết. Huyền não suốt thật khiến ta muốn đem cậu ấy bỏ qua một bên, mình tự đi cho rồi.

8. Chương 8

Từ khi ta nói mang Trình An về nhà trong lễ mừng năm mới, cậu ấy vẫn luôn trong một trạng thái phấn khởi. Mỗi ngày cười như mấy thằng ngốc, từ sớm đã muốn đem rượu vang cao cấp tặng ba ba để lấy lòng, cậu ấy tự tay bao hộp gỗ đựng rượu sáng bóng cả lên, còn dùng hồng tuyến thật một cái nơ theo kiểu Trung Quốc thật to; cặp bông tai hình mặt Phật tặng mụ mụ thì một ngày được lau mấy lần, ta dấm dấm bảo trên mặt nó đã không còn lấy một hạt bụi. Cậu ấy còn lôi kéo ta mua cho cả hai đồ mới từ trên xuống dưới – áo mới, quần mới, giày mới, tất mới, thậm chí ngay cả đồ lót cũng phải mua mới. Hai bộ đồ mới cậu ấy cất thật kỹ, nói là ngày ba mươi mặc vào đến nhà ba mẹ ta chúc Tết.

Cậu ấy đối chuyện này thật sự xem trọng làm ta cũng bị lây nhiễm. Ta gọi điện thoại về nhà, mụ mụ tiếp điện thoại. Bà nghe được ta chủ động nói sẽ về nhà mừng năm mới thì rất kinh ngạc, sau đó nghe ta nói cũng sẽ mang Trình An về theo, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “..... Đúng vậy! Ba người khó tránh khỏi sẽ có chút lạnh lùng. Trong nhà nếu có hai đứa con trai có lẽ sẽ có không khí lễ Tết.....!” Ta nhắc điện thoại cùng mụ mụ tâm sự hơn hai giờ. Bà hỏi cuộc sống mấy năm gần đây của ta ra sao, cũng hỏi không ít chuyện về Trình An. Chưa bao giờ nghĩ tới ta sẽ cùng mụ mụ thoải mái nói chuyện phiếm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên trong trí nhớ của ta. Trước khi cúp điện thoại, mụ mụ nói không cần đợi đến lễ mừng năm mới, có thời gian thì cứ dẫn Trình An về thăm nhà.

Ngày hôm sau, ba ba thể nhưng lại tự mình đến phòng của ta. Biểu tình luôn luôn nghiêm túc lại có một vết nứt. Ông mở miệng đóng miệng đều là hỏi ta chuyện công tác thế nào, chỉ là trước khi rời đi mới nói: “Mẹ con và ba mấy ngày này tương đối rảnh, con nếu không có gì vội thì mang Trình An về nhà đi. Mẹ con..... rất nhớ con!” Mấy câu nói này của ba ba có thể xem là ôn nhu đi!

Ta nở nụ cười! “Được! Cho dù mẹ không nhớ con, con cũng sẽ trở về ăn bữa cơm.” Một câu hơi cứng nhắc của ba ba thể nhưng lại có thể nổi lên gió xuân trong lòng ta, khiến cho ta lại nổi lên hứng chí muốn nói giỡn. “Thế nhưng nếu ba ba không muốn gặp con, con thật không dám đi. Bị đá ra cửa thì thật quá mất mặt.”

“Con về nhà của mình sao lại có người nào đá ra!” Ba ba bị ta đùa nở nụ cười. Cho dù chỉ là khoe miệng hơi hơi cong lên một chút, ôn nhu trong mắt ta sẽ không nhận sai! “Con, đứa nhỏ này đã ba mươi tuổi mà không cô gái nào chịu gả cho, chính con sao không tự kiểm điểm một chút. Con nha! Càng lớn càng không đáng yêu, vẫn là bộ dáng vừa khóc vừa ôm đùi ba đòi mua mút quả như trước kia là đáng yêu nhất!”

Ta có trải qua chuyện “khóc nháo đòi mua mút quả” sao? Ta sao một chút ấn tượng đều không có. “Có chuyện này sao? Ba xác định là con có làm?” Ta nghi ngờ nhìn ba ba, ông là không phải nhận sai người chứ?!

“Con của mình ba sao có thể nhớ lầm!” Ông vỗ vỗ bả vai ta, “Lúc đó con chỉ mới hai tuổi rưỡi, chớp mắt một cái đã cao hơn cả ba!..... Nhớ kĩ, nếu có rảnh thì về nhà a!” Ba ba miệng tươi cười về văn phòng của ông.

Cha mẹ là có quan tâm ta! Điều mới phát hiện này khiến tâm tình ta nhảy nhót cả lên! Ta vẻ mặt ôn hoà đối đãi nhóm bệnh nhân, bọn họ người người nét mặt đều là thụ sủng nhược kinh(được yêu thương đậm ra lo sợ)tiếp nhận trị liệu, xoay qua suy đoán tính tình ta sao lại có thay đổi.

Sau khi tan tầm ta tốc hoả chạy về nhà, nói với Trình An hôm nay trở về nhà thăm ba mẹ ta. Cậu ấy nghe xong đầu tiên là quá sợ hãi, sau đó lục tung tìm quần áo. Cậu ấy thay đồ xong hỏi ta không dứt “Thế nào? Không khó xem chứ?”, “Ba mẹ cậu có thích màu này không?”, “Phối hợp vào nhìn không thô tục chứ?”, “.....?”

Trời ạ! Cậu ấy là bị cái gì kích thích! “Tôi hỏi cậu đủ chưa? Cũng không phải con dâu xấu xí gặp ba mẹ chồng. Cậu có gì phải khấn trương.” Ta bị cậu ấy gây phiền muốn chết, trực tiếp lôi cậu ấy ra khỏi cửa.

“Tôi tuy rằng không phải con dâu xấu xí, nhưng đây là đi gặp ba nuôi mẹ nuôi, đương nhiên phải gây ấn tượng tốt đầu tiên cho hai vị lão nhân gia.” Trình An không bỏ qua, tiếp tục lải nhải bên tai ta. “Tôi không cha không mẹ, người chị duy nhất thì mang hết tài sản bỏ trốn. Tôi trên đời không chỗ nương tựa, ngay cả cái nhà cũng không có. Nếu có ba nuôi mẹ nuôi, vậy thì tôi đây không phải không có người nhà rồi! Hơn nữa cậu cũng thành anh em của tôi, cậu nói xem, đây không phải là rất tốt sao!”

Cho cậu ta một cái liếc mắt xem thường, khiến cho cậu ta đem một đồng ảo tưởng tốt đẹp nuốt trở lại trong bụng. Nhìn bộ dáng cậu ta ủy ủy khuất khuất lại không dám mở miệng nói nữa câu, ta lại tiếp tục bỏ đá xuống giếng tặng cậu ta một câu. “Chứng ngu ngốc vẫn chưa trị khỏi sao?!” Ta điên mới làm anh em với cậu ta! Làm bạn bè bình thường ta còn không tiêu hóa nổi chứ đừng nói làm anh em!

Ở trên đường mua chút hoa quả, Trình An lại bảo phải mua thực phẩm chăm sóc sức khỏe. Ta nói thời gian gấp không kịp mua, kết quả người này trên đường cái liền khóc lóc om sòm nhõng nhẽo. Hai người chúng ta trên đường khiến không ít người chú ý, lúc ta phát hiện thì đã có người dùng ánh mắt “Thì ra bọn họ là..... (chính là cái xxx kia đó!)”, gió mùa đông thổi vù vù khiến ta toát một thân mồ hôi lạnh

Thực phẩm chăm sóc sức khỏe được Trình An mang theo, cậu ấy lại một lần nhắc nhở ta, bảo ta rằng phải nói với ba mẹ đây là quà gặp mặt cậu ấy mua cho hai người họ! Quả thực là buồn cười! Bất cứ một phân tiền nào cậu ấy sử dụng suốt hơn một năm nay không phải đều do ta kiếm sao?! Gần đây cậu ấy lừa tiền của ta ngày càng thuận tay rồi.

Chúng ta đột nhiên đến khiến cho ba mẹ ta vô cùng kinh hãi. Một bữa cơm không tính là quá phong phú nhưng cùng ăn thật sự rất hòa thuận vui vẻ. Trình An ngọt như mía lùi kêu ba nuôi mẹ nuôi không ngừng, khiến ba mẹ ta cười không đóng miệng lại được. Thân thể xui xẻo (chính cậu ta lại muốn nói là “thê lương”) khiến cho mẹ ta đau lòng không thôi, trình độ quan tâm cậu ấy liền vượt qua cả thằng con út ruột đẻ ra này. Trình An như trước có tính tình hoạt bát của thiếu niên, thật dẫn dắt không khí. Nhà của ta ba mươi năm qua chưa bao giờ náo nhiệt như thế này. Ba mẹ nói nhiều hơn, cùng ta nói chuyện cũng nhiều. Thì ra ở một chỗ sâu nhất trong tim, ta vẫn có một gia đình luôn nghĩ cho ta, quan tâm đến ta. Nhưng do người nhà chúng ta cuộc sống quá mức hạn chế, ngược lại không biết nên ở chung với nhau như thế nào. Lâu ngày, đáng lý ra chúng ta phải trở nên thân mật lại hóa thành xa lạ. Nhìn Trình An đang ở một bên hoa chân múa tay dạy mẹ ta thất nơ kiểu Trung Quốc, ta cảm thấy thật biết ơn cậu ấy! Thân tình đã lạnh nhạt nhiều năm, cậu ấy chỉ dùng một ngày đã lấy lại cho ta.

Buổi tối hơn mười một giờ, chúng ta tạm biệt ba mẹ trở về. Nhớ lại bộ dáng không nỡ vừa rồi của ba mẹ lúc tiễn chúng ta, ta toàn thân liền nóng hầm hập, ngay cả không khí lạnh như băng cũng hóa thành nước ngọt trong phổi ta. Ta chủ động khoát vai Trình An, “Cảm ơn! Hôm nay nhờ có cậu, bằng không tôi cùng ba mẹ tám phần vẫn sẽ là bộ dáng như cũ.” Ta còn có thể nói giỡn nữa, khó tin thật!

Trình An cũng nâng tay ôm lấy bả vai của ta, hùng hùng hổ hổ nói. “Cảm ơn cái gì! Đều là người trong nhà có gì phải cảm ơn.”

Thằng nhóc này! Ha ha ha! Ta cười to ra tiếng. Cậu ấy lại biến thành người nhà của ta!

Chúng ta hai người khoát vai đi vừa nói vừa cười, ta thật nhiều năm chưa từng sống như vậy qua!

Sau đó, ta cùng Trình An ba ngày hai lần là chạy về nhà. Ba mẹ cũng tận lực dành thời gian ra cùng chúng ta gặp nhau. Ta bắt đầu lộ tươi cười trên mặt khi đi làm, có bệnh nhân đánh bạo nói với ta rằng đã mấy ngày nay ta không có mắng chửi người khác, ta lập tức liền như người đó mong muốn mắng người đó một

chút. Trong bệnh viện nếu ba ba không có việc gì cũng sẽ đến chỗ của ta nói chuyện phiếm vài câu; Trình An cũng thường thường chạy đến chỗ bệnh viện của mẹ, hiện tại các y tá ở bệnh viện kia đều biết mẹ có một đứa con nuôi rất hiếu thuận. Một nhà bốn người chúng ta vô cùng đầm ấm!

Hạnh phúc sung sướng đến rất nhanh, ra đi càng nhanh hơn!

Cách lễ mừng năm mới khoảng nửa tháng, ba mẹ cùng nhau đến tham dự một hội nghị y học ở ngoại thành, lúc tham quan thì bị cuốn vào một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng. Danh sách tử vong có bảy người, có cả ba mẹ ta trong đó. Tin tức truyền đến, ta cả người như dại ra. Không nói một lời tùy ý Trình An dẫn ta đi nhận xác, hoá táng, hạ táng, ký tên công văn nhận thừa kế. Ta vô tri vô giác không biết mấy ngày nay đã trôi qua như thế nào.

Ta nói phải về sửa sang lại di vật của ba mẹ, Trình An dùng vẻ mặt lo lắng nhìn ta, mấy ngày nay cậu ấy vẫn là nhìn ta như vậy. Không cần lo lắng vậy chứ! Người không ai tránh khỏi phải chết, chỉ là ba mẹ đi quá đột ngột khiến cho ta không chuẩn bị kịp tâm lý mà thôi. Cứ để cho ta thương tâm vài ngày đi, dù sao ta bây giờ cũng chỉ có thể đến thế! Trên đời này chỉ còn lại một mình ta

Căn nhà ta đã ở hai mươi mấy năm, ta chốc lát ngồi ở phòng làm việc của ba ba, chốc lát sau ngồi trong phòng làm việc của mẹ. Thật lâu trước kia ta hay ngồi trong phòng khách lắng nghe hai căn phòng này ngẫu nhiên truyền đến tiếng lật sách, tiếng đi lại..... Bây giờ im lặng đến mức khiến cho người ta không thể hô hấp! Trên tầng trên cùng giá sách trong phòng ba ba ta tìm được một cuốn album ảnh. Ta liền đem nó vào phòng khách lật xem.

Trong đó đa phần đều là ảnh chụp các lần ba mẹ đi công tác hay tham dự hội nghị, chỉ có một phần nhỏ là ảnh chụp gia đình. Đầu tiên là ảnh kết hôn của ba mẹ, hồi đó còn chưa có áo cưới, chưa có máy ảnh màu, chỉ là chụp nửa người trên của ba mẹ, bên góc có viết “Kết hôn năm x tháng x ngày x”. Sau đó là hình hai người họ ôm ta lúc mới sinh ra, hai người vẻ mặt làm ba làm mẹ hết sức vui sướng, thoát nhìn thực hạnh phúc! Sau sau nữa, có hình ba ba dẫn ta đi vườn bách thú, mẹ tắm rửa cho ta; lớn chút nữa, hình cả nhà đi du lịch khi ta tốt nghiệp trung học cơ sở..... lúc ta lãnh thưởng ở trường Trí nhớ xa xôi từng giọt từng giọt quay trở lại!

Ta khép lại cuốn album ảnh, một cước đạp tất cả các sách to và dày khác xuống mặt đất, nằm xuống sofa. Đem cuốn album kia ôm vào trước ngực, ta nhắm mắt lại. Vẫn cho rằng đó là những thứ không cần nhớ tới, giờ phút này lại rõ ràng hiện lên trước mắt ta. Hồi tiểu học khi cùng bạn bè đánh nhau, ba mẹ vừa giáo huấn vừa bôi thuốc cho ta. Lúc lên trung học cũng là khi ba mẹ trở thành ông lớn bà lớn, công việc bận rộn, là từ khi đó thời gian ba mẹ ở cạnh ta ngày càng ít, trước khi thi đại học xác định ta muốn thi đại học y rồi cũng không nói gì nữa.....

Vì sao ông trời để cho bọn họ một lần nữa có thể có được thân tình đáng quý, rồi lại ngay lập tức cướp đi ngay? Đó là trừng phạt vì chúng ta đã bỏ qua nhau nhiều năm như vậy sao?!..... Thật sự là trừng phạt tàn nhẫn a!

~~Lời tác giả: Mê Âm có đôi khi không thể làm rõ tính tình của Hà Như, nhưng tôi cho rằng cậu ấy là một người luôn xem trọng hiện tại hơn là những thứ đã mất. Loại tính tình này không thể nói rõ là tốt hay xấu, mỗi người tự cho mình một cảm nhận riêng thôi!

9. Chương 9

Trở lại nhà của mình, ta lấy ra chai rượu vang vốn định tặng ba ba trong lễ mừng năm mới. Rút nút bần, hương rượu nồng đậm liền tràn ngập cả căn phòng. Ta nâng chai rót ra hai ly thủy tinh, chờ Trình An lại.

“Uống rượu với tôi đi.” Ta bưng lên một ly, đem ly còn lại giao cho Trình An đang ngồi cạnh bên. Trên đời này còn có một người uống rượu cùng ta, ta thực may mắn khi ông trời còn cho ta chút thương hại! Một hơi uống hơn nửa ly, rượu lấn sang khí quản khiến ta ho lên không ngừng.

Sức uống của ta không tốt lắm. Hai chai bia là đã khiến ta say, đừng nói đến mấy loại rượu nho hay rượu đế. Uống xong một ly vang ta đã bắt đầu cả người nóng lên, suy nghĩ mê muội, cả người lắc lư sắp đổ thì bị Trình An chặt chẽ kéo vào trong lòng. Nếu bình thường, ta khẳng định sẽ tự nhiên cho cậu ấy một ánh mắt sắc bén đến mức cậu ấy phải tránh đi “năm ngón tay độc” của ta, nhưng hôm nay ta không muốn làm như vậy.

Cố chấp uống hết ly rượu thứ hai, vươn tay tùy tiện bắt lấy vạt áo của Trình An, ta hỏi cậu ấy. “Ba mẹ tôi đi rồi, cậu cũng đi sao?” Ta đã không có ba mẹ, lại chưa từng có bạn bè. Hiện tại ta đã quen có một Trình An bên người, nhưng cậu ấy chẳng có quan hệ gì với ta, cậu ấy sẽ chịu ở lại sao? Sẽ chịu tiếp tục bên cạnh ta sao? Cậu ấy không phải cũng sẽ có một ngày rời khỏi ta sao? Ta không thể tưởng tượng được cũng không cách nào đối mặt với cuộc sống cô độc một mình một người mỗi ngày!

“Sẽ không! Vĩnh viễn cũng sẽ không! Cho dù cậu đuổi tôi đi tôi cũng không đi. Tôi muốn cùng cậu cùng một chỗ, cả đời!” Trả lời giống như một lời thề khiến ta an tâm không ít, ít nhất người này đã nói sẽ không rời bỏ ta!

Ta say! Hơn nữa phỏng chừng do trình độ uống rượu của ta cũng không tốt. Hai ly rượu vang liền khiến ta say không biết trời trăng gì nữa cả.

Ta hình như đã nói với Trình An cái gì đó, Trình An cũng nói với ta gì đó, tất cả đều không thể nhớ rõ. Chỉ nhớ rõ sau đó ta ôm dính lấy Trình An cảm nhận phần ấm áp kia, cậu ấy vỗ vỗ lưng ta dịu dàng an ủi.....

Một đêm qua đi, ta cả người khó chịu từ từ tỉnh lại, trong nhất thời không rõ ta đang làm gì đây?!

Trước không đề cập đến việc vòng eo của ta đang đau nhức cùng với nửa người dưới dường như không còn cảm giác, chỉ là vừa mở mắt liền nhìn thấy bên cạnh là một người đàn ông đã đủ khiến ta giật mình. Mười giây sau ta phát hiện người đàn ông này là Trình An, hơn nữa ta cùng cậu ấy đều không có mặc quần áo, tệ hơn nữa là cái chỗ quan trọng nhất ở người đàn ông của cậu ấy lại đang chặt chẽ kết hợp cùng với mặt sau của ta..... Lúc ta hiểu ra thì long trời lở đất không kém gì bệnh tâm thần vậy!.....

Ta thét chói tai, dùng sức đánh Trình An, ai quản đánh tới chỗ nào, chỉ cần đánh trúng cậu ấy là được..... Ta còn chưa đánh đủ, hai cánh tay vô lực đã bị bắt lấy. Cậu ta cái gì cũng không nói liền tiến tới hôn chặt lấy ta, bá đạo đoạt đi lời ta nói, vận dụng ưu thế về sức khỏe, cậu ta khóa chặt ta trên giường không cho động đây! “Hối hận!” Hai chữ thật to đả chót này điên cuồng lóe lên trong đầu ta! Ta vì sao lại nuôi Trình An khỏe mạnh cường tráng như vậy?! Chẳng lẽ là để cho cậu ta dùng nó để đối phó với người đã nuôi cậu ta như ta sao?!

Loại tình hình này không cách nào suy ngẫm cho tốt được, chỉ có thể giả dựa tứ chi thoát khỏi việc bị đặt dưới thân cậu ta đã rồi hãy nói sau. Hai tay bị dùng lực nắm chặt, chân cũng bị tách ra đặt ở hai bên sườn cậu ta khiến cho không thể khép lại được..... Ta chỉ cố gắng vận vẹo phần eo, ít nhất muốn cho cái thứ kia của rời khỏi cơ thể ta cái đã a!

Sự thật chứng minh cố gắng của ta dường như bị phản hiệu quả! Dục vọng của cậu ta nhanh chóng bành trướng trong cơ thể ta, rồi sau đó nội bích mẫn cảm co rút lại kẹp cậu ta càng chặt hơn..... Ta khóc không ra nước mắt a!

Lưỡi của cậu ta rời khỏi môi ta, chuyển đến hai quả hồng anh trước ngực, cái miệng được tự do lập tức điên cuồng gào thét: “Buông ra, buông ra, buông ra! Cậu muốn làm gì a..... A..... Mau đi ra.....” Tiếng quát to vốn tưởng rằng sẽ đình tai nhức óc ngược lại trở thành tiếng rên rỉ yếu xìu, hơn nữa cái kẻ đang ở trên người ta đem cái thứ quý kia rút ra rồi lại nhanh chóng thẳng tiến vào lại, hại ta xấu hổ muốn đập đầu vào gối chết luôn đi!

Cậu ta ngày hôm qua đã làm gì với cơ thể của ta a?! Giờ này khắc này, hai chân của ta lại không nghe theo đầu óc chỉ huy, tự giác kẹp chặt thắt lưng của kẻ kia, phần eo bủn rủn lại theo từng cử động lên xuống của kẻ đó mà cử động theo! Phía sau truyền đến từng trận khoái cảm xông lên tới tận não, không tự giác ta đã rên rỉ ra những tiếng phóng đảng..... Không thể nào! Thứ âm thanh mị hoặc kia sao có thể là do ta phát ra..... ? Đừng hy vọng ta sẽ thừa nhận!

Trình An ở trên người ta tạo ra cảm giác hưởng thụ khiến ta không thể đối mặt, vừa nhìn mặt của ta chậm chậm nói: “Tôi yêu cậu! Hà Như..... Mặc kệ cậu có tin hay không, tôi đã yêu cậu từ lâu lắm!..... Ngay cả

khi trí nhớ chưa khôi phục cũng đã yêu cậu! Mặc kệ thời gian nào, chỉ cần nhìn thấy cậu, tôi nhất định sẽ yêu cậu.” Lời nói của cậu ta mang theo nồng đậm tình ý!

“Không cần..... nói như vậy!..... Tôi không cần.....” Khoái cảm cùng khiếp sợ bức nước mắt ta chảy ra! Ta đang sợ! Lời nói của cậu ấy khiến ta sợ hãi! Sợ cậu ấy sẽ lại biến mất trước mặt ta. Trước đây một lần cậu ấy nói “Tôi yêu cậu!” Kết quả là trước mặt ta nhảy từ mái nhà xuống! Lúc này thì sao, lúc này sẽ lại phát sinh chuyện gì?! Ta chỉ có cậu ấy a! Cậu ấy không thể không ở cạnh ta. Ta đột nhiên nhận ra, kỳ thật ta đã sớm quen với sự tồn tại của Trình An! Hồi trung học cậu ấy luôn yên lặng bên cạnh ta, lúc cậu ấy ở bệnh viện, đứng trước giường bệnh của cậu ấy thì cho dù ta có đang cực kì không thoải mái thì cũng sẽ tan thành mây khói, sau khi cùng cậu ấy ở chung, mặc dù có lúc cảm thấy cậu ấy thật phiền nhưng chưa bao giờ muốn cậu ấy rời đi! Mười mấy năm trước cậu ấy đã như mọc rễ trong cuộc sống của ta, là “nghiệt” mà cho dù ta có cực lực trốn chạy đến cuối cùng vẫn phải đối mặt!

Trình An ôm chặt lấy ta đang khóc không thành tiếng, “Đừng khóc! Tôi yêu cậu a, Hà Như! Muốn tôi làm như thế nào cậu mới bằng lòng yêu tôi đây.....” Cậu ấy hôn lên nước mắt của ta, động tác mềm nhẹ coi đó như một viên bảo thạch vậy. Tương phản với động tác mềm nhẹ ấy, cậu ấy nhắc nhở ta cái ước hẹn trước đây mà ta vốn không định thực hiện. “Còn nhớ ước định lúc trước không? Cậu đã nói, nếu tôi nhảy từ trên lầu xuống, chỉ cần không chết không tàn phế, cậu sẽ đáp ứng làm người yêu của tôi! Nay..... tôi muốn cậu thực hiện lời hứa năm đó, cậu..... chuẩn bị tốt chưa?!” Trong mắt cậu ấy là sự chờ mong thiêu đốt, còn có một chút sợ hãi sẽ lại bị thương tổn cùng lo lắng!

Cậu ấy nhớ rõ? Chẳng lẽ cậu ấy đã sớm nhớ ra?..... Cậu ấy nhảy lầu thật sự chỉ vì mấy câu ta nói! Nước mắt của ta càng lúc càng nhiều, cậu ấy là thằng ngốc sao! Ta căn bản không đáng để cho cậu ấy làm như vậy a! Không muốn cậu ấy rời khỏi ta, cho nên bất cứ thứ gì cậu ấy nói bây giờ ta đều sẽ đáp ứng. Ta dùng sức gật đầu, ta không muốn cậu ấy phải chịu thương tổn nữa, không cần cậu ấy lại phải chịu thương tổn từ chính bản thân ta! “Tôi..... làm người yêu của cậu! Cậu cứ tiếp tục..... yêu tôi, đừng rời khỏi tôi, đừng rời khỏi tôi..... Tôi đáp ứng cậu, cái gì cũng sẽ đáp ứng cậu!” Ta nâng tay chủ động choàng qua cổ cậu ấy, hôn lên môi cậu ấy, bỏ qua thất vọng chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt cậu ấy.

“Kêu tên của tôi, Hà Như! Tôi muốn cậu kêu tên của tôi!” Thanh âm vội vàng của Trình An vang lên bên tai ta, động tác trườn động dưới thân của cậu ấy nhanh hơn, một cánh tay cố định cơ thể ta, tay kia thì cao thấp an ủi phần dục vọng hừng hực sắp đạt đến cao trào của ta!

Khoái cảm cuộn cuộn như điện chảy dọc theo cơ thể! Ta thét chói tai bắn ra chất dịch màu trắng đục, mà Trình An lại đem toàn bộ bắn vào chỗ sâu nhất trong thân thể ta!

Mơ mơ màng màng, ta được Trình An ôm vào phòng tắm tẩy rửa. Động tác của cậu ấy rất ôn nhu nhẹ nhàng, tận lực không gây tác động đến chỗ đau của ta. Cậu ấy thỉnh thoảng lại khẽ hôn ta, ở bên tai ta một lần lại một lần nói yêu ta! Mà ta chỉ sợ cậu ấy sẽ rời khỏi ta nên gắt gao níu chặt lấy cậu ấy, miệng không ngừng gọi tên cậu ấy, cho đến khi mệt mỏi cùng buồn ngủ kéo ta vào trong bóng tối.....

Lại tỉnh là lúc gần đến bữa tối. Tỉnh lại trên giường, ta có chút sững sờ! Ba mẹ vừa mới qua đời, ta liền cùng một người đàn ông lên giường, còn nhất thời xúc động đáp ứng làm người yêu của người đó! Ta..... đến tột cùng là đang phát điên cái gì?! Vì sao mọi chuyện lại dần dần tới tận nước này? A!

đầu của ta như sắp phát nổ rồi .

Trình An đẩy cửa tiến vào, nhìn trên mặt cậu ấy là nụ cười nhu tình nhẹ nhàng, ta thật muốn bắt tỉnh đi cho rồi, hơn nữa tốt nhất là cả đời cũng đừng tỉnh, ta thật sự không biết nên lấy cái thể diện gì nhìn cậu ấy!

Cậu ấy ngồi bên mép giường, vỗ về cái trán đã cứng sắp thành đá của ta, “Hoàn hảo, không phát sốt!” Làm loại chuyện này sẽ phát sốt sao? Cậu ấy từ đâu biết được? Cậu ấy rút tay về, đan mười ngón tay vào nhau đặt trên đùi. Quay đầu đi, bộ dáng có vẻ không tự nhiên. “Cậu..... nếu đói bụng, ăn cơm trước đã! Tôi đã nấu xong rồi” Xem ra bộ dáng thật sự là không tự nhiên, cậu ấy rất cuộc lo lắng cái gì ?! Ta có chút tò mò.

Ta đúng là đói bụng! Một ngày chưa ăn lấy một hạt cơm, người bằng sắt cũng chịu không nổi, huống chi..... ta còn làm chuyện vận động cực kì tốn sức kia! Có vấn đề gì chờ ta ăn no đã rồi nói sau!

Trình An không cho ta tự đi, cậu ấy trực tiếp ôm ta đến phòng ăn. Không đem ta đặt trên ghế, Trình An đem ta ôm ngồi ở trong lòng cậu ấy, cậu ấy không phải còn muốn dứt ta ăn đó chứ! Ta nhanh chóng bưng bát lên đem đồ ăn nhét vào trong bụng, ăn như hổ đói. Trong lúc đó Trình An chỉ là lẳng lặng ôm và nhìn ta. Cho đến tận khi ta ăn no buông bát, cậu ấy mới ôm ta quay lại giường. Đặt ta nằm xuống xong cậu ấy cũng không rời đi.

“Hà Nhứ, cậu sẽ không hối hận chứ!” Kỳ quái, cậu ấy sao có thể lập tức liền hiểu được suy nghĩ của ta?! “Nếu cậu không chịu giữ lời hứa, tôi cũng sẽ không bắt buộc cậu. Bất quá.....” Cậu ấy đem âm điệu kéo dài, hại ta có loại dự cảm không tốt! Quả nhiên là..... “Tôi cũng đã tách biệt với xã hội nhiều năm, hiện tại đi ra ngoài cũng chỉ có một con đường là đói chết. Nếu cậu không muốn tôi, tôi nghĩ, trên đời này vốn đã không còn ý nghĩa sinh tồn. Tôi sẽ..... từ tầng thứ mười hai nhảy xuống. Lần này hẳn là sẽ không còn có khả năng sống sót rồi!”

Cậu ấy là đang..... uy, hiếp, ta?! Tuy rằng ngoài miệng nói không ép buộc ta, nhưng khuôn mặt tối sầm của cậu ấy khiến ta phải hoài nghi câu đó. Cậu ấy đã từng một lần, sẽ lại có lần thứ hai..... Ta không thể tưởng tượng được kết quả này!

“Tôi..... không hối hận! Ở cùng tôi cả đời đi!” Thốt ra câu trả lời giống như khế ước bán mình vậy, có chút ngốc đi, tuổi già của ta, vậy thì cứ giao có một người đàn ông tên là Trình An đi.

~Lời tác giả: Một tiểu thụ tính cách khó chịu khiến cho người ta muốn đập một phát + một tiểu công thâm tình không hối hận càng khiến người ta muốn hung hăng đập nhiều hơn nữa = phương thức mà Mê Âm thích ghép đôi nhất!!! [chịu sự hun đúc sâu sắc từ “Mộc Nguyên”, hoàn thành xong thật thú vị!]

10. Chương 10

Trình An bắt đầu đi làm tại một quán cà phê cách nhà không xa, vừa làm vừa học. Ba mươi tuổi vừa làm vừa học, nghe thì thật là lạ. Kỳ thật tiền lương hàng tháng của ta cùng tài sản ba mẹ để lại cũng đủ đáp ứng cho cả hai một cuộc sống an ổn thoải mái. Nhưng cậu ấy nói cái gì là đàn ông, không thể làm tiểu bạch cho người ta nuôi được! Cậu ấy còn nói cái gì sau này kiếm thật nhiều tiền cho ta ở nhà ăn sung mặc sướng, một mình cậu ấy đi làm là được rồi. Tên hỗn trưởng mắt nết này! Trước đây ta nuôi cậu ấy chưa bao giờ nghe cậu ấy nói một câu “Như vậy tôi sẽ thật mất mặt”, hiện tại cậu ta nói cái gì cũng cho đó là có lý nhất. Nhưng vì sao cuối cùng lại trở thành ta bị cậu ấy nuôi? Chẳng lẽ ta có vẻ thích hợp làm tiểu bạch để người khác nuôi sao?!

Từ cái ngày bị Trình An ôm, ta cứ thường bị cậu ấy áp đảo lên giường làm tình. Thực bị ai! Lúc ban đầu vài lần ta đều sẽ cố gắng cự tuyệt, hết lần này đến lần khác dục vọng bị khơi mào, sau đó liền xuất thần luôn! Cho nên mỗi lần bị Trình An giỡn chơi nói ta là “dục nghênh còn cự” khiến ta xấu hổ muốn chết! Rõ ràng là chuyện trái với cấu tạo thân thể của bản thân, vậy vì sao ta lại cảm thấy thực thoải mái? Ta là đàn ông a! Vì sao ta lại không có dục vọng ôm phụ nữ? Nếu nói ta thích con trai cũng không đúng, ngoại trừ Trình An ra ta không tưởng tượng được hình ảnh mình lên giường với đứa con trai nào khác cả. Đáng sợ nhất chính là ta thích Trình An đối với ta như vậy, thậm chí còn muốn khiến cho cậu ấy ngoại trừ ta ra không được phép nhìn bất kì người nào khác!

Tuy rằng Trình An nói sẽ cùng ta cả đời này, ta cũng hứa hẹn đến tuổi già cũng sẽ ở cạnh cậu ấy. Nhưng gần đây sau khi có việc làm, thế giới của cậu ấy dần được mở rộng thêm. Mỗi ngày trở về đều nói với ta hôm nay đã nhìn thấy gì, học thêm những gì, khiến cho ta nhớ ra Trình An tuy rằng cùng tuổi với ta, nhưng ba mươi năm sinh mệnh có hết mười năm ngủ say, tuổi thật sự của cậu ấy cũng chỉ mới có hai mươi!

Ta càng ngày càng không thể an tâm! Nhìn Trình An mỗi ngày đều vui vẻ như vậy, ta sợ hãi một cách không lý do! Trong tiệm cà phê cậu ấy làm có một đứa con trai mới hai mươi tuổi, còn có một cô gái mười tám, mười chín tuổi gì đó. Ta lo lắng cô gái kia sẽ tắm tĩa Trình An, lại sợ Trình An phải lòng đứa con trai kia!

Từng cho rằng đáp ứng làm người yêu của Trình An là chuyện ngu không thể tả, nhưng gần đây ta mới phát hiện thân phận này dùng tốt biết bao nhiêu. Ta dùng thân phận người yêu ra lệnh cho cậu ấy không được quá thân cận với bất kì người nào ngoại trừ ta; không được phép đưa những người ta không quen về nhà; không cho cậu ấy đi làm xong còn lang thang ở ngoài; không cho cậu ấy đi làm vào những ngày ta được nghỉ!..... Ta liệt ra cho cậu ấy một danh sách những thứ “không được”, cậu ấy chỉ mỉm cười gật đầu nói tất cả đều đồng ý.

Dần dần, khi cậu ấy muốn thân thiết ta cũng không cự tuyệt nữa, thậm chí ta sẽ chủ động ghénh hợp. Cậu ấy luôn tận lực mềm nhẹ đối với ta, để tránh gây ra chuyện ta đi làm mà thân thể không khỏe; ta cũng mượn cơ hội lưu lại ký hiệu trên người cậu ấy, ví dụ như dấu hôn hay vết cào nào đó..... để tránh có người nào dám mơ tưởng đến cậu ấy. Trình An đối với hành động của ta cũng không ngăn cản, còn thực vui vẻ muốn ta lưu cho cậu ấy càng nhiều ký hiệu. Có đôi khi cậu ấy cũng sẽ lấy chiêu này chơi lại ta! Cậu ấy sẽ lưu lại dấu hôn chỗ cổ tay của ta, hại ta đi làm phải kéo tay áo xuống không được xắn lên. Trình độ yêu chiều của Trình An đối với ta ngày một nghiêm trọng, ta hiện tại đã không thể tưởng tượng được một ngày nào đó nếu cậu ấy không như vậy với ta nữa, ta còn có thể an ổn mà sống hay không! Nếu không có cậu ấy giặt quần áo cho ta..... nếu không có cậu ấy nấu cơm cùng đồ ăn..... nếu không có cậu ấy dọn phòng cho ta..... nếu không có cậu ấy làm tình cùng ta.....! Ngấm lại khiến cho ta xanh mét mặt mày, tuyệt đối không thể có loại tình huống này!

.....

Nổi trận lôi đình về nhà, ta hung hăng đập cửa bước vào. Xã hội này chung quy chỉ biết có nhân duyên và địa vị! Ba của ta mới mất chưa được nửa năm mà ta ở trong bệnh viện ngày càng khó khăn! Hôm nay viện trưởng gọi ta đến, nói là để ta đến cái vùng xa xôi hẻo lánh khi ho cò gáy nào đó chữa bệnh, ta thuận tiện cũng có thể rèn luyện rèn luyện, trải nghiệm trải nghiệm.

Nếu chỉ chuyện này thôi cũng không có gì đáng nói, có người cho ta biết, người trong danh sách đi lần này vốn là con dâu tương lai của viện trưởng. Các nhân viên, bác sĩ đi chữa bệnh lần này là do bệnh viện chỉ định, y tá thì tự nguyện báo danh. Vốn cái người nữ bác sĩ “thanh cao” kia cùng con trai viện trưởng đang bí mật hẹn hò, kết quả khi danh sách những người phải đi được đưa ra, cô ta lập tức tìm viện trưởng tỏ vẻ không muốn đi, đồng thời còn nói rõ quan hệ giữa cô ta và con trai viện trưởng. Đến buổi chiều, tên của ta liền vinh quang tiến vào danh sách.

Ta sau khi biết sự thật liền nổi giận dùng dùng đi tìm viện trưởng nói cho ra lẽ. Viện trưởng bịa cái lý do “Hà Như là con trai; Hà Như là độc thân; Hà Như không có gia đình không gì lo lắng!” để bác bỏ kháng nghị của ta. Ta cố gắng đấu tranh hết sức, viện trưởng lại dùng tiền đồ đến bức bách ta. Nếu ta không phục theo lãnh đạo an bài, ông ta sẽ điều ta đến mấy bệnh viện nhỏ hoặc vùng ngoại thành..... Ta muốn không đồng ý, trừ phi từ chức!

Đáng giận nha! Nếu Trình An có năng lực nuôi sống ta, ta nhất định lập tức liền từ chức. Nhưng tiền lương của cậu ấy hằng tháng chưa bằng phân nửa của ta, về điểm này thì ngay cả bản thân cậu ấy còn chưa đủ sức tự nuôi lấy nữa chứ. Ta tức giận ở nhà đi tới đi lui, nguyên rửa đám bệnh nhân sắp rơi xuống đầu ta bị tắc nghẽn cơ tim hết đi, không cần ta đến là đã “rụng” hết cả đám rồi! [anh kì quá, anh muốn rửa thì cũng phải rửa cha viện trưởng mới đúng chứ =.=]

Hôm nay Trình An tan tầm trễ, tiệm cà phê mười hai giờ mới đóng cửa, cậu ấy nhanh lắm cũng phải mười hai giờ rưỡi mới về tới nhà được. Ta ở nhà uất ức suốt hai tiếng thật chịu không nổi, tìm được địa chỉ tiệm cà phê rồi chạy ra khỏi cửa.

Tìm hơn hai mươi phút, rốt cục cũng tìm được quán đó giữa cả dãy phố. Cửa chính hơi nhỏ, so với kiến trúc hai bên, cánh cửa của tiệm cà phê này có vẻ tối màu hơn. Tường bên ngoài là gạch màu nâu, một cánh cửa cùng màu sẽ dễ bị bỏ qua. May mắn ở hai bên trái phải có cây đèn đường phông theo phong cách Anh Quốc vào thế kỉ mười tám, lúc tờ mờ tối như vậy đến khi lên đèn ta mới có thể nhìn thấy được bảng hiệu của quán. Bảng hiệu được dựng bên hông cánh cửa, hình tam giác không gian ba chiều làm bằng sắt cao khoảng nửa người, bất luận là nhìn từ bên trái, bên phải hay chính diện đều có thể nhìn thấy tên của quán là “Vọng tình vong tình”(nhớ tình quên tình)! Không biết người tới nơi này đến tột cùng là tới để vọng tình? Hay là vong tình?!

Ta đẩy cửa tiến vào mới phát hiện bên trong trang trí thật khác biệt nhưng xinh đẹp!

Trên cửa có gắn một chuông nhỏ, tiếng dễ nghe, mỗi khi nó vang lên chứng minh có khách bước vào hoặc bước ra. Không gian bên trong lớn hơn so với tưởng tượng của ta. Hơn mười cái bàn màu đỏ sẫm cùng ghế dựa cao nửa người được đặt khắp nơi trong quán, không cố ý xếp thành hàng, đặt tại những vị trí tán loạn lại đem đến cảm giác tốt hơn. Trên bức tường màu nhạt là ảnh chụp trắng đen các minh tinh Âu Mỹ trong thập niên năm mươi đến bảy mươi, ánh đèn nhu hòa màu lam, trong tiệm vang lên âm điệu thông thả mang chút buồn buồn của kèn saxophones. Trong tiệm tràn ngập không khí hoài cổ khiến cho người ta trầm túy không thôi!

Ta đi vào trong tiệm, vang lên cùng với tiếng chuông là một thanh âm trong trẻo “Buổi tối tốt lành! Tiên sinh.” Ta bước xuống hai bậc thang, một thiếu niên mang theo tươi cười nghiệp vụ đến tiếp đón ta. Đến gần quầy bar, thiếu niên cũng rất nhanh thu dọn ly đĩa rồi dò hỏi: “Tiên sinh muốn dùng gì?”

“Trình An.” Ta đến là để tìm người .

“A???” Thiếu niên nhất thời không phản ứng lại kịp. Ta cảm thấy cậu ta là đang nhớ lại trong thực đơn của quán có món nào tên “Trình An” hay không. Đây là phản ứng theo bản năng nghề nghiệp!

Ta tâm tình không tốt, không muốn cùng cậu ta dông dài. “Tôi tìm Trình An.”

“Nga.....! Anh đến là tìm anh Trình An nha! Tôi đi gọi anh ấy.” Thiếu niên xoay người biến mất ở cánh cửa phía sau quầy bar.

Anh Trình An?! Đây là cái cách gọi quái quỷ gì! Ta ngồi trên một cái ghế cao bên quầy bar suy nghĩ.

Trình An rất nhanh đi ra, cách một quầy bar ta nhìn đánh giá bộ dáng cậu ấy không giống như bình thường. Áo sơmi dài tay màu trắng bỏ trong quần tây, áo ghi-lê sát người màu đỏ tía làm lộ rõ lồng ngực rộng lớn cùng phần eo rắn chắc. Có chút tóc dài quá được vuốt về phía sau, lộ ra khuôn mặt anh tuấn và đoan chính. Thái dương bên phải có một vết sẹo nhạt màu càng làm tăng thêm dã tính gợi cảm trên mặt cậu ấy! Bình thường tóc cậu ấy đều rũ xuống trán, hơn nữa chưa từng cố ý phối hợp quần áo, khiến cho người ta tưởng Trình An mới có hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi; nhưng cậu ấy hiện tại, cả người tản ra mị lực của một người đàn ông thành thực, nguy hiểm nhưng lại khiến cho ta cảm thấy đỡ mặt tim đập bình bịch!

Cậu ấy cùng thiếu niên nói qua vài câu, thiếu niên xoay người rời đi. Trình An tiến lên cầm cánh tay đặt trên quầy bar của ta. “Sao cậu lại tới đây?! Cậu không phải nói rằng tuyệt không đến ca làm của tôi sao?” Cậu ấy tâm tình thật tốt hỏi ta, đây là góc chết chỗ quầy bar, không ai có thể nhìn đến, cậu ấy nhanh chóng ấn mấy cái hôn lên tay ta. “Tiểu Đào nói có người tìm tôi, tôi còn không hiểu là ai đây? Không ngờ được lại là Hà Như tôi yêu nhất!”

Không quen ở nơi công cộng nghe cậu ấy tán tỉnh, ta nhẹ gỡ tay cậu ấy ra, cúi đầu. Chạy đến nơi đây chính là bởi vì muốn sớm một chút nhìn thấy cậu ấy, lại nhìn thấy bộ dáng khác biệt so với bình thường kia mà lay động, nhất thời cũng không biết phải nói gì mới tốt!

Một tách cà phê sữa nóng xuất hiện trước mắt ta. Đây là đồ uống ta thích nhất, mặc kệ xuân hạ thu đông ta mỗi ngày đều phải uống một hai tách. Trình An vén mấy sợi tóc rũ xuống của ta lên, nhân tiện, tay của cậu ấy còn nhẹ nhàng vuốt qua phía sau vành tai, sau gáy, tiến về phía trước mơn trớn hầu kết, ngón tay đẩy hàm dưới nâng mặt của ta lên. Động tác của cậu ấy khẽ run, nhìn khuôn mặt tuấn tú kia chậm rãi phóng đại trước mắt ta, sóng mắt ôn nhu bao phủ. Cậu ấy nhẹ nhàng hỏi: “Như, làm sao vậy? Có phải có chuyện gì muốn nói hay không? Loại biểu tình khó xử này, đây là lần đầu tôi nhìn thấy nó xuất hiện trên mặt cậu!”

Bộ dáng hiện tại của ta biểu hiện khó xử sao? Ta rõ ràng là đang tức giận nha? Lui về phía sau tránh né tay của cậu ấy, mở một khoảng cách nhất định ta mới chậm rãi nói. “Tôi..... phải đi công tác.”

“Đi công tác? Cậu?” Trình An trừng lớn mắt kinh ngạc nhìn ta, bật cười nói: “Bệnh viện cậu bộ không còn người hay sao? Dám phái cậu đi công tác!”

“Tôi không thể đi công tác sao!” Cậu ấy dám nói móc ta. “Tôi chẳng những phải đi công tác, mà thời gian cũng rất lâu, địa điểm không cố định ở ngoài thành phố.” Ác thanh ác khí nói xong, ta nhìn theo ánh mắt cậu ấy. Cậu ấy nếu thật tình yêu ta, ta cũng không tin cậu ấy còn có tâm tình nói giỡn.

“Thời gian rất lâu? Địa điểm không cố định?” Trên mặt Trình An quả nhiên xuất hiện sắc thái khẩn trương. “Sao lại thế này? Cậu nói rõ ràng chút. Đang êm đang đẹp vì sao phải.....”

Thấy cậu ấy sốt ruột, ta cũng không muốn tiếp tục giận nữa. Đem tất cả những chuyện ngày hôm nay nói ra, cậu ấy sau khi nghe xong khuôn mặt lại bình tĩnh, cả buổi không nói một lời nào. Chờ đến khi cái bụng của ta phát ra âm thanh của sự đói khát, cậu ấy trầm mặc mang sandwich cho ta ăn đỡ, chờ ta ăn xong, cậu ấy mới hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Ba tháng tới nửa năm.”

“..... Khi nào thì xuất phát?”

“Khoảng sau hai tuần nữa.”

“.....”

Cậu ấy lại không nói. Yên lặng bắt tay vào làm công tác, ngẫu nhiên sẽ quay đầu lại nhìn ta đang ngồi ở một góc sáng. Cậu ấy hẳn là cũng sẽ không hi vọng cùng ta tách ra lâu như vậy đi! Vì tâm tình như vậy của cậu ấy, ta lại có chút vui sướng! Nhưng nhớ đến việc phải tách ra suốt mấy tháng, ta lại dần dần cảm thấy khổ sở.

Sau đó, ta ngồi ở trong tiệm cà phê đến khi Trình An tan tầm. Ý vào việc sau mười hai giờ trên đường không có người, chúng ta nắm chặt tay nhau cùng đi về nhà.

Lời tác giả:Có lẽ nói quyền chủ động đã chuyển sang Tiểu An An? Tiểu Như Như cứ như một đứa con nít bốc đồng, nhất định phải có người yêu cậu ấy, bảo vệ cậu ấy mới được! Tiểu Như Như vì sao nhìn thấy Tiểu An An lại mặt đỏ tim đập? Nhóm đại nhân các vị không phải rõ ràng nhất sao!

Có người nói hai người sau này sẽ mâu thuẫn, hiểu lầm vấn đề, thật là đáng giá suy nghĩ sâu sắc. Nhưng là, không ngược, không vì H mà H, không thương tổn lẫn nhau, không có quan hệ n gì..... Hết thấy những chuyện “thông thường” Mê Âm cũng không nguyện ý viết. Có lẽ loại ý tưởng này quá mức tùy hứng, nhưng Mê Âm đọc đam mỹ không phải vì muốn xem những chuyện đó. Viết truyện này chỉ là đơn thuần muốn nhìn thấy hai người chậm rãi đạt được hạnh phúc! Như vậy vẫn thực bình thản, nhưng là, Mê Âm tự bản thân thấy thích. Không biết có bao nhiêu đại nhân có ý tưởng giống tôi không?

11. Chương 11

Đội chữa bệnh có ba ngày nghỉ trước khi lên đường, chủ ý của bệnh viện là muốn cho chúng ta ở nhà thu thập hành lý, rồi nghỉ ngơi tốt, cùng người nhà trò chuyện một chút để tránh việc đến lúc đi rồi lại nhớ nhung quá mức.

So với những người khác, ba ngày này ta thật cực khổ. Trình An xin phép nghỉ ở tiệm ba ngày, hành lý của ta tất cả đều là do cậu ấy thu thập. Ta chỉ cần nhớ cái nào đặt ở chỗ nào là được. Nhưng ba ngày qua ta căn bản là không có cơ hội bước xuống giường. Trình An nói muốn đem số lần không thể làm tình trong khoảng thời gian ta đi công tác này làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. Nghĩ đến việc mấy tháng không được hưởng thụ cái ôm ấp thoải mái này ta liền mơ hồ đáp ứng cậu ấy. Khi ta không biết là từ lần thứ mấy cao trào dẫn đến hôn mê rồi tỉnh dậy, nói “Không được” đã không còn kịp nữa rồi! Trình độ săn sóc của Trình An khoa trương đến mức khiến cho người ta giận sôi, cậu ấy ôm ta vào phòng tắm tắm rửa, ôm ta đút ta ăn cơm, trong lúc ta mê mang thì giúp ta sửa lại bao hành lý. Trong khoảng thời gian này, cậu ấy phóng túng tất cả với ta, cho đến khi ta vững vàng nhớ kỹ nụ hôn của cậu ấy, đôi tay của cậu ấy, tình ý của cậu ấy!

Sáng sớm ngày xuất phát, ta mang theo khuôn mặt hốc hác cùng đôi chân run rẩy đến đội chữa bệnh báo danh. Trái lại kẻ đem ta biến thành cái dạng này – Trình An lại thần thanh khí爽 đem vali nhét vào cốp xe, đỡ ta lên xe rồi phát tay chào tạm biệt, còn nhắc ta không được học làm kẻ lãng tử như cổ nhân, phải nhớ sớm một chút về nhà!

Mang theo một cái tâm tình không muốn vào đội chữa bệnh. Tất cả những chuyện vất vả bận rộn sau đó khiến cho ta không có thời gian để mà nhớ đến Trình An nữa. Ngoài chữa bệnh ta còn rèn luyện thân thể thật tốt, thể nghiệm sinh hoạt một phen! Lúc mới bắt đầu đi nơi đó còn có xe lửa mà ngồi, sau đó nữa thì chỉ còn xe ô tô. Ruộng đồng mênh mông vô bờ, căn nhà ngói một cửa một sân. Ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa gà gáy, cũng có những màu sắc đặc trưng của vùng nông thôn! Đáng tiếc chính là thức ăn kém, cả ngày đều là bánh mì thô ráp cùng với rau xào, hại ta càng ngày càng nhớ sandwich, súp hầm, bốn màu chiên xào mà Trình An làm cho ta!

Sau đó nữa, ta ngay cả sức lực để oán giận cũng không có. Không có con đường làm từ nhựa đường, cái động cơ thả khói đen vang đình tai nhức óc chở chúng ta trên con đường đất xóc nảy nghiêng ngả. Xuống khỏi cái máy đó chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhức, càng miến bàn tới khuôn mặt đã sớm dính đầy bụi đường. Càng về sau, đi đến nơi nào thì càng vất vả! Phương tiện đi lại từ xe lửa đến đi bộ, nơi đến thì từ đất bằng đến núi cao. Gặm khoai lang vài ngày ta thật mong nhớ món bánh hấp mà ta ghét trước kia! Ta không thể không oán hận, vì sao một ngọn núi lớn như vậy chỉ có ba gia đình ở?! Lại còn ở trên đỉnh núi chứ không phải chân núi! Càng quá đáng hơn nữa là hết núi rồi tới núi, cái đám người cấp trên cao quý đang phê phồn ở trong thành phố kia nếu muốn làm chuyện tình nghĩa thì sao không tự mình đi đi!

Ta đau khổ chống đỡ đến cuối cùng, trễ hơn thời gian dự kiến ban đầu, cuối cùng thì bảy tháng đi chữa bệnh rốt cục đã xong!

Từ khi nhận được thông báo có thể về nhà, ta bắt đầu nhớ đến Trình An, nhớ cậu ấy như muốn phát cuồng! Ta nhanh chóng thu thập hết hành lý, mua vé xe lửa quay về sớm nhất. Hai ngày xe khiến ta thấy chậm vô cùng, sau đó không ngừng mắng thành phố nhỏ xíu này không có sân bay. Sau khi xuống xe ta gọi điện muốn cho Trình An đến đón ta, nhưng trong nhà không có người. Nhớ tới việc trước khi trở về ta không có thông báo cho cậu ấy, dứt khoát nhắc balô lên về nhà trước đã.

Càng gần về đến nhà tim ta đập càng nhanh! Ta chưa từng nhưng nhớ bất kì ai, bây giờ lại nhớ Trình An đến mức không thể kiên nhẫn. Sau đó ta nhớ ra trước đây cậu ấy từng hỏi ta làm cách nào để ta có thể yêu cậu ấy?

Ta đã yêu cậu ấy rồi a!

Ta ỷ lại vào cậu ấy, thích sự ôm ấp từ cậu ấy, sợ cậu ấy rời bỏ ta, sợ ánh mắt cậu ấy nhìn về phía người khác! Trong bảy tháng tách khỏi cậu ấy, tình trạng ta lo được lo mất ngày càng nghiêm trọng! Đây hẳn là ta đã yêu cậu ấy rồi đi! Ta không biết người khác khi yêu thì có cảm giác gì, ít nhất ta hiểu được nếu không có Trình An bên cạnh, tâm của ta sẽ không thể bình tĩnh! Từng ngày của ta sẽ không bình thường! Ta không cần lo lắng vì yêu con trai mà lâm vào tình trạng đấu tranh tư tưởng. Nếu ta đời này chỉ yêu một mình Trình An, vậy thì dù là con trai cũng không sao cả. Cậu ấy cũng đủ tốt rồi, tốt đến mức ta không nghĩ có một người phụ nữ nào tốt hơn được!

Đẩy cửa nhà ra, ta có một chút thất vọng! Vốn nghĩ rằng lúc ta trên đường về thì Trình An đã về tới nhà rồi, nhưng căn phòng vắng vẻ làm ta thở dài một hơi. Dem hành lý để qua một bên, ta trước đi ngâm mình trong nước ấm cho thoải mái cái đã. Rồi khỏi nhà hơn nửa năm, ta gầy đi một chút, làn da cũng thô ráp một chút, nhìn con người bên trong gương, ta buồn cười lo lắng không biết Trình An có ghét ta như thế này hay không! Tùy tiện ăn vài thứ, Trình An còn chưa có trở về, chậm chạp nghĩ ra cậu ấy hôm nay có thể là tan tầm trễ. Nếu cậu ấy không sớm trở về, ta còn có thể nghỉ ngơi một chút trước, mấy ngày qua mệt nhọc khiến đầu ta vừa chạm gối là đã ngủ ngay.....

Trên mặt ngứa ngứa cùng việc hơi thở bị ngăn cản quá nhiều đến ta, có người đang hôn ta. Từ trong ngủ say tỉnh lại, cũng không kinh ngạc khi nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt tuần tú quen thuộc. Nâng tay ôm lấy cậu ấy hôn sâu thêm, a, là hương vị của Trình An, “Trình An, cậu đã về rồi!” Áo khoác của cậu ấy còn mang theo không khí của mùa đông, lạnh như băng, oa! Thật lạnh. Ta vội vàng đem tay lùi về ổ chăn.

Trình An nhìn ta như nhìn bảo bối, ta cũng mở to mắt đánh giá mấy tháng không thấy cậu ấy. Ân..... Cũng chỉ có tóc dài thêm chút, cậu ấy cũng không thay đổi gì, ngay cả ánh mắt si mê nhìn ta như thế nào cũng không thay đổi. Cậu ấy vẫn đang yêu ta! Ta không cần lo lắng chuyện cậu ấy có để ý đến người nào bên ngoài hay không.

“Cậu quay về sao lại không nói cho tôi biết?” Cậu ấy gắt gao nhìn chăm chăm ta, cảm xúc kích động khiến

cho tiếng nói có chút khàn khàn. “Tôi còn nghĩ..... là ông trời thấy tôi đáng thương, để cho tôi nhìn thấy ảo ảnh của cậu!” Tay cậu ấy tinh tế vỗ về dọc theo hình dáng khuôn mặt ta, ngón tay lành lạnh khẽ run .

“Vậy cậu cảm tạ tôi đi, tôi đã chạy suốt mấy ngày để về đây cho cậu nhìn đấy!” Nhìn cậu ấy, ta hứng thú nổi lên cảm xúc muốn trêu chọc. Thật hoài niệm cái bộ dáng con nít luôn dính lấy bên người ta, bộ dáng của người đàn ông thành thực như bây giờ ngược lại khiến cho ta càng muốn chinh cậu ấy. Cầm tay cậu ấy, giây tiếp theo tức thì buông ra. “Thật lạnh. Cậu mau nghĩ biện pháp làm ấm chính mình đi, bằng không đừng hòng đụng vào tôi.” Cậu mày đẩy cậu ấy ra, ta rất ư là sợ lạnh. Cho dù ta hiện tại phi thường muốn cậu ấy ôm chặt ta, nhưng không muốn có cảm giác như đang nằm trong một tảng băng đầu.

“Vậy cậu chờ một chút.” Nhìn thấy ta, cậu ấy từ kinh hỉ hưng phấn bình phục lại, nhẹ hôn lên môi ta rồi chạy vào trong bếp. Một phút sau cậu ấy đưa cho ta một ly sữa nóng, “Tôi đi tắm nước nóng, rất nhanh liền đi ra.” Thật là rất nhanh, sữa còn chưa uống hết thì thân thể tích đầy bọt nước của cậu ấy đã đứng trước mặt ta.

Buông ly sữa mới uống một nửa xuống, ta cười giang hai tay ra.....

Vẫn là cái thân thể nóng ấm kia! Cậu ấy ở bên tai ta không ngừng nỉ non “Tôi yêu cậu!.....” Ta tận lực triển khai thân thể kề sát cậu ấy! Dùng tiếng rên rỉ có thể kích động càng nhiều dục vọng để hồi báo cậu ấy.

Nhấn nạy thật nhiều ngày, ta cùng cậu ấy đều khát khao như dã thú! Nhưng vẫn ôn nhu như ngày xưa, Trình An vội vàng âu yếm cơ thể của ta. Chỗ nhô ra trước ngực được rằng nhanh ngậm lấy, rất nhanh liền sưng đỏ đứng thẳng trước mắt cậu ấy! Chỗ hạ phúc được xoa bóp mạnh mẽ, càng thêm cứng rắn trướng to. Lúc ta nâng cao cái mông muốn hưởng thụ càng nhiều khoái cảm, cái tay kia của cậu ấy trượt xuống, hai ngón tay mang theo dầu bôi trơn liền đâm vào! Ta thét chói tai, khiến cho mãnh liệt đau đớn liền hóa thành khoái cảm!

Buông thứ cứng rắn sắp phun trào kia ra, Trình An nâng chân ta lên. Trong nháy mắt liền được lấp đầy, ta ôm cổ cậu ấy, hôn lên đôi môi đỏ! Không cần bất cứ một lời dư thừa nào, thân thể quấn quýt lấy nhau đã đủ chứng minh chúng ta có bao nhiêu khát vọng đối với đối phương!

Niềm vui sướng do gặp lại sau nhiều tháng xa cách khiến cho lần làm tình này kịch liệt hơn mọi khi. Trong mùa đông buốt giá lại có thể ra một thân mồ hôi, Trình An lại đỡ ta đi tắm rửa. Sau khi nằm lên chiếc giường đã được thay mới, ta nói với cậu ấy: “Từ hôm nay trở đi, mỗi buổi tối, cậu đều phải nói với tôi ‘Ngủ ngon, ngày mai gặp!’, sau mỗi buổi sáng thức dậy, cậu phải nói với tôi ‘Sớm an, tôi yêu cậu!’. Đương nhiên tôi cũng sẽ làm như vậy. Cậu nghe hiểu không?” Chỉ mong cậu ấy có thể hiểu, bằng không ám chỉ của ta chẳng phải là uống phỉ rồi sao.

“Cậu là nói.....?” Nhìn bộ dáng vui mừng của cậu ấy, hẳn là đã hiểu ý của ta. Trình An đứng dậy nhìn về phía ta, “Cậu là nói..... cậu cũng yêu tôi sao? Như! Có phải hay không? Có phải hay không a!” Cậu ấy hưng phấn đem ta ôm vào lòng, muốn ta cho cậu ấy một đáp án khẳng định.

Cáp! Muốn nghe ta nói “Tôi yêu cậu”, chờ buổi sáng ngày mai đi! Đây chính là quyết định của ta nha! “Cậu buông ra coi!” Thật vất vả tránh khỏi cái ôm như bạch tuột của Trình An, ta vươn người tới cái tủ bên đầu giường. Lục lục trong ngăn kéo, lấy ra đôi hoa tai mặt ngọc Phật năm năm trước mẹ đưa ta, ta tự tay đem hoa tai móc vào dây chuyền trên cổ Trình An, tiến hành giải thích trước ánh mắt khó hiểu của cậu ấy, “Đây là vật đính ước của tôi cho cậu!” Không thêm để ý tới con người đang há to miệng ngốc lăng nhìn đôi hoa tai, ta xoay người đắp chăn lại.

Ngày mai đi! Ngày mai ta sẽ nói với cậu ấy “Tôi yêu cậu!” Về phần hiện tại, ôi ôi! Mệt nhọc một ngày, đương nhiên là muốn — ngủ rồi! Ôi ôi ôi! Tâm tình thật tốt nhớ!

12. Chương 12

Mỗi ngày ta cùng Trình An đều nói “Tôi yêu cậu”, câu này giống như có ma lực khiến cho chúng ta say khướt trong bể tình, không ai chịu lên bờ cả. Trình An dùng tiền làm thêm của cậu ấy mua một cặp nhẫn bạch kim. Vào ngày lễ tình yêu của phương Tây, cậu ấy mang hoa tươi, chocolate, ngoài ra còn làm một bàn thức ăn tối cực kì ngon miệng, lúc ta đang ăn húng khởi thì thỉnh thoảng lấy nhẫn ra hướng ta cầu hôn!

Trình An khi cầu hôn cực kỳ giống Trình An năm mười tám tuổi hướng ta tỏ tình! Cảm xúc bất an, hoang mang rối loạn ương ương, nói quanh co nửa ngày cũng không thành nổi một câu hoàn chỉnh. Ta vừa ăn salad cá mực vừa nhìn cậu ấy gắt gao lấy hộp gấm hồng nhung đem ra, trong lòng âm thầm tính toán xem cậu ấy phải mất bao lâu mới nói xong được lời cầu hôn. Ăn hết salad, tay của ta lại hướng về phía hộp chocolate ngon lành được đóng gói tinh tế kia, một viên lại một viên bỏ vào miệng, Trình An sao ở ngay thời khắc quan trọng lại ngốc như vậy chứ!

Đợi thêm chút nữa chỉ sợ hết lễ tình yêu cậu ấy cũng nói chưa xong. Một năm chỉ có một ngày lễ tình yêu, ta muốn hôm nay có một kỉ niệm thật đáng nhớ, không ngờ cậu ấy lại khiến ta muốn đánh người rồi!..... Ai! Từ khi nào ta lại đi chú ý mấy chuyện này vậy trời !

Rơi vào đường cùng, ta đành phải chỉ đường vậy, đem tay trái đưa đến trước mặt Trình An. Chỉ chỉ cái hộp nhung đã phải chịu sức ép quá lớn kia, ta nói: “Nếu muốn đưa thứ đó cho tôi, vậy cậu cũng đừng bắt tôi phải chờ nữa!” Bắt tay ở trước mắt cậu ấy quơ quơ, “Nếu cậu không muốn cho tôi, vậy..... coi như hết!” Ta làm bộ không sao cả muốn rút tay lại.

Trình An vội vàng bắt lấy tay ta, “Đương đương..... nhiên là, là muốn cho cậu.” Sau đó lấy ra cái nhẫn mặt trong có khắc chữ viết tắt tên của chúng ta muốn đeo thay ta. Tay cậu ấy đang cực kì run, thử cả một lúc vẫn không xỏ vào vị trí ngón áp út nổi. Ta đem tất cả nhẫn nài suốt ba mươi một năm ra xài hết, không phải ngay cả nhẫn cầu hôn mà ta cũng phải tự đeo đó chứ!

Nhìn cái nhẫn tròn tròn được xỏ năm lần bảy lượt mới vào được ngón tay, ta thở dài một tiếng. Cầm lấy một cái nhẫn khác trong hộp, ta đeo nó lên ngón áp út của Trình An. Sau đó mặc cậu ấy nắm chặt lấy tay trái, ta nhanh chóng thể hiện phụ quyền. “Nếu kết hôn với tôi, cậu sau này cái gì cũng phải nghe theo tôi. Bằng không, tôi tháo nhẫn xuống đi ngay. Cậu.....” Nói còn chưa nói hết đã bị hình ảnh Trình An khóc cắt ngang. Cậu ấy nắm chặt tay của ta nói: “Tôi cái gì cũng không cần..... Thật sự! Cái gì cũng không cần ! Có thể có được Hà Như là nguyện vọng lớn nhất đời này của tôi! Tôi cái gì cũng không cần ! Cái gì cũng không cần” Cậu ấy gác đầu lên vai ta, khóc ướt cả cái áo lông cừu mới toanh của ta, ta chỉ có thể ôm cậu ấy để cậu ấy có thể khóc cho hết! Cô dâu mới mà, lúc lên xe hoa đương nhiên phải khóc một chút.

Đêm tân hôn, chúng ta ở bên ngoài đi chơi cả đêm. Đến lúc mặt trời mọc, ta trịnh trọng hôn Trình An, cũng thành thật nói ra tình cảm đối với cậu ấy!

“Tôi yêu cậu!”

Có nhẫn kết hôn trên tay khiến cho không ít người tò mò nhìn ta. Nghĩ đến cuộc sống ngọt ngào sau hôn nhân khiến ta cực kì hạnh phúc nên cũng kiên nhẫn đùa cùng bọn họ. Không ngoài một tháng, truyền kì về chiếc nhẫn trên tay ta có không ít phiên bản, mà vẫn đang trong giai đoạn ngày càng thăng cấp. Cuối cùng bọn họ đều nói phiên bản của mình mới là chính xác nhất bởi vì đó là do chính miệng Hà Như nói!

Lời đồn là do ta thả ra đương nhiên sẽ không có cái nào là thật cả! Nếu ta đem sự thật nói ra, bệnh viện còn không nổ tung à! Bị người khác ép hỏi bản nào mới là thật ? Ta chỉ hướng anh ta [cô ta] nhếch miệng cười ha ha! Sau đó của sau đó, lời đồn rốt cục được thống nhất hóa: Hà Như đã từ “người đau vì yêu” thăng cấp thành “kẻ vì yêu mà đi gạt người”! Về phần chiếc nhẫn trên tay anh ta chẳng qua là vì không kiểm được bạn gái nên tâm lý trở nên biến thái, tự mình đi mua cộng bịa thêm một đồng chuyện nói dối để thỏa mãn tâm lý đen tối của mình! Loại hành vi xấu xa này nói rõ trong năm năm nữa, bốn viện có “Anh chàng đẹp trai” danh xưng Hà Như sẽ trở thành một kẻ ô uế cát tang mười phần biến thái! Thỉnh mọi người chuẩn bị cho tốt, có thể cách xa anh ta bao nhiêu thì phải cách xa bấy nhiêu! Nhớ lấy! Nhất định phải nhớ!!

[“Ô uế cát tang - ”: hình như là từ dùng để chỉ mấy kẻ bà tám]

Ta đem mấy câu kết luận sau cùng của bọn họ nói cho Trình An nghe, sau đó hai chúng ta cười điên cuồng đến mức té ghế.

Lão bản của quán cà phê mà Trình An làm công muốn chấm dứt kinh doanh về nhà ôm cháu. Trình An thấy quán này sinh ý vẫn rất tốt, ta lấy tiền mua lại để cho hai chúng ta cùng nhau kinh doanh. Vốn nghĩ để cho Trình An kinh doanh quán cà phê, ta tiếp tục làm bác sĩ, nhưng khi bệnh viện tổ chức một đợt chữa bệnh nữa, mà tên của ta lại một lần nữa vinh danh đứng đầu bảng, ta lập tức liền hướng viện trưởng nộp đơn xin từ chức sau đó vô mộng bỏ chạy lấy người! Giỡn mặt hoài! Nhìn kiểu nào cũng giống như đem ta xung quân biên cương vậy. Huống chi đi tới tận hai năm, ta không muốn tách khỏi Trình An lâu như vậy! Một khi đã thế, không bằng ta đến tiệm cà phê làm đại lão bản cho rồi!

Trình An rất có khả năng về quản lý kinh doanh, sinh ý của quán rất tốt, lợi nhuận hàng tháng cũng đủ cho hai chúng ta tiêu xài. Ta nói với cậu ấy muốn học cách làm việc trong quán, nhưng cậu ấy sống chết không chịu để ta tiếp xúc với khách hàng, nói là sợ ta đắc tội với khách, thật là quá đáng mà!

Lão bản của quán thay đổi, nhưng nhân viên thì không đổi. Tiểu Đào và Tiểu Dư vẫn tiếp tục làm ở đây. Dù sao cũng không muốn gạt bọn họ, lúc ta và Trình An thân thiết (chỉ có hôn môi thôi! Đừng nghĩ quá) cũng không ngại để cho bọn họ nhìn thấy.

Tiểu Đào lúc mới đầu biết quan hệ của hai chúng ta, sống chết không chịu đến gần trong vòng hai mét, đề phòng chúng ta cứ như đề phòng ăn cướp vậy. Hừ! Phòng cái gì chứ?! Có ai thích cậu đâu nha! Chịu không nổi cứ việc xin nghỉ là được rồi.

Cô gái tên Tiểu Dư có vẻ thông suốt hơn Tiểu Đào. Sau khi biết hai vị lão bản đã định là yêu thích con trai, đầu tiên là hai mắt sáng như đèn pha cao thấp đánh giá hai chúng ta đến mức sờn cả da gà, sau đó cười một cái hết sức ghê rợn, nói là sẽ suốt đời làm công ở đây..... Cô ta không phải có bệnh đó chứ?..... (Mé Âm: Không chỗ nào không có đồng nhân nữ?!!! Ngã

)

Tiểu Đào kiên trì giữ vững lập trường phản đối về nam luyến, mà Tiểu Dư lại giơ cao khẩu hiệu “Tình yêu đích thật không cần để ý là nam hay nữ”! Hai người những lúc không có việc gì thường ngồi cãi nhau vấn đề “ái tình” này. Ta cùng Trình An căn bản lười quản mấy chuyện này, dù sao bọn họ không chậm trễ công tác là được. Cho đến một ngày ta ngồi giữa, bọn họ một trái một phải phiên không thể tả khiến ta lại nổi cơn cuồng phong. Ta hướng Tiểu Đào mắng: “Nhóc con chết giẫm! Cả ngày nói nhao nhao ồn ào có biết phiền là gì không hả! Nếu còn muốn tranh cãi thì cứ trực tiếp đến nhà cô ta mà cãi! Nếu nhìn tôi và Trình An không quen thì cứ việc xin nghỉ việc. Cậu mền Tiểu Dư muốn mượn cơ hội quấy khiến cô ta chú ý sao không thử cách đàng hoàng chút coi!..... Di?” Cơ hồ là ngay lập tức, ta cùng Tiểu Dư đều kinh ngạc, Tiểu Đào thì cả mặt giống như sung huyết. Cáp! Ta nói quá chuẩn rồi!

Ngày hôm sau Tiểu Đào và Tiểu Dư cùng nhau đến quán. Thì ra bọn họ đã sớm là người hữu tình, người hữu ý. Từ đó, trong giờ làm việc bọn họ hợp tác rất tốt, sau giờ công tác thì là một cặp tiểu tình nhân. Trình độ nồng tình mật ý còn hơn cả cặp chồng – chồng chúng ta.

Trình An yêu ta càng ngày càng đậm, giống như biển cả, sâu lắng mà vô biên! Ta nghĩ rằng sẽ không ai có thể yêu ta như cách Trình An yêu, ta cam tâm chìm xuống biển tình này, không bao giờ muốn lên bờ nữa

Còn ta yêu Trình An như một con sông! Nước sông luôn chảy thẳng về phía trước, tin tưởng một ngày nào đó sẽ đến được biển. Dù sao ta còn có năm mươi năm tương lai, có thể mỗi ngày sẽ yêu cậu ấy thêm một ít, không cần gấp gáp nhất thời!

Một ngày nào đó, chúng ta ra khỏi nhà đi dạo phố, một cô gái giữ ta lại. “Ai nha! Đây không phải Hà Như sao.” Bị cái thanh âm “ai nha” như gà bị cắt tiết của cô ta mà nổi hết cả da gà, ta cũng không nhớ rõ từng quen biết người nào thoa phấn như trát xi măng thế kia. Cô ta nói tiếp: “Hà Như a, Trình An hiện tại thế nào? Vẫn còn ở chỗ cậu sao?” Cô ta có phải là y tá ở bệnh viện trước đây không nhỉ?! Nghĩ không ra, dứt khoát giao cho Trình An đang đứng một bên giải quyết. Cậu ấy nói với cô ta: “Tôi chính là Trình An. Cô là.....?”

Cô ta nhìn cậu ấy trừng lớn mắt, kinh hô: “Trời ạ! Cậu thật là Trình An sao? Cậu hoàn toàn tốt lắm a..... Lần trước nhìn thấy cậu vẫn là gầy teo nho nhỏ, hiện tại..... Thật sự là nhận không ra! Nga, tôi là bạn hồi

trung học của cậu a! Cậu còn nhớ rõ chứ.” Ánh mắt cô ta nhìn Trình An như đang nhìn một miếng thịt ba rọi thượng đẳng, khiến lòng ta thực khó chịu! Sau đó lại nghe mấy từ “bạn hồi trung học” càng khiến ta không thoải mái.

Trình An thấy sắc mặt ta bắt đầu phát lạnh, muốn tốc chiến tốc thắng nói với cô ta vài câu rồi nhanh chóng rời đi. Ai ngờ cô ả kia lúc nghe thấy cậu ấy nói đang kinh doanh một quán cà phê thì hai mắt đều sáng, quảng cáo cô em họ đang là hàng tồn kho của cô ta. Nghe đến thế mà còn đủ kiên nhẫn thì ta đã không phải tên Hà Nhứ! Ta bày ra bộ mặt hung ác, ngữ khí không tốt! “Cô có im đi không. Cô nghĩ em họ cô xứng với Trình An chắc? Nhìn cô cũng biết em họ cô chắc cũng chẳng tốt đẹp gì, khỏi lấy ra khoe nữa. Hừ!” Dám cướp người của ta?! Nhìn ta cao một mét tám dáng người mẫu, quay đầu nhìn kiểu nào thì hai trăm phần trăm đều là đẹp trai, túi tiền đầy đặn, là một người đầy tiền đồ, em họ cô ả có chỗ nào so được với ta?

Cô ả lập tức nổi trận lôi đình dậm chân. “Cậu..... cậu, cậu, cậu vẫn khiến người ta chán ghét như vậy! Theo tôi thấy mới không có ai chịu gả cho cậu! Cậu cứ cả đời cô đơn thôi.”

Ta cũng bị cô ả mắng phát hỏa. Thế nhưng ta cũng không phải một mụ đàn bà chanh chua dư hơi đứng mắng người bên đường. Ta vươn tay trái cầm tay trái Trình An, đem cặp nhẫn tuy đơn giản nhưng vẫn rất lấp lánh của chúng ta giơ lên trước mặt cô ta, đặc ý nói: “Thấy không, ai nói không có người chịu gả cho tôi?! Cậu ấy chẳng những đã gả cho tôi, còn yêu tôi đến mức muốn chết đi được!” Đàn bà chết giẫm! Còn dám nguyên rửa ta! Hừ! Xem ta hôm nay khiến cô tức chết thế nào!

Nhìn thấy cặp nhẫn trên tay chúng ta, cô ả nhất thời giống như uống phải axit, nói cà lăm lạp cạp. “Cậu..... Cậu ấy, hai người..... là, là.....”

Không để ý đến con người đã như hóa đá kia, ta kéo Trình An làm bộ rời đi.

“Chờ một chút,” Cô ả hình như nhớ lại cái gì vui vẻ kêu chúng ta. “Trình An, tôi muốn hỏi cậu, cậu năm đó vì sao phải nhảy lầu?” Vấn đề này là nghi vấn của tất cả đám bạn học hồi đó đi!

“Vì cái gì..... sao?” Trình An quay người lại, nhẹ nhàng khoác vai ta, cậu ấy nhìn ta thâm tình nở nụ cười. “Đương nhiên là vì muốn cùng người tôi yêu nhất — Hà Nhứ, yêu nhau a!” Tuy rằng nghe thật là buồn nôn, nhưng vẫn khiến cho từng đợt sóng cảm động nổi lên trong lòng ta, ta làm trò trước mặt cô ả kia cùng cả đám cà tím bí đỏ cà chua đang qua lại trên đường – hôn lên môi Trình An!

Sau, ta mắng Trình An. “Đứa ngốc! Đứa ngốc, đứa ngốc!”

Cậu ấy ủy khuất nhìn ta. “Vì sao mắng tôi? Tôi có làm sai gì đâu.”

“Đứa ngốc..... Hô.....”

“Nhứ, muốn mắng tôi cũng phải có lý do chứ!”

“.....!”

“Nhứ..... Rốt cuộc là vì sao.....?!”

“Đi, tự mình suy nghĩ.....!”

Này còn cần cái lý do gì sao? Ta cười suy nghĩ, sao lại có một người ngu si như vậy yêu ta chứ! Cứ tiếp tục như vậy, không cần đến năm mươi năm, tình yêu ta dành cho cậu ấy sẽ có thể nhanh chóng thành biển lớn rồi!

§Chính văn hoàn§

~~Lời tác giả: Kết cục như vậy không biết các vị đại nhân thấy sao a?! Thế nhưng Mê Âm rất thích kết cục này! Tình yêu không phải cứ oanh oanh liệt liệt mới đẹp, tình yêu đẹp nhất chính là cảm động ngẫu nhiên trong cuộc sống! Tiếc nuôi cùng thống khổ chỉ là một bộ phận nhỏ trong tình yêu, cố gắng để hạnh phúc mới là thứ có sức mạnh lớn nhất. Phương thức để hạnh phúc tuy có khác nhau, nhưng cơ hội mà cuộc sống cho mỗi cá nhân đều là như nhau, đến đó phải xem các bạn lựa chọn thế nào!

13. Chương 13: Pn1

Vọng tình, nan vong tình

Tôi có một người chị tên là Trình Khiết. Ba tôi nói tên này là hy vọng chị ấy thuần khiết tự trọng. Đáng tiếc tính tình của chị thật sự quá kém, trình độ làm giao bạn trai có thể khiến cho người ta hoài nghi chị tại sao còn chưa chết vì bệnh hoa liễu?! Càng quá đáng hơn nữa là, chị ấy sau khi ba mẹ mất liền cuỗm hết tài sản biến mất vô tung, hại người làm em như tôi không xu dính túi, suýt nữa không có phí chữa bệnh mà ôm hận chết trong bệnh viện. Cho nên mới nói, bốn chữ “thuần khiết tự trọng” tuyệt đối không dành cho chị ấy!

Tên của tôi là Trình An, tên này là do mẹ tôi đặt cho. Bà nói tôi là một đứa trẻ sinh non, chỉ duy nhất hy vọng tôi có thể bình an lớn lên, kiên định mà sống hết một đời. Thế nhưng từ khi đạt đến cao trào lần đầu tiên năm mười bốn tuổi chỉ vì nhìn thấy một bạn nam hàng xóm trần truồng, tôi liền hiểu được cả đời này đều phải sống mang theo bốn chữ “trái với luân thường” trên lưng. Hy vọng tôi lấy vợ sinh con của mẹ mẹ đã tan thành bọt nước.

Sau khi tôi biết mình có cảm giác với nam sinh, tôi cảm thấy cuộc đời thật u ám. Tình yêu của đồng tính chính là bắt đầu của bi kịch, kết cục thường là thê thảm. Tôi sợ tôi cũng sẽ có một ngày như vậy! Tôi sẽ yêu một người, nhưng lại sợ yêu phải một người không nên yêu, nhìn cậu ấy sau này kết giao bạn gái, tôi sẽ hận chính mình là đồng tính luyến ái.

Sau khi lên trung học, ngày đầu tiên đến trường tôi đã tìm được người có thể khiến bản thân trả giá bằng tình cảm cũng tuyệt không hối hận! Cậu ấy ngồi dựa vào cửa sổ, không để ý tới giáo sư đang giảng giải những quy định của trường, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài. Cậu ấy nhìn phòng cảnh ngoài vườn trường, ánh mặt trời chiếu lên người cậu ấy như ánh lên một tầng vàng nhạt, gương mặt không chút biểu tình thánh khiết mà xinh đẹp, nhìn cậu ấy có thể khiến cho tôi cảm thấy mình dơ bẩn. Nhìn thấy cậu ấy lần đầu tiên, tôi liền trao tâm của mình cho cậu ấy, cả hồn cũng vậy!

Tên của cậu ấy là Hà Như. Một cái tên mềm mại như vậy có vẻ không thích hợp lắm với một người nam sinh, nhưng với cậu ấy lại cực kì tương xứng. Tôi muốn tiếp cận cậu ấy, cùng cậu ấy nói chuyện, có thể thường xuyên nhìn thấy cậu ấy. Nhưng cậu ấy bộ dạng xuất sắc, thành tích học tập lại cao nhất toàn trường, vây quanh một người xuất sắc như thế hẳn là sẽ có rất nhiều, cậu ấy làm sao có thể chú ý tới tôi đây.....

Người hoàn mỹ luôn có chỗ thiếu hụt! Câu này không biết là ai nói nhưng đúng là rất chính xác! Bề ngoài hoàn mỹ, đầu óc hoàn mỹ, thế nhưng tính cách Hà Như lại không hoàn mỹ! Cậu ấy không để ý tới bạn học cùng lớp, đối với giáo sư cũng là hờ hững. Không nói không cười, đi học đến, tan học đi! Làm phiền cậu ấy, cậu ấy liền dùng lời lẽ sắc như dao đâm chọt cho đến khi mình biến mới thôi. Hai tháng qua, không có một câu nói nào từ miệng cậu ấy phát ra mà nghe xong không nổi điên cho được. Vì thế trong lớp trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không không có người nào dám cùng cậu ấy nói chuyện!

Cơ hội của tôi đã tới! Thông qua hai tháng quan sát, tôi đã đại khái biết Hà Như là dạng người gì. Kỳ thật, cậu ấy chỉ là không thích có người đến quấy rầy khi cậu ấy đọc sách hay suy nghĩ, không thích khu vực có quá nhiều người mà thôi. Trong trường học có rất nhiều người đương nhiên là một nơi tranh cãi rất âm ỉ, cậu ấy thích sự im lặng nên đương nhiên là không có hảo cảm với đám bạn học suốt ngày riu ra riu rít. Cậu ấy thường lên sân thượng ngắm mây, cậu ấy khi đó, thoát nhìn thực nhẹ nhàng, tựa như muốn cất cánh bay lên như chim chóc.

Tôi thật cẩn thận tiếp cận cậu ấy, chỉ khi cậu ấy nghỉ ngơi hay thoát nhìn có chút nhàm chán mới dám tiến lên trước mặt, nhẹ giọng nói chuyện cùng cậu ấy. Bình thường đều là tôi nói, cậu ấy không chút thay đổi chỉ nghe. Nếu chân mày cậu ấy hơi nhăn một chút, tôi biết đó là điềm báo cậu ấy không muốn nghe nữa, nếu cậu ấy nghiêng đầu về cửa sổ chính là hy vọng tôi mau rời đi! Ngẫu nhiên tôi cũng sẽ làm cậu ấy tức giận, thế nhưng tôi vẫn không nhụt chí, vẫn như cũ tiếp cận cậu ấy. Các bạn học nói tôi tội gì tự đi làm khó mình! Có gì đâu chứ, tôi vốn đã là một tội nhân rồi!

Một người sống trong một tập thể không có khả năng không nhận bất cứ giúp đỡ từ người khác. Tôi tận lực khiến cho Hà Như chỉ có thể tìm tôi giúp cậu ấy. Mỗi lần tôi đều tự giác chạy đến trước mặt cậu ấy giúp cậu ấy giải quyết vấn đề. Trong tiết thể dục, hoạt động hai người một nhóm tôi sẽ cố gắng xin để chung

nhóm với cậu ấy; cậu ấy có khi không khỏe tôi sẽ chủ động thay cậu ấy đi mua cơm trưa cùng thuốc; mỗi ngày đều chờ cậu ấy trên đường đến trường, tìm đủ các cớ để cùng về với cậu ấy. Lâu ngày, trong mắt Hà Nhứ cũng có tôi, ngẫu nhiên cậu ấy cũng sẽ chủ động hỏi tôi một số chuyện, tuy rằng đa số thời gian đều là tôi tự quyết định!

Tổng cảm thấy Hà Nhứ chính là một con mèo Ba Tư cao ngạo tùy hứng thích làm bậy! Không để ý tới tình cảm bạn dành cho nó, khi nó không vui thì sẽ vươn móng vuốt cào bạn một phen! Tôi tận lực để không phải tiếp xúc với móng vuốt mèo của cậu ấy, khiến cho cậu ấy giống như một nữ vương tiếp nhận toàn bộ phụng dưỡng của tôi!

Lúc bắt đầu tôi còn lo lắng Hà Nhứ sẽ được người khác yêu thích! Nhưng khi nhìn thấy cậu ấy càng quen biết nhiều người thì càng kém, tôi ngoại trừ yên tâm ra còn luôn phải lắc đầu cười khổ! Các nam sinh gọi cậu ấy rủ đi chơi, cậu ấy trắng mắt liếc một cái vụt lại một từ “Nhàm chán!” Nữ sinh hướng cậu ấy biểu đạt tình yêu, cậu ấy nhìn cũng không thèm nhìn một cái liền nói với cô ấy: “Sao không tự nhìn lại bản thân xem là dạng người gì?!” Có “tiền án” như vậy ai còn dám tìm cậu ấy a! Điểm chết người là cậu ấy ngay cả giáo sư cũng có thể khiến cho tức xị máu! Có một lần giáo sư ngữ văn giảng bài nêu ví dụ nói sai tác giả của một câu thơ cổ. Các bạn học đều biết nhưng không ai dám hé răng, chỉ có Hà Nhứ, chỉ thẳng chỗ sai của giáo sư còn nói với giáo sư lần sau đưa ra ví dụ thì phải cẩn thận để tránh học sinh hiểu lầm! Đáng thương giáo sư bị cậu ấy làm cho nghẹn nửa ngày cũng không nói được một lời. Sau khi tan học, tôi đuổi theo vị giáo sư đang tức giận tận trời, thành khẩn thay Hà Nhứ hướng giáo sư giải thích! Lần nữa hướng giáo sư nói rõ Hà Nhứ không phải cố ý, cậu ấy chỉ là không biết cách nói chuyện! Lời ngon tiếng ngọt đều được tôi nói hết, giáo sư tức giận cuối cùng cũng hết. Chúng ta làm học sinh ở đây, trong trường không nên cùng giáo sư đối địch thì tốt hơn.....!

Ngày một ngày trôi qua, mắt thấy trung học sắp chấm dứt, tôi càng ngày càng lo lắng! Hà Nhứ vẫn như cũ đối với tôi. Tôi không rõ, liệu cậu ấy có nhớ kỹ con người tôi chưa? Nếu một đoạn thời gian không thấy, tôi không phải sẽ bị cậu ấy hoàn toàn quên mất đó chứ? Cậu ấy cho đến bây giờ chưa từng nhớ được tên người bạn học nào khác ngoài tôi ra, tuy rằng trong đó có một phần nguyên nhân là tôi cố tình ngăn trở..... Nhưng cậu ấy ngay cả giáo sư cũng chỉ gọi là giáo sư toán, giáo sư ngữ văn làm tên, mặt mũi hiệu trưởng cậu ấy không có chút ấn tượng nào hết..... Tôi sợ cậu ấy sẽ quên tôi! Làm sao bây giờ đây?! Cậu ấy đối với nữ sinh hình như không có hứng thú, nhưng nam sinh như tôi cũng không nhất định..... Tôi muốn thử cược một phen, cho dù bị cậu ấy thóa mạ, tôi cũng chấp nhận! Sau đó, tôi luôn nghĩ biện pháp quần quít lấy cậu ấy, khiến cho bên người cậu ấy chỉ có một mình tôi!

Sau kì thi vào trường đại học, tôi thổ lộ với Hà Nhứ trên sân thượng của trường. Cậu ấy thật sự tức giận! Giận đến mức muốn tôi chết đi! Cậu ấy nói với tôi: “Nếu cậu có thể nhảy xuống từ tầng năm này mà không chết hay tàn phế thì tôi sẽ hẹn hò với cậu.”

Tôi biết cậu ấy nói vậy là do tức giận, nhưng tôi thật sự tan nát cõi lòng, nếu tôi thật sự đi tìm chết, cậu ấy có thể từ nay về sau nhớ rõ một người tên Trình An vì yêu cậu ấy mà tình nguyện chết?! Cậu ấy dứt khoát rời đi! Bóng dáng của cậu ấy nói cho tôi biết, hết thấy những trả giá của tôi vĩnh viễn sẽ không có hồi báo!

Vậy chết đi! Dù sao tôi có sống thì một ngày nào đó cũng sẽ khiến cho mẹ đau khổ, không bằng cứ như vậy chết đi, khiến cho Hà Nhứ có thể nhớ rõ tôi. Tôi vượt qua rào bảo vệ đứng bên ngoài, có một giáo sư phát hiện, gào thét bảo tôi lui vào, có vài học sinh đang hét chói tai. Hà Nhứ đâu?! A! Cậu ấy quay đầu, cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi! Để cho tôi nhìn cậu đi! Khuôn mặt cậu ấy vẫn không chút thay đổi, không biết khi tôi nhảy xuống liệu có thay đổi không nhỉ? Thật muốn nhìn xem thế nào!

Tôi buông tay ra, thân thể rơi xuống phía dưới. Thứ cuối cùng tôi nhìn thấy, là hình ảnh Hà Nhứ ngẩng đầu nhìn mây! Thật sự rất đẹp! Thật thanh khiết, cao cao tại thượng, mong muốn vĩnh viễn mà không thể thành Tự như tôi yêu Hà Nhứ.....

.....

Lại mở mắt ra, thế giới của tôi hết sức hỗn loạn sơ khai! Tôi không biết những người đó đang nói cái gì, đang làm những gì! Tôi không biết tôi là người như thế nào, không biết vì sao bản thân lại ở một nơi trắng tinh thế này! Bọn họ dạy tôi nói chuyện, cổ họng tôi lại luôn phát ra “ô ô, a a” đơn âm; bọn họ dạy tôi đi đứng, tôi miễn cưỡng được vài bước rồi ngã sấp xuống. Có đôi khi, tôi sợ hãi khóc lớn, vì sao

tôi lại ở chỗ này chứ? Tôi làm sao vậy?

Bất an của tôi ngày càng lớn hơn, cho đến một ngày tôi gặp người kia!

Người đó mặc đồ cũng như những người khác, nhưng lại khiến cho ánh mắt tôi chỉ nhìn một mình người đó. Người đó đẹp quá! Đẹp đến mức khiến cho tôi muốn xác nhận người đó là một sự tồn tại chân thật! Tôi buông cái chén đang cầm trên tay ra, dùng hết toàn lực bắt lấy quần áo của người đó. Người khác chạy lại kéo tay tôi ra, bọn họ bảo tôi buông tay. Tôi không muốn! Buông tay thì người đó sẽ rời đi, tôi không muốn người đó rời khỏi tôi! Người đó cũng dùng sức kéo góc áo trong tay tôi ra, sức lực của tôi quá yếu, góc áo bị người đó kéo ra rồi! Người đó lập tức lui về phía sau, không được! Tôi không muốn người đó đi! Tôi gấp đến mức khóc lớn, có hai chị gái kéo tôi xuống giường chạy đi đuổi theo người đó, mà người đó, rất nhanh liền xoay người bỏ đi. Người đó đi rồi, tôi khóc rất lâu, rất lâu.....

Tôi sẽ học nói chuyện! Tôi học được cách gọi tên người đó. Người đó là Hà Như!..... Hà Như, Hà Như, Hà Như! Tôi lặp đi lặp lại nhớ kỹ cái tên đó, giống như chỉ cần tôi nhớ kỹ được thì người đó có thể xuất hiện trước mặt tôi! Người đó thường xuyên đến thăm tôi, tôi thật vui vẻ! Người đó gọi tôi ăn cơm, tôi liền ăn cơm; người đó bảo tôi đi tập vật lý trị liệu, tôi liền đi tập vật lý trị liệu; người đó gọi tôi làm gì, tôi cũng đều làm. Chỉ cần nghe lời người đó nói, người đó sẽ cho tôi ở bên cạnh!

Các chị gái y tá đều nói tôi sắp xuất viện, nhưng tôi không muốn xuất viện. Sau khi xuất viện sẽ không được gặp Hà Như, tôi không muốn! Tôi cả ngày đi theo Hà Như, cho dù cậu ấy không để ý tới tôi cũng không sao, chỉ cần tôi có thể nhìn thấy cậu ấy là tốt rồi! Tôi không dám chọc cậu ấy tức giận, nếu không cậu ấy sẽ đá tôi ra ngoài, không cho tôi đi theo bên người nữa. Nghĩ đến việc sẽ không còn được thấy Hà Như nữa, tôi liền khổ sở muốn khóc!

Có một ngày, một chị gái y tá nói với tôi: “Trình An, để cho Hà Như mang cậu về nhà có được không?! Để cho cậu ta nuôi cậu thật khỏe mạnh, cậu nói được không?!” Tôi đương nhiên là dùng sức gật đầu. Để cho Hà Như mang tôi về nhà?! Oa! Tôi rất vui! Mỗi ngày có thể cùng Hà Như ở một chỗ, còn có chuyện gì khiến tôi vui sướng như vậy đâu! Mấy ngày nay, tôi sung sướng lâng lâng như đi trên mây vậy!

Nhưng có một ngày, Hà Như nói với tôi, cậu ấy sẽ không mang tôi về nhà, cậu ấy với tôi không có bất cứ quan hệ gì, cậu ấy không có nghĩa vụ phải thu dưỡng tôi! Tôi cực kỳ tức giận! Giận cậu ấy, nhưng càng giận bản thân mình! Có phải hay không tôi không đủ ngoan, khiến cậu ấy chán ghét? Cậu ấy chán ghét tôi nên mới không chịu thu dưỡng tôi? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?! Cậu ấy chán ghét tôi, tôi sẽ không thể gặp lại Hà Như! Tôi khiến Hà Như tức giận rồi, tôi muốn đi tìm cậu ấy, nhưng lại sợ cậu ấy càng chán ghét tôi. Tôi không ăn cơm, không uống thuốc, chỉ liều mạng khóc! Thật muốn cứ như vậy chết đi! Để cho Hà Như chán ghét tôi, không bằng để cho tôi chết đi!

Ngày hôm sau, Hà Như đến đây. Cậu ấy kéo tôi ra ngoài, nói rằng sẽ thu dưỡng tôi, muốn dẫn tôi về nhà! Tôi lại khóc. Lúc này là khóc vì vui mừng! Hà Như không chán ghét tôi, cậu ấy muốn dẫn tôi về nhà!

Ở lại nhà Hà Như, tôi mỗi ngày đều rất vui vẻ! Hà Như đi làm, tôi liền ngoan ngoãn ở nhà học bài. Hà Như đối với tôi rất tốt, cậu ấy mua thật nhiều đồ ăn ngon cho tôi, còn có thật nhiều quần áo mới. Cậu ấy nấu cơm cho tôi ăn, còn dạy tôi thật nhiều kiến thức mới. Tôi cảm thấy Hà Như thật vĩ đại nha! Mọi người trong bệnh viện nói rằng Hà Như đã sớm quen biết tôi, tôi bị thương cũng chỉ có Hà Như vẫn đến thăm tôi. Tôi rất thích Hà Như, tôi muốn từ nay về sau luôn ở cùng cậu ấy!

Tôi thích ôm Hà Như, thật ấm áp, thật thoải mái! Nhưng cậu ấy lại không thích tôi ôm cậu ấy, mỗi lần đều nhìn tôi bằng ánh mắt dưới không độ C. Nhưng cho dù Hà Như có đánh, tôi cũng không buông cậu ấy ra. Ôm Hà Như tôi sẽ thật an tâm, thật vui vẻ. Như vậy mới khiến tôi biết rằng cậu ấy ở bên cạnh tôi, không rời bỏ tôi!

Tôi dần dần khôi phục trí nhớ trước đây! Người chị luôn coi tôi như cái đinh trong mắt, người ba tính cách có chút hèn hạ, mẹ duy nhất trân trọng tôi..... Cuộc sống trước kia, bạn bè trước kia..... Sau đó có một ngày tỉnh lại, tôi nhớ ra Hà Như!

Hà Như năm mười sáu tuổi! Một Hà Như xinh đẹp ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài! Hà Như cao ngạo không ai có thể chạm tới! Trong nháy mắt kia tôi thật muốn khóc! Yêu cậu ấy a! Yêu một Hà Như có tính cách không hoàn mỹ! Cho dù tôi cái gì cũng quên, đối với Hà Như vẫn mãi không thay đổi! Cho dù tôi không

biết tên của cậu ấy, nhưng nếu nhìn thấy cậu ấy thì sẽ không để cậu ấy rời đi nữa! Yêu Hà Nhứ, yêu một Hà Nhứ chưa bao giờ ghi tạc bất cứ điều gì trong lòng cả!

Tôi rất nhanh đã nhớ lại nguyên nhân tôi nằm suốt mười năm trong bệnh viện. Tình cảnh khi tôi nhảy xuống, cảm thụ khi nhảy xuống, đau đớn khi chạm đến mặt đất! Tôi đều nhớ ra rồi.

Thế giới mà tôi từng cho rằng đã sụp đổ, đối với người ngủ say suốt mười năm, sau khi tỉnh dậy, hết thấy đều thay đổi! Tôi có một thế giới mới, thế giới này là Hà Nhứ cho tôi.

Hà Nhứ mà tôi từng nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại, nay lại ở cùng một chỗ với tôi, không có gì khiến tôi hạnh phúc như vậy! Tôi vẫn dùng phương thức như một đứa nhỏ tiếp cận cậu ấy, cậu ấy cũng vẫn xem tôi như một đứa nhỏ. Khi tôi mượn cơ hội hôn hai má cậu ấy, cậu ấy chỉ xem đó là cách bày tỏ tình cảm của con nít. Cậu ấy không biết, việc tôi thật sự muốn làm, là hôn lên môi cậu ấy, ôm chặt cậu ấy, dùng phương thức hôn có thể thiêu đốt cả người cậu ấy! Nhưng vẫn không dám! Tôi sợ cậu ấy sẽ xa lánh tôi. Tôi muốn làm cho cậu ấy yêu tôi! Không cần nhiều như tôi yêu cậu ấy, chỉ cần có một chút yêu tôi là tôi đã hài lòng rồi!

Hà Nhứ không yêu tôi. Chỉ sợ một chút cũng không có! Trong mắt cậu ấy, tôi chỉ là một đứa nhỏ mà cậu ấy nuôi lớn, cậu ấy chỉ có một chút thích tôi. Tôi muốn làm cho cậu ấy yêu tôi, cho dù là thật lâu thật lâu về sau! Tôi ôm đồm hết những chuyện ở nhà, đây là điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ. Tự lấy bản thân làm kiểu mẫu, khiến cho mấy người hàng xóm không có ấn tượng tốt với cậu ấy thay đổi cách nhìn. Cho dù bộ dáng cậu ấy bây giờ vẫn như cũ hờ hững với người khác thì cũng không có ai nói xấu về cậu ấy nữa. Tôi dùng tất cả năng lực của mình chăm sóc Hà Nhứ, tốt nhất là khiến cho cậu ấy không quen khi không có tôi bên người; tôi còn biết được cậu ấy rất xa cách với người nhà nên đã khuyên cậu ấy phải tích cực liên lạc với họ hơn.

Cậu ấy cùng người nhà trong một khoảng thời gian ngắn đã thất lại được thân tình, bọn họ cũng xem tôi như một phần của gia đình. Tôi cùng Hà Nhứ ngày càng gần. Bởi vì những chuyện này mà Hà Nhứ sáng sủa hẳn lên, cậu ấy cùng tôi nói chuyện nhiều hơn, còn thường hướng về phía tôi cười, tôi cảm thấy cậu ấy lại thích tôi hơn một chút rồi!

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, khiến cho chúng tôi trở tay không kịp để đối mặt với hết thảy. Ba nuôi mẹ nuôi vướng vào một vụ tai nạn giao thông và đã qua đời. Hà Nhứ chịu đả kích rất lớn. Tuy rằng cậu ấy không khóc cũng không nháo, nhưng khuôn mặt vẫn không có biểu tình gì kia so với bình thường lại có vẻ bất lực. Ánh mắt cậu ấy trống rỗng, đó là ánh mắt rất muốn khóc, nhưng cậu ấy không có chảy nước mắt! Tôi biết cậu ấy rất quan tâm đến người thân của mình, cậu ấy cũng không có máu lạnh như những người khác nói, cậu ấy chỉ là không biểu đạt tình cảm của mình ra ngoài mà thôi. Tôi ở bên cạnh cậu ấy, giúp đỡ chuẩn bị hậu sự, cậu ấy chỉ là tùy ý tôi muốn dẫn đi đâu thì đi.

Một ngày Hà Nhứ đột nhiên nói với tôi muốn đi lấy một vài di vật của ba mẹ, tôi cùng cậu ấy bước vào một căn nhà đã không còn ai ở. Cậu ấy để tôi kiểm giúp vài thứ đáng giá hoặc có ý nghĩa gì đó, còn bản thân thì ngồi ngơ ngẩn trong phòng làm việc của ba mẹ. Nhìn thấy cậu ấy ôm thật nhiều sách ngồi trên sofa xem, tôi ở một bên yên lặng sửa sang lại phòng khách. Trong chốc lát, một tiếng “rầm” vang lên, tôi quay lại nhìn, Hà Nhứ đá tất cả sách xuống sàn, trong tay ôm một quyển sách nhỏ nằm trên sofa. Trong nháy mắt tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ khóc, nhưng cậu ấy vẫn không!

Quyển sách nhỏ kia là album ảnh của gia đình cậu ấy. Ảnh chụp thiếu một cách đáng thương, nhưng đối với Hà Nhứ hiện tại, nó trân quý biết nhường nào! Quay trở về nhà của chúng tôi, cậu ấy khui chai rượu vang vốn dùng để tặng cho ba ba. Khả năng uống rượu của cậu ấy vốn không tốt lại còn cố sức đổ xuống họng như đang uống nước vậy.

Hà Nhứ say! Cậu ấy uống hai ly rượu vang liền say! Cong cong vẹo vẹo dựa vào trên người tôi, cậu ấy níu chặt lấy tôi, hỏi tôi liệu có rời khỏi cậu ấy hay không?..... Sao có thể rời khỏi cậu ấy đây! Tôi muốn luôn nhìn thấy cậu ấy, yên lặng yêu cậu ấy! Cho dù cậu ấy có đuổi tôi đi, tôi cũng tuyệt sẽ không đi. Tôi đồng ý với cậu ấy sẽ vĩnh viễn không rời khỏi cậu ấy, cậu ấy tựa hồ an tâm hơn một chút.

Hà Nhứ tựa vào trong lòng tôi, lặng lặng khóc. Khi tôi phát hiện cậu ấy đang khóc, nước mắt đã rơi đầy hai má của cậu ấy. Nhìn từng giọt trong suốt buông xuống, lòng tôi đau không thể tả! Hà Nhứ luôn luôn kiên cường lại khóc một cách bi thương như thế, ánh mắt mở thật to nhưng không có tiêu điểm, chỉ có nước

mắt nóng hổi quanh vành mắt! Giữ lấy khuôn mặt đó, tôi một lần lại một lần hôn lên từng giọt nước mắt. Cậu ấy nhỏ giọng nức nở, nói ra sự cô đơn của bản thân mình: “Tôi chỉ có một mình, tôi không muốn như vậy! Tôi không muốn chỉ có một mình, không muốn.....”

Cậu không bao giờ phải một mình cả! Tôi đem Hà Như nhanh chóng ôm vào trước người. “Cậu còn có tôi! Hà Như, cậu còn có tôi mà! Tôi cùng cậu, vậy là cậu sẽ không chỉ có một mình, sẽ không một mình.....” Không muốn kìm nén nữa, tôi hôn lên môi Hà Như! Cậu ấy chỉ ngoan ngoãn mở môi ra, khiến cho tôi càng dễ dàng tiến vào trong miệng cậu ấy. Có một chút ngọt, một chút chất, còn có một chút hơi hơi chua xót..... Đây là hương vị rượu có thể khiến cho người ta say ngất ngây! Hà Như sắc mặt hồng hồng, thân thể tản ra nhiệt lượng mê người.

“Trình An.....?” Hà Như mơ hồ gọi tên của tôi.

Giật mình tỉnh ra là tôi đang thừa dịp Hà Như say rượu mà thỏa mãn chính mình. Tôi không thể hèn hạ như vậy! Nếu không cậu ấy sau khi tỉnh rượu sẽ hận tôi. Tôi đẩy cậu ấy ra, bình tĩnh! Tôi trước phải bình tĩnh một chút!

“Không..... Đừng buông ra.....” Hà Như bị đẩy ra đột nhiên nhào vào trong lòng tôi, “Đừng rời khỏi tôi, ôm tôi! Ôm tôi!” Cậu ấy khóc như một đứa con nít, nhanh chóng giữ chặt lấy tôi, khiến cho tôi không thể kháng cự lại..... Tuy rằng biết cậu ấy muốn tôi đơn thuần ôm cậu ấy mà thôi, nhưng tôi tình nguyện hiểu lầm rằng cậu ấy mời tôi lên giường! Huống chi cậu ấy còn chủ động ngẩng đầu hôn mặt của tôi, môi của tôi.....

Mặc kệ! Cho dù cậu ấy có hận tôi cũng không quan ! Dù sao là cậu ấy dụ hoặc tôi trước! Nhìn khỏe mặt ướt át vì vừa khóc, cánh hôn vừa được hôn qua ửng hồng, trên gương mặt lộ ra một chút ướt át xinh đẹp..... Với bộ dáng diễm lệ này của Hà Như, chắc chắn rằng không một người bình thường (^^b!!!) đồng tính luyến ái nào có khả năng làm Liễu Hạ Huệ!

Tôi một phen ôm lấy Hà Như đi vào phòng của cậu ấy. Kỳ thật là tôi muốn ôm cậu ấy vào phòng mình cơ, nhưng trong đó chỉ có một chiếc giường đơn, mà phòng Hà Như lại có một chiếc giường lớn hơn cả giường đôi. Nhẹ nhàng đặt cậu ấy xuống giường lớn, tay của tôi sờ đến nút áo cậu ấy. Cảm xúc quá mức hưng phấn khiến đầu tôi choáng váng không thôi!

Lúc tôi cởi quần áo Hà Như, cậu ấy rất không hợp tác. Cậu ấy vặn vẹo thân thể, một chút cũng không thèm để ý đến sự vất vả của tôi, còn huy động tứ chi không ngừng đấm đá. Kỳ thật Hà Như mua giường lớn như vậy không phải vì ngủ cho thoải mái mà là vì tường ngủ của cậu ấy quá kém. Nếu không muốn ngày hôm sau tìm thấy cậu ấy nằm dưới sàn thì phải chuẩn bị cái giường bọc thật bọc đủ cho cậu ấy lăn!

Rốt cục cũng cởi được hết quần áo của cậu ấy, vì lạnh nên cậu ấy cong thân hình trắng nõn của mình thành một khối, vươn tay tìm kiếm thứ gì đó ấm áp. “Lạnh..... Lạnh..... Chấn ở đâu?!.....” Cậu ấy say lơ đãng nửa nhắm nửa mở, miệng cong cong lắm bầm lẫu bẫu. Tôi vừa cởi quần áo vừa thưởng thức bộ dáng đáng yêu hiếm thấy này của Hà Như! Phở phía trên thân thể cậu ấy mà nhìn ngắm, cậu ấy phát hiện ra thân thể tôi toát ra hơi thở ấm áp, chủ động vươn cánh tay ôm lấy cổ tôi, sau đó ngay cả hai chân cũng quăn lên, cả người bị bám dính cùng cậu ấy chặt chẽ giao triền.

Gần như là ngay lập tức, dục vọng nơi hạ thân ngẩng đầu nhanh không thể tả, cấp tốc muốn tìm kiếm “vườn hoa” ngọt ngào có thể khiến nó phát tiết. Trước kia do không biết hai người con trai làm tình thì phải như thế nào nên tôi đã lên mạng tìm, có không ít thuyết minh rất là cụ thể nha. Cho nên tôi biết, nếu hiện tại không nhịn xuống thì sẽ khiến cho Hà Như bị thương .

Lại hôn lên môi Hà Như, tay bắt đầu vỗ về chơi đùa phi anh trước ngực cậu ấy. Không ngờ hai quả anh đào đó lại là điểm mẫn cảm trên người cậu ấy. Tôi tăng thêm lực đạo trên tay, Hà Như run run cong người lên, anh đào trên bờ ngực tuyết trắng nở rộ rực rỡ diễm lệ! Tôi buông tha cho môi cậu ấy, chuyển hướng sang ngậm lấy một quả hồng anh, Hà Như run rẩy càng dữ dội hơn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng! “A..... A..... Đau quá! Thật là khó chịu.....” Đau?! Tôi lại dùng lực hút. “Không cần a..... a..... Không.....” Cậu ấy hét rầm lên, thân thể cũng vặn vẹo dữ dội hơn!

Tôi không để ý tiếp tục công kích hồng châu kia, khiến cho chúng nó ở trong miệng tôi sưng đỏ! Hai tay lướt xuống phía dưới, đụng đến ngọc hành vẫn mềm mại như cũ của Hà Như. Một bàn tay di chuyển về phía sau

giữ lấy đồn biện(một bên hông)trắng nõn, tay kia thì toàn bộ bao bọc lấy chỗ mềm mại phía trước! Hai tay đồng thời thông thả xoa bóp, phần hông ngay trước dần dần ngẩng đầu, hành thân cũng từ từ đứng thẳng, trưởng đại..... Khoái cảm nồng đậm khiến Hà Nhứ rên rỉ càng lúc càng lớn, trên mặt biểu tình cũng càng lúc càng quyến rũ! Cậu ấy cao thấp lắc lư cái hông, trên đỉnh chảy ra chất lỏng thấm ướt cả tay tôi.

Lấy ra lọ thuốc mỡ trong tủ đầu giường, tôi đổ một chút lên tay. Cảm thấy ngón tay đã trơn ướt, tôi mới dám thử tham nhập vào cánh cửa vẫn đóng chặt ở phía sau Hà Nhứ! Vừa mới đến cửa vào, “A.....!” Hà Nhứ hét lên một tiếng liên căng thân thể muốn chạy trốn. Rõ ràng là đã say đến mức hồ đồ, hơn nữa vừa rồi còn thật say mê trong sự vuốt ve của tôi, tại sao bây giờ vẫn còn có thể nhanh chóng trốn sang bên giường. Tôi vội vàng nắm lấy chỗ mắt cá chân kéo cậu ấy trở về. Đặt hai chân cậu ấy quanh thắt lưng của tôi, một tay ôm lấy vòng eo mềm dẻo đó, lại dùng thân thể ngăn chặn Hà Nhứ. Vừa hôn cổ, xương quai xanh cậu ấy, vừa thử xâm nhập lại vùng cấm địa !

Một ngón tay trượt vào, Hà Nhứ kêu to đau đớn, dùng sức giãy dụa, dục vọng vốn cứng rắn cũng có chút uể oải! Tôi dừng động tác lại, chờ cậu ấy giảm bớt đau đớn, cũng đồng thời dùng tay trấn an phần cứng rắn của cậu ấy. Khoái cảm ở mặt trước dần dần thay thế được sự đau đớn ở mặt sau, cậu ấy phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, sau đó tôi mới chuyển động ngón tay đang được bao phủ kia. Thuốc mỡ công năng rất hiệu quả, ba ngón tay lần lượt tiến vào một cách tự nhiên. Tôi cùng Hà Nhứ đều đã đạt tới trạng thái cực điểm, thân thể cậu ấy hẳn là đã chuẩn bị tốt rồi phải không?! Nếu không tiến vào tôi nhất định sẽ chết cháy bởi dục hỏa

Ngón tay ở trong cơ thể Hà Nhứ chạm phải một chỗ, tò mò nhấn xuống một cái..... “A a.....!” Hà Nhứ mãnh liệt cong người lên, chất dịch màu trắng bắn ra.....

Thanh âm lúc cậu ấy bắn tinh giống như sét đánh bên tai tôi, một đường khoái cảm chạy từ đỉnh đầu xuống tới hạ thân, vì thế tôi cũng bắn theo.....

Sớm tiết

Vì sao lại như vậy.....?! Tôi cười khổ! Nhìn Hà Nhứ sau khi bắn tinh tê liệt ngã xuống giường kịch liệt thổ dốc, nhìn ba ngón tay vẫn đang trong cơ thể ấm áp của cậu ấy, nhìn lại tôi cái gì cũng chưa làm mà đã bại trận Ha ha! Tôi lắc đầu tiếp tục cười khổ!

Lo lắng mười giây, tôi quyết định một lần nữa đến. Nhìn Hà Nhứ vẫn còn đang đắm chìm trong dư vị, tôi ôn nhu hỏi: “Hà Nhứ..... Chúng ta lại đến một lần nữa được không? Sẽ càng thoải mái, được không?” Hà Nhứ tuy rằng say, không biết tôi đang nói đến làm cái gì, thế nhưng cậu ấy vẫn nhìn tôi, gật đầu. “Được.....! Muốn..... càng thoải mái” Tôi thật sự rất hèn hạ, cứ như vậy mà dụ dỗ một người đang say.....

Kim xuống suy nghĩ vuốt ve hai điểm trước ngực Hà Nhứ, tôi cúi người ngậm lấy nơi vẫn còn nửa phần nhiệt khí kia..... Chuyển động đầu lưỡi kích thích trên đỉnh, nhiệt trụ lại nhanh chóng đứng dậy! Chất lỏng tràn ra từ đỉnh có hơi chút chua xót, đó là hương vị của Hà Nhứ..... Tôi càng dụng tâm liếm, hôn, mút! Dồn hết suy nghĩ của tôi để lấy lòng cậu ấy! Cậu ấy dùng sức bắt lấy tóc của tôi, áp đầu tôi xuống phía dưới, khiến cho tôi giữ lấy càng sâu nơi cứng rắn đó! Ngón tay vẫn còn trong cơ thể Hà Nhứ tiếp tục khơi mào ngọn lửa ở phía sau cậu ấy, Hà Nhứ dưới dạng kích thích như vậy chỉ có thể ở dưới thân tôi thuận theo mở rộng thân thể tùy ý tôi đùa nghịch.

Đem dục hỏa lại đứng thẳng của tôi từng chút từng chút đưa vào mặt cảnh nóng ấm kia, cuối cùng là thuận lợi hoàn toàn tiến vào, tôi chỉ có thể thở gấp liều mạng khống chế chính mình không được sớm tiết một cách mất mặt như thế! Nội bích nóng hổi bao chặt lấy tôi phát đau, khoái cảm vô pháp tưởng tượng thật khiến tôi muốn xuất ra! “..... Hà Nhứ..... cậu..... thả..... nhẹ, thoải mái.....! Tôi không thể động.....!” Thật chặt ! Tôi căn bản không thể làm động tác tiếp theo. Mặc kệ nói như thế nào, nơi đó vốn không thể tiếp nhận những chuyện như thế này. Hà Nhứ nhắm mắt nhử mi, cắn chặt môi, không thoải mái đẩy đẩy cái hông! “Cậu gạt tôi!..... Đau! Đau quá..... Không thoải mái..... Không cần!” Tôi cắn chặt răng muốn rút dục vọng ra, nhưng cùng nội bích non mềm ma sát càng tạo thêm nhiều khoái cảm. Hai người chúng tôi đều bị cảm giác này kích thích phát run, tôi thuận thể lại đem dục vọng đẩy trở vào, khoái cảm cực điểm tiếp tục len lỏi trong cơ thể ! Tôi liên tục trườn sát hình như khiến cho Hà Nhứ cảm thấy thật thoải mái, cậu ấy chủ động đưa đẩy thắt lưng cùng hông nghiêng hợp, hai tay cũng ôm lấy vai tôi.

Gắt gao ôm lấy Hà Nhứ, lắng nghe tiếng thổ dốc của cậu ấy, Tôi cử động nơi hạ thân nhanh hơn, cùng cậu

ấy nghênh đón lần cao trào thứ hai..... Ghé vào trên người cậu ấy, tôi không đem dự vọng đã phát tiết rút ra khỏi vùng cấm địa kia. Hà Nhứ sau hai lần cao trào đã mệt mỗi ngủ thiếp đi, tôi nhìn si mê tuần nhan vẫn còn đang đỏ ửng của cậu ấy! Chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày như vậy, cho dù đã là hiện tại, tôi vẫn không thể tin tôi cùng Hà Nhứ vừa thân mật xác thịt! Dưới bàn tay là làn da bóng loáng co giãn thật tốt, tôi không ngừng thong thả vuốt ve, đây là thân thể của Hà Nhứ a! Cũng không dám tưởng sẽ có một ngày có thể vuốt ve như vậy.....

Ngày hôm sau tôi bị Hà Nhứ đánh tỉnh! Theo ý tôi thì cậu ấy đối với sự tình ngày hôm qua khiếp sợ nhiều hơn là phần nộ! Cậu ấy vừa hét lớn vừa đánh tới, còn không ngừng vạy vẹo thân thể. Vốn tôi chỉ là muốn khiến cho cậu ấy bình tĩnh lại trước rồi mới giải thích, nhưng khi cậu ấy vạy vẹo, dự hỏa vẫn còn trong cơ thể cậu ấy bắt đầu được đốt lên..... Tuy rằng tôi đã hai mươi..... không, ba mươi tuổi, nhưng không ai có thể chịu được hành động nhìn như giãy dụa nhưng kì thực là tràn ngập dụ hoặc như vậy vào buổi sáng vốn đã dễ dàng động dục!

Ngăn chặn Hà Nhứ lặp lại chuyện đã làm ngày hôm qua, tôi kinh ngạc nhận ra thân thể Hà Nhứ vẫn như cũ phối hợp thật tốt với cơ thể tôi..... Tuy rằng miệng cậu ấy luôn kêu “Không cần”! Cậu ấy..... hình như không chán ghét loại sự tình này?!..... Tôi nhân cơ hội hướng cậu ấy biểu đạt tình yêu, cùng cậu nói tức giận năm đó của cậu ấy lúc tôi nhảy lầu. “Còn nhớ rõ lời hứa lúc trước không? Cậu đã nói, tôi nếu từ trên lầu nhảy xuống, chỉ cần không chết không tàn phế, cậu đồng ý làm người yêu của tôi! Nay..... tôi muốn cậu thực hiện lời hứa năm đó, cậu..... chuẩn bị tốt chưa?!” Cho dù là nói trong cơn tức giận nhưng tôi dù sao cũng đã nghe theo!

Cậu ấy đồng ý rồi! Hà Nhứ đồng ý làm người yêu của tôi.....! Nhưng cảm thấy cậu ấy có thể chỉ là do nhất thời xúc động. Thế nhưng, chỉ cần cậu ấy đã nói ra khỏi miệng, tôi sẽ không để cho cậu ấy có cơ hội đổi ý! Sau khi cậu ấy thức dậy, tôi nói: “Nếu cậu không chịu giữ lời hứa, tôi cũng sẽ không ép buộc cậu. Bất quá..... tôi đã tách khỏi xã hội rất nhiều năm, hiện tại ra ngoài cũng chỉ có một con đường là đói chết. Nếu cậu cũng không muốn tôi, tôi nghĩ, trên đời này đã không còn ý nghĩa để tôi phải sinh tồn. Tôi sẽ..... thử nhảy từ trên tầng mười hai xuống. Lần này hẳn là sẽ không còn có khả năng sống sót đi!”

Uy hiếp của tôi thành công ! Hà Nhứ bị câu nói đó dọa lên, chỉ ngây ngốc nói sẽ cùng tôi cả một đời. Tuy rằng tôi không có khả năng lại đi nhảy lầu, nhưng chỉ cần có thể ở cạnh Hà Nhứ, tôi có thể không để ý bất cứ thứ gì!

Từ sau ngày đó, thái độ Hà Nhứ đối với tôi có chút thay đổi. Tuy rằng lúc đầu vẫn là cự tuyệt tôi cầu hoan, bất quá với Hà Nhứ có khi nên dùng thái độ cứng rắn một chút. Kỳ thật cậu ấy cũng không ủy khuất chính mình, tuân theo chủ nghĩa hưởng lạc, chỉ cần thân thể cậu ấy nhận thức làm tình là chuyện thoải mái, lý trí cho dù có phản đối cũng là vô dụng. Hà Nhứ không lâu sau cũng nhận rõ điểm này, sau đó ngay cả giấy dũa tượng trưng cũng lược bỏ.

Tôi bắt đầu tích cực tìm việc làm. Nhưng căn bản không có đơn vị nào chịu nhận một người đàn ông ba mươi tuổi, bị bệnh suốt mười năm, chỉ có chứng nhận tốt nghiệp trung học mà không có bất cứ kinh nghiệm công tác nào. Cho dù tôi muốn đi làm cu li cũng chỉ sợ người ta ngại tôi bệnh cũ tái phát thì khổ. Liên tiếp bị cự tuyệt, tôi mệt mỏi buồn bực, thật muốn chửi thề! Nghe rất nhiều câu như “Thật xin lỗi! Chúng tôi đã đủ người.....”, “Lần sau có cơ hội sẽ gọi.....”, “Mời về nhà chờ tin tức.....” linh tinh đối trá, tôi thực hâm mộ Hà Nhứ vì tính cách thẳng thắn của cậu ấy. Cậu ấy nếu nghe thấy mấy câu này, tám phần là đã sớm chửi ầm lên, ai kêu cậu ấy là người không thể nghe lọt lỗ tai dù chỉ nửa lời đối trá chứ! Tôi tiếp tục tìm kiếm trong mục tuyển dụng trên các trang báo.

Hà Nhứ đối với chuyện tôi đi tìm việc làm không cho là đúng, cậu ấy nói tiền lương của mình cũng đã đủ cho hai người dùng, tôi không cần phải đi tìm việc. Tuy rằng tôi biết cậu ấy nói là sự thật, nhưng tôi cảm thấy cậu ấy không thể làm cái nghề bác sĩ này được lâu đâu! Nói thật, lấy tính cách của Hà Nhứ căn bản là không thích hợp làm việc trong tập thể, cậu ấy rất dễ khiến người ta ghét bỏ! Không phải cậu ấy làm ra chuyện gì xấu, nhưng chỉ biết nói thật, hơn nữa một chút cũng không biết uyển chuyển, tâm tình không tốt thì mắng chửi người, tâm tình tốt cũng phải mắng chửi người khác vài ba câu, có bao nhiêu người có thể chấp nhận một bác sĩ/đồng nghiệp/cấp dưới như vậy?! Cậu ấy có thể làm việc trong một bệnh viện lớn nhiều năm như vậy một nửa là y thuật của cậu ấy tốt, một nửa còn lại là nhờ có ba ba làm phó viện trưởng! Nhưng hiện tại ba ba cậu ấy đã qua đời, khó đảm bảo là không có người nhìn không vừa mắt cậu ấy mà có

tình gây chuyện. Cậu ấy không biết dối trá cũng không biết lôi kéo người khác, thậm chí có thể nói cậu ấy cần bản không biết đến mấy chuyện đó..... Vì đảm bảo tương lai của hai chúng ta, đầu tiên tôi phải kiểm được việc làm cái đã!

Tôi tìm được việc làm ở một tiệm cà phê cách nhà không xa. Tuy rằng tiền lương không tính là nhiều, nhưng ông chủ thật sự rất tốt, còn thường xuyên dạy tôi một ít phương pháp buôn bán. Ông chủ sau khi biết chuyện tôi phải đi tìm việc, khuyên tôi sau này nên tự mở một cửa hàng do mình làm chủ! Tôi thật sự rất biết ơn ông ấy. Ông ấy đã giúp tôi mở ra một con đường! Tôi thật sự nghiêm túc về suy nghĩ đó, vì thế ở trong quán cẩn thận học quản lý kinh doanh. Một ngày kia nếu Hà Như bị bệnh viện đá ra ngoài, chúng tôi có thể tự mình mở quán kinh doanh, ném thử tư vị làm lão bản! Ha ha! Bức tranh của tương lai tôi vẽ rất tốt rồi!

Tôi dùng hết các loại phương thức khiến cho Hà Như cảm thấy tôi rất yêu cậu ấy! Nói nè làm nè, tất cả những chuyện nghĩ ra đều đã thử hết! Cậu ấy hẳn là đã cảm thấy một ít đi. Ít nhất, tính độc chiếm của cậu ấy đối với tôi tăng mạnh! Nhìn thấy tôi về trễ, cậu ấy sẽ không vui; nhìn thấy tôi thân thiết với những người khác, cậu ấy sẽ tức giận; nhìn thấy tôi đi làm vào những ngày cậu ấy được nghỉ, cậu ấy sẽ phát cáu! Cậu ấy càng ngày càng cảm xúc hóa, tôi lại càng ngày càng vui vẻ! Hà Như trong lúc bất tri bất giác đã yêu tôi một chút rồi!.....

Hà Như bị phải đi chữa bệnh.

Trước khi đi tôi đã xin phép ở nhà ba ngày cùng Hà Như. Tôi giúp cậu ấy chuẩn bị tốt hành lý, cố gắng hết sức để cho cuộc sống bên ngoài của cậu ấy thoải mái chút. Cậu ấy chưa bao giờ ném qua khổ cực, vạn nhất ở bên ngoài chịu không nổi làm sao bây giờ?! Tôi lo lắng muốn chết, nhưng cậu ấy vẫn cứ ngồi đó mắng ông viện trưởng lấy quyền mưu tư?! Ai! Thế giới này nào có cái công bình?! Cậu ấy sao lại không nhận rõ điểm này chứ. Không hiểu cậu ấy sao có thể sống tốt qua ba mươi năm với loại tính cách “mít đặc” như vậy?

Trong ba ngày này, tôi ôm Hà Như ngày đêm làm tình. Làm cho đến mức xương sống thắt lưng chân tay cậu ấy đều mềm nhũn, ngay cả miệng cũng không thể há để mắng chửi người nữa mới thôi. Đã quen mỗi ngày đều có cậu ấy, bây giờ phải tách ra vài tháng, tôi quả thật một ngày cũng không muốn!

Tôi một lần lại một lần dẫn dò cậu ấy ra ngoài phải chú ý nhiều đến thân thể, phải tận lực khép cái miệng không biết lấy lòng người khác kia, mỗi ngày đều phải nghĩ đến tôi, có rảnh thì gọi điện thoại, viết thư về nhà..... Cho đến tận khi Hà Như bị tôi nhạ phiền đến mức chửi ầm lên còn thuận tay vợ được thứ gì thì ném thẳng vào tôi ngay..... Ai! Cho dù cậu ấy có ném dao tôi cũng không muốn để cậu ấy đi!

Lưu luyến không rời tiễn bước Hà Như xong, tôi đã bắt đầu nhớ cậu ấy! Mấy tháng trời cậu ấy không gửi lấy một phong thư, ngay cả điện thoại cũng rất ít. Ngẫu nhiên gọi điện thoại về, cậu ấy cũng chỉ hỏi một câu “Cậu không sao chứ”. Ngoại trừ việc tôi rất nhớ cậu ấy thì còn trắng sao gì nữa đâu! Mỗi lần nghe điện thoại cậu ấy đều oán hận vài câu cuộc sống điều kiện quá kém, đồng nghiệp phối hợp cũng không tốt..... Nghe thanh âm của cậu ấy, tôi mỗi lần đều có một loại xúc động muốn gọi cậu ấy về nhà, đừng để ý tới cái đội chữa bệnh đó nữa.

Hà Như không ở nhà một ngày thật vắng vẻ và nhàm chán, tôi mỗi ngày đều tính xem cậu ấy bao giờ về. Cậu ấy trở về chậm hơn một tháng so với dự định ban đầu! Ngày cậu ấy trở về, tôi cũng vừa xong ca làm đêm. Chường mặt ra hứng gió lạnh tôi chậm rãi về nhà, vừa mở cửa ra đã thấy trong phòng khách có mấy cái vali nhìn thật quen mắt.

Là Hà Như đã trở về! Tôi kích động vọt vào phòng cậu ấy, trên giường là một người đẹp đang ngủ! Ngồi ở mép giường, tôi tham lam dò xét khuôn mặt quen thuộc nhất trong trí nhớ. Cậu ấy gầy, cũng tiêu tụy! Ở trong đội chữa bệnh mấy tháng qua, cậu ấy nhất định đã ném rất nhiều khó khăn. Đau lòng khê hôn Hà Như đang ngủ say, muốn nụ hôn của tôi đánh thức cậu ấy!

Hà Như tỉnh! Không có trường hợp lãng mạn khi gặp lại, cậu ấy ngược lại chèn tôi trên người mang về không khí lạnh không chịu cho tôi đụng vào. Ai! Hà Như chính là Hà Như! Tôi không nên trông cậy vào việc cậu ấy nhìn thấy tôi sẽ thật cảm động, chỉ cần cậu ấy còn nhớ rõ tôi là ai, ít nhất lúc nhìn thấy tôi thì vui vẻ là đã đủ rồi. Tắm nước nóng để cho bản thân mình ấm áp lên, tôi cùng Hà Như ôm nhau.

Làm tình so với lúc bình thường còn kịch liệt hơn khiến cho cả hai chúng tôi đều thở hồng hộc. Còn tưởng

rằng Hà Như sau khi mệt nhọc sẽ đi vào giấc ngủ, ai ngờ cậu ấy ngữ khí bình thường nói với tôi: “Từ hôm nay trở đi, về sau mỗi ngày buổi tối, cậu đều phải nói với tôi ‘Ngủ ngon, ngày mai gặp!’ còn buổi sáng sau khi thức dậy, cậu phải nói với tôi ‘Sớm an, tôi yêu cậu!’ đương nhiên, tôi cũng sẽ làm như vậy. Cậu nghe hiểu chưa?” Sau đó liền nghiêng người muốn ngủ.

Không phải sự thật chứ?! Tôi cơ hồ bắt đầu hoài nghi tôi đã nghe nhầm. Cậu ấy là nói, từ ngày mai bắt đầu, cậu ấy sẽ nói với tôi.....“Tôi yêu cậu”!

Hà Như yêu tôi sao? Không có bất cứ dấu hiệu nào, ra ngoài mấy tháng trở về cậu ấy liền yêu tôi sao? Tôi không phải đang nằm mơ?!!! Dem Hà Như từ trên giường kéo qua, tôi vội vàng hỏi cậu ấy. “Cậu nói..... Cậu cũng yêu tôi sao? Như! Có phải hay không? Có phải hay không a!” Cậu ấy yêu tôi sao? Cậu ấy thật sự yêu tôi sao? Tâm nguyện nhiều năm của tôi đạt thành rồi sao? Tôi ôm lấy Hà Như, nồn nóng bất an nhìn cậu ấy.

Đối với vấn đề khiến cho tôi cảm xúc không yên này, Hà Như chỉ là cố gắng giãy ra từ trong lòng tôi, lấy ra ngọc Phật hoa tai bình an mà năm trước chưa kịp đưa cho mẹ đeo lên cổ cho tôi, sau đó nói đây là “vật đính ước”. Cẩn thận cầm hoa tai, tôi ngốc lăng nhìn Hà Như đã muốn ngủ. “Vật đính ước” A! Cậu ấy nói đây là vật đính ước cho tôi a! Tôi rốt cục cũng được Hà Như yêu a.....

Nguyên một đêm, tôi đều ngồi ngáy người nhìn Hà Như ngủ. Thẳng cho đến khi ngày hôm sau mặt trời lên cao, tôi mang trên mặt một đôi mắt gấu mèo nghe thấy thanh âm khàn khàn lúc mới tỉnh lại của Hà Như “Sớm an..... Tôi yêu cậu!” Tôi mừng như điên ôm lấy Hà Như hôn không ngừng, sau đó bị cậu ấy tức giận một cước đá xuống giường.....

Có thể cùng Hà Như yêu nhau, mỗi ngày của tôi đều hạnh phúc không thể tả! Đồng nghiệp Tiểu Dư và Tiểu Đào đều nói nhờ tôi gần đây tươi cười quá mức sáng lạn nên lượng khách nữ đến rất nhiều, khoảng kinh doanh tăng vọt!

Nhân dịp ngày lễ tình nhân sắp đến, tôi gom góp tất cả tiền để dành của mình mua một đôi nhẫn bạch kim. Bàn tay Hà Như rất đẹp, ngón tay vừa dài vừa trắng, mang thêm nhẫn nhất định sẽ càng đẹp! Nhờ người khắc vào bên hông chiếc nhẫn chữ viết tắt tên của tôi cùng Hà Như, tôi tính nhân ngày lễ tình nhân sẽ cầu hôn Hà Như!

Lễ tình nhân, tôi cương bức cùng dụ dỗ Tiểu Du, Tiểu Đào ở lại giúp mình tăng ca, dù sao bọn họ cũng không có người yêu, vậy thì tại sao lại không thể giúp người sẽ cầu hôn vào ngày hôm nay như tôi chứ!

Trước khi Hà Như trở về, tôi làm một bàn đầy những món cậu ấy thích ăn, hoa tươi, chocolate cũng đã chuẩn bị tốt. Nếu không phải vì Hà Như từng nói “có đèn điện cần gì phải sống như người tối cổ” thì tôi đã thắp mấy ngọn nến rồi. Khế sờ đến cặp nhẫn trong túi, Hà Như nếu còn không nhanh trở về thì trái tim tôi sẽ nhảy ra ngoài mất!

Nhìn Hà Như tao nhã mà không mất đi tốc độ càn quét thức ăn trên bàn, tôi cố gắng nặn trong óc ra một lời cầu hôn! Nghĩ không ra! Trời ạ! Vì sao một chữ cũng không ra! Nắm chặt hộp gấm nhỏ, tôi gấp đến độ ứa mồ hôi lạnh! Hà Như đã đem mục tiêu càn quét chuyển sang chocolate. Hà Như cũng không phải kén ăn, chỉ là yêu cầu người làm phải khéo léo tinh tế, hương vị phải ngon! Cũng thực thích ăn đồ ngọt, hơn nữa sức ăn của cậu ấy không phải nhỏ nhưng sao ăn cỡ nào cũng không mập nổi, vẫn là dáng người thon dài hoàn mỹ! Quả nhiên là người đẹp trời sinh a.....

Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh dần bốc hơi..... Hình như bây giờ không phải lúc bình phẩm khẩu vị cùng hình dáng của Hà Như nha. Tôi hần là nên nghĩ cách nào hướng cậu ấy cầu hôn mới đúng..... Úc! Tôi khẩn trương muốn xỉu rồi!

Hà Như đột nhiên giơ tay trái đến trước mặt tôi, nói: “Nếu muốn đeo cái kia cho tôi, vậy cậu cũng đừng bắt tôi phải chờ nữa!” Cậu ấy quơ quơ tay trước mắt tôi, “Nếu cậu không muốn cho tôi, vậy..... xem như xong!”..... Tôi sao lại không muốn đeo cho cậu ấy?! Tôi vội vàng bắt lấy tay cậu ấy, lấy ra một chiếc nhẫn cố gắng đeo vào ngón áp út trên tay trái. Tay của tôi kích động run rẩy không ngừng. Đây là thật chẳng? Hà Như mà tôi yêu, sẽ thuộc về tôi! Cậu ấy sẽ chỉ là của một mình tôi! Cậu ấy yêu tôi, muốn kết hôn với tôi.....

Hà Như cũng cầm một chiếc nhẫn khác đeo lên ngón áp út tay trái tôi. Tôi nắm chặt tay cậu ấy, hai chiếc nhẫn trên tay chúng ta như phát sáng, sắc màu lưu chuyển, cùng nhau quấn quít, chiếu rọi lẫn nhau! Hà Như đang nói gì tôi hoàn toàn nghe không rõ, vui sướng vì tâm nguyện đạt thành trở nên không ước chế được nước mắt! Ghé vào bờ vai của cậu ấy, tôi khóc lên vì hạnh phúc của mình! “Tôi cái gì cũng không cầu Thật sự! Cái gì cũng không cầu! Có thể có được Hà Như đã là nguyện vọng lớn nhất đời này của tôi! Tôi cái gì cũng không cầu! Cái gì cũng không cầu”

Ông chủ của quán cà phê tôi làm muốn về quê an hưởng tuổi già, ông ấy hỏi tôi có muốn giữ lại quán này tiếp tục kinh doanh không! Ông chủ ra giá hợp lý, cửa hàng này rất tốt, có không ít khách quen cũng muốn quán này có thể tiếp tục làm. Cơ hội tốt như vậy tôi không muốn bỏ qua. Dem chuyện này nói với Hà Như, cậu ấy phi thường dứt khoát đưa tiền cho tôi.

Tôi cùng Hà Như trở thành ông chủ của một quán cà phê. Hà Như là trên danh nghĩa, quán là do tôi quản lý. Ngoại trừ ông chủ tiền nhiệm đã về quê, mọi thứ không gì thay đổi cả! Tiểu Đào cùng Tiểu Dư vẫn làm ở đây, khách quen vẫn thường thường đến đây..... Thu nhập của quán cũng vững chắc, một tháng thu vào còn nhiều hơn so với tiền lương của Hà Như.

Rất muốn để cho Hà Như từ chức công tác ở bệnh viện về đây làm với tôi, dù sao cậu ấy cũng không phải vì hành y tế thể mới làm bác sĩ. Lo lắng đến lo lắng đi không biết nên mở miệng như thế nào, bỗng nhiên một ngày cậu ấy chạy vào trong quán, cao hứng phấn chấn nói: “Trình An a, tôi nói cho cậu nga, từ hôm nay trở đi cậu kiếm tiền nuôi tôi.” Hỏi cậu ấy vì sao, cậu ấy cười ha ha trả lời, “Bởi vì tôi từ chức rồi nha. Tên viện trưởng ngu ngốc kia lại muốn phái tôi đi đội chữa bệnh, còn nói sẽ đi đến tận hai năm. Tôi không quan tâm, ngấm lại tới nơi này làm ông chủ còn tốt hơn.” Ha ha! Tội nghiệp cậu ấy làm bác sĩ còn chưa được mười năm! Bất quá tôi càng tội nghiệp viện trưởng đã phải nhẫn nhục chịu đựng cậu ấy mấy năm nay kia! Dù sao đầu viện trưởng cũng là do tức Hà Như quá nên mới bị hói a!

Hà Như mỗi ngày cùng tôi làm việc trong quán cà phê, tôi chỉ dám cho cậu ấy ở phía sau rửa ly chén hay kiểm kê hàng hóa thôi. Tuy rằng cậu ấy từng kháng nghị qua, nhưng cũng tự hiểu bản thân rất dễ mất lòng với người khác, nếu khiến khách hàng tức giận bỏ đi hết, hai người chúng tôi chỉ còn nước hút không khí thay cơm. Cho nên cậu ấy cũng chỉ oán hận mấy câu trước mặt tôi thôi.

Hà Như nói thế giới của cậu ấy chỉ có hai người, một người là cậu ấy, một người là tôi! Tôi cũng nói với cậu ấy, thế giới của tôi chỉ chứa đựng một mình Hà Như! Thế giới của cả hai đều không chứa được người thứ ba, tôi thật hạnh phúc vì có được thế giới này.

Có một ngày, Hà Như đột nhiên muốn đổi bảng hiệu.

“Vì sao phải đổi?” Tôi rất thích tên của quán này. “Vọng tình vong tình”! Tốt lắm mà!

“Cậu không cảm thấy tên này rất thương cảm sao?” Cậu ấy cau mày hỏi tôi.

“Sao có thể? Tôi cảm thấy tên này rất phù hợp để hình dung tình cảm của tôi đối với cậu.” Cho nên tôi mới thích chứ!

“Nga? Vậy nói nghe chút đi!”

Thừa dịp cậu ấy đang đỏ mặt không phòng bị, tôi trộm hôn một cái, trước khi bị “năm ngón tay” của ai kia bay thẳng vào mặt, tôi nhẹ giọng nỉ non!

“Cho cậu tình cuồng! Cuồng tình khó quên!”

~~Lời tác giả: Hoàn rồi! Hoàn rồi! Rốt cục viết xong rồi! Không biết có mấy đại nhân nào đọc văn này không, nhưng Mê Âm vẫn rất cảm ơn những ai đã theo dõi! Ở nơi này Mê Âm đang nói “Cám ơn” nha!

Mê Âm thật sự rất thích hai người này! Hơn nữa tôi còn muốn có thật nhiều nhân vật phụ nữa để thỏa mãn hàng loạt các tình tiết của Mê Âm! (cười^^bbb!)

Xem đã nhiều đam mỹ văn, nhưng chân chính thích lại không nhiều lắm. Truyện không ngược, không vì H mà H, không thương tổn lẫn nhau, không n giác quan hệ..... cũng không nhiều, cho nên Mê Âm trong lòng buồn bực mới viết ra truyện này!

Vốn trong đầu chỉ có một màn cảnh tượng nhảy lầu, là muốn viết một người sau khi nhìn thấy người yêu mình nhưng mình không đáp lại đã nhảy lầu, gặp lại trong bệnh viện nhưng đã biến thành người thực vật, bởi vì nhớ lại từng chút từng chút những chuyện trong mấy năm qua mới phát hiện mình đã yêu con người vĩnh viễn không tỉnh lại kia. Yên lặng yêu người đang ngủ say, bị thống khổ cùng áy náy tra tấn. Cho đến khi người kia sau mười mấy năm ngủ say đã chết đi, thống khổ lại vẫn kéo dài trên người đang sống..... Đây mới là nguyên do tồn tại tên Trầm Thụy Tiên, biệt thuyết ái ngã! . Dù sao hậu quả mà một câu nói mang lại là vĩnh viễn không thể bù lại!

Mê Âm khi đang viết chương thứ hai thì đã suy nghĩ lại dự tính ban đầu, không muốn có một tình yêu trong tiếc nuối, không muốn khiến cho bản thân khóc! Nếu đã viết truyện yêu đương vậy thì tội gì không viết một truyện hạnh phúc khiến cho người ta phải mỉm cười đi! Ý tưởng Trình An tỉnh lại là xuất hiện vào lúc đó a!

Không ngừng viết không ngừng sửa, cố gắng muốn viết ra một chuyện gì đó để biểu đạt, cũng không biết có thành công hay không?! Sau khi viết toàn bộ văn, may mắn còn có người xem, hơn nửa tháng của tôi quả thật là không uống phí!

Áng văn này dù có kết cục thật bình thường, nhưng Mê Âm cũng vẫn muốn viết, hạnh phúc của hai người người khác là không thể nhìn thấy, để cho hai người họ tự cảm thụ đi.....

Cứ như vậy, đã xong!

14. Chương 14: Pn2

Bài văn của con trai – Các ba ba nhà em

Ba ba em tên là Trình An, cha em tên Hà Như, em có hai người ba ba, nhưng không có mẹ ạ!

Thầy, em biết bài làm văn này tên phải là em cùng ba ba, mẹ của mình nhưng mà em không có mẹ ạ, thầy cũng không thể bắt em ăn không nói có chứ! [đây là thành ngữ mà thầy dạy em trên lớp, em chắc không có dùng sai đâu ha?!]

Kỳ thật, em là con rơi do ba ba và cha nhận về nuôi! Tên của em trước kia là Lý Lực, em rất ghét cái tên này, nghe thật thô thiển! Hai em bị cha cười cho thúi mũi cả một tháng. Tuy cái tên Trình Ái Như khiến em nổi da gà toàn thân, nhưng nghe kiểu nào thì cũng tốt hơn rất nhiều so với ‘Lý Lực’! Cho nên, em cực kì rộng lượng, quyết định dùng tên Trình Ái Như cho suốt nhân sinh từ mười tuổi trở đi của em! Thầy, thầy không thể cười nhạo em còn nhỏ đã đàm luận nhân sinh nha! Em là đang rất đứng đắn nghiêm túc thế nha! Thầy không thể như cha em dùng thái độ xem thường, cười lạnh kích động em, lấy thái độ kinh bỉ đối với lời thề của em, xem em như đồ ngu ngốc nha!

Kỳ thật lúc em được ba ba mang về nhà đã phải nhận một trận bạo phát của cha. Tuy rằng cha nhìn rất đẹp, nhưng cha tươi cười thật đáng sợ, luôn âm trầm tối tăm! Con mắt cha cũng đẹp, nhưng luôn trừng em, khiến cho em ngay cả cơm cũng ăn không vô! Em rất sợ cha, nhưng gần đây em mới phát hiện cha cũng rất tốt. Cha luôn miệng nói: “Con nếu dám không nghe cha nói, cha sẽ đem con ném vào chuồng hổ trong sở thú.....!”, “Nếu con dám nói với Trình An cha khi dễ con, cha sẽ đem con đến rừng nhiệt đới làm bạn với rắn hổ.....!”, “Nếu con dám không uống thuốc lúc bệnh, cha liền đem con đá từ trên lầu xuống.....!”, “Nếu con dám không nói với chúng ta lúc bị khi dễ ở trong trường, cha liền đem con bỏ lại nhà xác trong bệnh viện.....!”, “.....!”, “.....!” rất nhiều rất nhiều, em không nhớ nổi nữa! Bất quá, cha tuy nói nhiều, nhưng cha chưa bao giờ làm như vậy cả. Sau đó, ba ba trộm nói cho em biết, cha chỉ là miệng nói độc, kỳ thật cha rất quan tâm đến em! Tuy rằng em nửa điểm cũng nhìn không ra mà một chút cảm giác cũng không có!

Nhớ rõ có một lần em bị một thằng béo lớp sáu đánh, cha nhìn thấy nửa bên mặt bị sưng của em, không nói hai lời liền kéo em đến nhà của thằng béo. Lúc ấy cả nhà thằng béo đang ăn cơm tối, cha cứ như vậy công khai ngồi trong nhà người ta, đem tổ tông mười tám đời của họ ra mắng hết, mắng đến mức ba mẹ của thằng béo không dám ngẩng mặt lên nữa mới chịu ngừng. Em nhìn thằng béo đang oa oa khóc lớn đứng trước mặt em không ngừng nói “rất xin lỗi”, rất muốn cười nhưng nửa bên mặt bị sưng nhức buốt làm em

méo cả miệng. Kết quả thằng béo khóc càng dữ dội, ba mẹ nó bắt nó phải quỳ xuống giải thích với em! Em mém bị hù chết, mới có mười tuổi rưỡi, em chưa bao giờ được ai đối đãi như vậy cả.

Ngày đó em và cha đường đường chính chính được cả nhà thằng béo tiễn ra tận cửa, bọn họ còn tặng em một hộp mô hình mới mà thằng béo chưa mở. Trên đường chúng ta về nhà, cha mua cho em ly kem ngon lắm. Cha nói, mặt của em bị xưng, cần xát đá lạnh. Nhưng nói thật nha thầy, trong cái tháng mà hắt xì một cái nước mũi lập tức thành băng, dù cho là kem ly ăn cũng không ngon nổi! Cho nên ngày hôm sau em không đến trường không phải vì mặt bị xưng, không phải vì mặt mũi mà không đi học, em không thêm để ý đến mấy cái chuyện như vậy, em là thằng nhỏ cơ mà! Em không đi học là bởi vì em bị cảm, nguyên nhân chính là bởi vì trời lạnh mà ăn kem ly. Bởi vì cảm mạo phát sốt không thể đi học, cho nên có rất nhiều bạn bè nói em bởi vì sĩ diện mới không chịu đi học, thầy nên vì em làm chứng a!

Sau đó nữa, ba ba rất tức giận hỏi em vì sao dám ăn kem ly trong mùa đông, em nói là em đặc biệt muốn ăn cho nên mới kêu cha mua cho em. Thầy, em biết là con nít nói dối thì không phải là trẻ ngoan, nhưng đây là cha bắt em nói như thế với ba ba, cha còn đáp ứng sẽ mua mô hình xe máy điện cho em. Thầy từng nói, cái gì cái gì ‘uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng ***.....’(không chịu khuất phục trước quyền thế sức mạnh, không bị cám dỗ bởi tiền tài)còn gì nữa đó em nhớ không rõ, nhưng thầy cũng chưa bao giờ nói ‘lợi dụ bất năng thụ’(cám dỗ không được hưởng)đúng không?! Cho nên em chấp nhận điều kiện của cha cũng đâu phải là trẻ hư đâu! Cha từng nói, “Người chỉ cần sống theo đúng tâm ý của mình là tốt rồi!” Em không hiểu rõ lắm ý nghĩa của câu này, dù sao đại khái chính là mình muốn như thế nào thì cứ như thế nấy đi! Thầy, thầy thấy em nói có đúng không?!

Sự quan tâm của cha luôn khiến em lúc lạnh lúc nóng, lúc sinh bệnh lúc lại bị đánh! (cha luôn bắt em chịu tiếng xấu thay, sau đó ba ba lại đánh vào cái mông đáng thương của em), nhưng sự quan tâm của ba ba với em là đồ thật đó nha! Thân thể thật sự của em thật sự rất thê thảm! Thầy, thầy nhất định phải nghe em nói thật kĩ nha! Ba mẹ ruột thịt của em làm buôn bán, em không biết họ cụ thể làm cái chi, dù sao là việc buôn bán đó lại thất bại. Em thật cảm thấy bọn họ không phải là một người dự đoán kinh tế giỏi, bằng không cũng sẽ không thất bại còn thiếu thêm nợ nữa; thiếu nợ thôi cũng không nói, nhưng bọn họ vì sao còn kéo em lên xe, lái đi tự sát chứ? Vấn đề này em thật không hiểu nổi! Muốn chết là bọn họ nha! Vì sao lại còn kéo thêm em cùng chết? Phải biết rằng em chỉ mới có mười tuổi nha! Tuy rằng em chưa đạt đến độ tuổi trưởng thành, nhưng em cũng không phải ngu ngốc, em muốn chết hay không bọn họ cũng phải hỏi em một tiếng chứ! Thầy nói xem có đúng không?!

Ba mẹ ruột của em lái xe tông vào chỗ nào em không biết. Em chỉ biết là em bị văng ra ngoài cửa kính, đụng phải đầu, còn gãy một cái xương sườn, một cái xương sườn khác thì bị nứt, còn có một cái xương chân bị gãy, một cái răng bị lung lay! (ú! Cái răng kia vốn đã sớm như vậy, không thể quy tội cho tai nạn xe cộ!) em chỉ mới có mười tuổi a! Vì sao lại phải trải qua sự cố nghiêm trọng như vậy?! Trí nhớ của em đã không có, ba mẹ cũng đã không còn, nhà cũng không! Lúc ấy em ở trong bệnh viện, các bác sĩ thúc thúc và các y tá a di luôn dùng ánh mắt thương hại nhìn em. Bọn họ cho em ăn ngon, mua cho em đồ chơi, cuối cùng, bọn họ nói sẽ đưa em đi cô nhi viện! Đừng nhìn em chỉ có mười tuổi lại đánh mất trí nhớ nhưng cô nhi viện em vẫn biết nơi đó là như thế nào. Em không muốn đến nơi đó. Nơi đó đều là một đám trẻ không có cha mẹ, hoặc là bị cha mẹ bỏ rơi. Con nít nơi đó, mười người hết tám người là có suy nghĩ u tối, cuộc sống cũng thực ảm đạm! Em không muốn sống cùng những đứa trẻ như thế, bằng không em nhất định cũng sẽ bị bọn họ lấy cho cuộc đời u ám, cả đời cũng không thể vui vẻ! Tuy rằng mọi người trong bệnh viện đối với em tốt lắm, nhưng bọn họ không ai có thể làm cho em thật sự yên tâm được. Cho tới một ngày, em ở trong bệnh viện gặp được ba ba. Ngày đó em ngồi xổm trong góc tường mà khóc, không phải bởi vì nhớ tới thân thể thê thảm của mình, mà là phần nướu của em rất đau. Em là một thằng nhỏ cơ mà, vì đau răng mà khóc rống thì thật mất mặt, cho nên em mới cố ý chui vào góc tường khóc. Cho nên lúc ba ba hỏi em vì sao lại khóc dữ dội như vậy, em mới có cơ hội nói với ba ba thân thể thê thảm của mình. Em cũng không nói dối, những gì em nói đều là sự thật, chỉ là em không trả lời chuyện mà ba ba hỏi em thôi!

Ba ba sau khi nghe em kể xong, cứ nhiên cùng em khóc, hơn nữa ba khóc còn thảm hơn so với em, làm hại em phải nhìn xuống cơn đau răng, liều mạng an ủi ba ba, còn đem khăn mùi soa của mình cho ba lau nước mắt nước mũi! Cái khăn tay kia là vật đính ước của Tiểu Lị cùng phòng cho em nha! Tuy rằng Tiểu Lị chỉ mới có bốn tuổi, em chỉ mới có mười tuổi, nhưng dù sao đây cũng là mối tình đầu ngây thơ trong sáng của em mà! Vật đính ước trân quý đáng thương của em cứ như vậy bị người ta hủy hoại! Sau Tiểu Lị không

thèm để ý tới em nữa, tám phần chính là bởi vì chuyện này bị em ấy biết! Em tuyệt đối không tiếp thu chuyện bởi vì em ý coi trọng Tiểu Cường giường kề bên! Quả nhiên mỗi tình đầu là không thể có kết quả! Bất quá em rất kiên cường không khóc nha! Thầy, thầy có phải nên khích lệ em một chút chứ ha? Lần sau bài viết chính tả cho em một hoa hồng nhỏ có được không? Thầy luôn viết lời phê trong vở em rằng “Chữ viết không ngay ngắn, cần luyện tập nhiều hơn!” Kỳ thật em biết thầy muốn nói là “Chữ của trò rất xấu, nếu không viết cho đàng hoàng thì ngay cả bốn điểm tôi cũng không cho!” Thật là, cho dù chữ của em xấu, nhưng nhân phẩm vừa cao thượng lại ôn nhu a! Thầy không thể nhìn mấy chữ bút chì méo méo đó mà gạt bỏ hoàn toàn nhân cách của em chứ a! Thầy nói xem có đúng không? Tốt xấu gì thầy cũng là thầy cơ mà, kiến thức hẳn là phải nhiều hơn so với một đứa trẻ như em chứ!

Ngày thứ tư quen biết em, ba ba liền dẫn em về nhà. Trước đó, ba ba nói về cha rất tốt với em. Ba ba nói ba ba từng là người thực vật, nằm trên giường bệnh suốt mười năm (thầy, cho em hỏi một vấn đề, tại sao gọi là “người thực vật”? Vì sao phải nằm suốt mười năm? Em lúc trước nằm có mười ngày là đã chịu không nổi rồi!). Sau đó mới hết bệnh được một ít, nhưng vẫn không có cách nào sống như một người bình thường được. Kết quả là cha thu dưỡng ba ba, cho ba ba ăn ngon, mặc ấm, khiến cho cuộc sống của ba ba rất thoải mái. Ba ba còn nói cha rất đẹp, tuy rằng không nói những lời quá dễ nghe, nhưng nhân cách rất tốt! Thầy phải biết rằng, con nít mười tuổi là rất dễ bị lừa, lừa gạt một đứa con nít mười tuổi lại là một hành vi hết sức đáng xấu hổ! Ba ba cứ ba hoa chích choè về cha, làm hại em nghĩ cha so với Thượng Đế..... Nga, không! Đó là tín ngưỡng ngoại quốc. Hẳn là so với Bồ Tát còn tốt bụng hơn! Sau khi bước vào cửa em mới biết mình đã sai lầm trầm trọng như thế nào!

Ba ba đem chuyện của em nói cho cha nghe, cha đánh giá em cao thấp từ trên xuống dưới, sau đó liền lớn tiếng rống với ba ba. Nội dung em không thể thuật lại từng câu từng chữ, có rất nhiều chữ mà cha nói em không hiểu lắm. Giống như cái gì “Cậu ở mặt trên nên rất thoải mái sao, có muốn bị tôi đặt ở phía dưới oox không..... Con mẹ nó cậu cả ngày không có việc gì làm sao mà tha về một ông tổ tông để cung phụng à..... Cậu xxxxxxxx cút ra ngoài cho tôi.....” linh tinh đại loại như vậy, em hơn nửa ngày nghe hiểu có vài câu à. Buổi tối hôm đó em cùng ba ba chen chúc nhau trên một cái giường chật ních, nhưng ba ba tướng ngủ thật kém, em bị ôm đến mức thở không nổi, đang ngủ còn nói mơ làm cho em ngủ không được. Liên tiếp kêu “Như..... Như..... Cậu không được không đến ý đến tôi.....” Sau đó em mới biết được, cha tên là “Như”!

Thầy có biết không?..... Nga, không, thầy chắc chắn không biết. Em không nói thì làm sao thầy biết được?! Em muốn nói cho thầy là ý nghĩa tên của em, thế nhưng không cho thầy cười nha, bằng không tự tôn của em sẽ bị thương tổn! Còn có, thầy không thể học cách nói của cha em “Con nít con nôi biết cái gì là tự tôn! Ân của tôi uống của tôi thì đừng có nói chuyện tự tôn này nọ với tôi!” Bất quá em không ăn của thầy cũng không có uống của thầy, vậy em nói tự tôn với thầy là không có vấn đề gì hết phải không!

Ý nghĩa tên của em là “Trình An yêu Hà Như”. Rất rõ ràng dễ hiểu đi! Tuy rằng lúc đầu em cực lực phản đối, nhưng hai người bọn họ đều là người lớn, em đánh không lại, mắng không xong, cuối cùng đành phải bị bắt đồng ý mang tên này. Cái em thật sự không hiểu đó là bọn họ hai người muốn yêu thì cứ yêu đi, làm gì còn muốn đem tình yêu của bọn họ thể hiện trên người em? Em đã trêu ai chọc ai chứ? Thầy thấy em nói có đúng không?

Em đã trải qua một năm với ba ba và cha, giữa sự quan tâm cùng hâm hận, em cảm thấy sau này em có thể sẽ trở thành một nhân vật tai to mặt lớn nha. Lời này đã có người chứng minh, là chị Tiểu Dư nói đó. Nga! Chị Tiểu Dư là nhân viên trong quán cà phê của ba ba em. Nguyên văn mà chị ấy nói là, “Em có thể vừa bị hai người bọn họ giẫm đạp mà vừa có thể khỏe mạnh lớn lên, thật rất giỏi! Chị bội phục em!” Thầy nói xem em có phải là rất giỏi hay không?!

Thầy, em còn muốn nói với thầy một tâm sự nho nhỏ của em. Buổi tối em thường nghe thấy một số âm thanh kỳ quái, hơn nữa thanh âm này là do ba ba cùng cha phát ra. Em nghe không rõ ràng lắm, chỉ là thanh âm của cha nghe có chút thống khổ. Cha rất sợ đau, mỗi lần bị thương chút xíu đã bắt ba ba chạy ngược chạy xuôi hầu hạ đủ điều, mà vết thương này cũng chỉ là bị đứt tay có chút, nhìn theo kiểu nào thì đó cũng chỉ là một vết thương rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ mà thôi. Sau đó em hỏi cha tại sao buổi tối lại phát ra thanh âm như vậy, cha liền liều mạng trêu em, sau đó suốt một ngày cũng không thèm để ý tới ba ba, mặc kệ ba ba năn nỉ như thế nào, cha cũng vẫn không để ý tới. Em lại hỏi ba ba, ba ba cũng chỉ mang về mặt cầu xin van em đừng nhắc lại chuyện này nữa. Có một lần em thừa dịp bọn họ quên khóa cửa đã trốn đến nhìn lén, kết quả, em chỉ nhìn thấy ba ba cùng cha không mặc đồ ôm lấy nhau ở trên giường. Cha tuy

rằng phát ra thanh âm có chút thống khổ, nhưng vẻ mặt của cha rất chi là hưởng thụ Em không hiểu đây là chuyện gì, thầy, thầy có thể giúp em giải đáp không? Thầy kiến thức rộng, hẳn là sẽ có thể cho em một đáp án đi! Đúng không! Thầy.

Còn có a, thầy, cha của em lúc trước là một bác sĩ nha! Thầy không biết đâu, với tính tình kém cỏi như vậy, cha trước kia hẳn là một bác sĩ rất kém cỏi! Em sợ dĩ nói như vậy là bởi vì lúc em bị bệnh, cha rất hung dữ với em. Ba ba mỗi lần thấy cha hung dữ với em đều đem cha tha đi, sau đó lại khuyên em tha thứ cho cha, ba ba nói trước kia cha cũng xem bệnh cho người ta với cái dạng này. Hừ, khó trách cha hiện tại chỉ có thể rửa ly rửa chén trong quán của ba ba, cha như vậy sao có thể làm bác sĩ a, em cũng không dám nghĩ xem cha có y đức hơn người hay không!

Tò mò quá a, thầy! Em rõ ràng là chán ghét cha thích ba ba, nhưng không hiểu sao bài văn này viết về cha còn nhiều hơn cả ba ba nha! Chẳng lẽ em chỉ muốn viết ra khuyết điểm của người đáng ghét?

Kỳ thật ba ba khuyết điểm cũng rất nhiều. Thầy có thể tưởng tượng được không? Một người đàn ông lại có thể bắm dính lấy một người đàn ông khác cả ngày, ba ba không thấy đó là hành vi rất đáng ghét hay không?! Ba ba của em rất là đẹp trai đó nha thầy! Ba ba vóc dáng cao, thân thể khỏe mạnh, ba ba cái gì cũng làm được, em chưa bao giờ phát hiện ra chuyện gì có thể làm khó ba ba! Nhưng thái độ của ba ba đối với cha là rất không được. Thầy không biết đâu, ba ba mỗi sáng đều phải cùng cha hôn môi, còn luôn lờ đi sự tồn tại của em, hại em phải ăn bữa sáng trong tình trạng buồn nôn. Ở trước mặt người khác, ba ba mạnh mẽ như con rồng! Nhưng ở trước mặt cha, ba ba lại như con sâu mềm mại nằm sấp trên cành cây! Rõ ràng thoát nhìn giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, nhưng ba ba lại càng giống mù mù vạn năng của cha hơn. Bưng trà rót nước, giặt quần áo quét rác ba ba cái gì cũng làm, mỗi một câu nói của cha đều cung kính nghe như nghe thánh chỉ vậy. Cha đánh ba ba, ba ba để cho cha đánh; cha mắng ba ba, ba ba cứ để cho cha mắng. Em mỗi lần đều trộm mắng thầm trong lòng ba ba là người không có khí tiết, thật mất mặt đàn ông! Tuy rằng cha đánh ba ba đều đánh rất rất rất nhẹ, mắng ba ba xong lại hôn hôn ba ba, nhưng em vẫn nghĩ ba ba thật không có cốt khí, cứ như vậy làm đồ tiêu khiển cho cha. Nếu ba ba có thể hung dữ một chút với cha, em sẽ không bị cha quay như quay đế như vậy. Chính bởi vì ba ba là loại nhu nhược nên mỗi ngày của em sống chẳng khá giả tẹo nào. Thầy xem nói có đúng không?!

Thầy, từ hơn một năm trước, em đã xem mình như con của ba ba và cha. Em cùng hai người họ trải qua từng ngày, mỗi ngày đều tốt. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy những đứa trẻ khác được ba ba cùng mù mù dẫn ra ngoài, em lại được hai người cha dẫn ra, tâm lý sẽ có chút mất thăng bằng. Em cũng muốn có một người mù mù xinh đẹp, tuy rằng em chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào có khuôn mặt đẹp hơn cha, chỉ là bất bình vì người khác có mà em không có thôi! Kết quả có một lần em nói với ba ba thỉnh ba ba hoặc cha tìm cho em một người mù mù, ba ba liền cho em xem chiếc nhẫn trên tay trái. Ba ba nói, ba ba đã kết hôn với cha, bọn họ ai cũng không thể tìm cho em một mù mù, ba ba còn nói rằng sắp không chịu nổi em nữa rồi. Kỳ thật, tâm lý mất cân bằng của em cũng chỉ có một chút xíu thôi, thấy ba ba dùng ánh mắt khó chịu nhìn mình, em cũng không dễ chịu chút nào. Sau đó em cũng không còn nhắc lại chuyện này nữa. Thầy, thầy xem coi em có nên đeo danh hiệu trẻ ngoan trước người hay không?!

Ba ba em lần trước có đi họp phụ huynh đầu năm, em nhìn thấy có vài mù mù của mấy bạn học nhìn ba ba mà chảy nước miếng, thầy cũng là vậy nha! Đừng cho là em không phát hiện thầy trộm dùng cổ tay áo lau nước miếng. Không phải em nói khoác chứ nếu cha cũng tới thì đảm bảo tất cả mọi người đều chảy hết nước miếng mới thôi. Bởi vì bộ dáng bọn họ ôm đối phương là đẹp nhất trong những người mà em từng thấy, đáng vẻ hạnh phúc nhất! Em cũng thường thường nhìn đến mê mẩn luôn! Điều kiện tiên quyết là cha không được mở miệng nói chuyện, khuôn mặt cũng phải tươi cười một chút!

Dù sao em cũng đã viết nhiều như vậy, không biết thầy đã hiểu chuyện hai lão cha nhà em chưa? Em đã viết suốt ba giờ, mệt chết! Tuy rằng không phải giống như yêu cầu của thầy viết về em cùng ba ba, mù mù của mình, nhưng song thân của em chính là ba ba với cha! Thầy không thể dùng lý do ‘lạc đề’ để trừ điểm của em nha! Nói trước cho tốt, em không có lạc đề mà là em không có mù mù!

Em cùng ba ba, cha, ba người không tính là quá hợp nhau, không phải thật yên bình, nhưng vẫn đủ để nói là hạnh phúc. Em hôm nay lại bị cha mắng vào mặt “Không ăn cà rốt cha liền cho con ngủ ngoài đường”, sau đó ba ba lại cho em một khối bánh ngọt em yêu nhất, cho nên em nhẫn nại đem cà rốt ăn xong rồi hưởng thụ bánh ngọt, mà vẫn cứ bị cha nói thành ‘thằng nhóc tham ăn’! Em đâu có tham ăn, em rõ ràng

không muốn ăn cà rốt, là cha cố tình hành em mà!

Thầy, chúng ta làm một thương lượng, bài văn lần này thầy cho em năm điểm được không? Em vẫn chưa có lấy bất cứ điểm nào cả!

[Hết bài]

|

Lời phê của giáo viên:

Trò Trình Ái Như, xem hết bài văn của trò làm thầy thật không biết nói gì. Trước không nói tình huống đầu đề của trò có bao nhiêu nghiêm trọng, riêng về số lượng từ, trò đã vượt từ quá xa! Thầy chỉ yêu cầu viết năm trăm từ, trò lại viết đến năm ngàn từ, tuy rằng một học sinh cấp một mới lớp năm mà đã có thể viết bài văn năm nghìn từ làm thầy thật sự rất vui mừng từ đáy lòng, nhưng mà, nội dung bài văn của em cũng rất..... rất..... kì cục.

Những vấn đề trò hỏi thầy trong bài thầy đều không thể trả lời, phải nói là thầy không biết trả lời trò thế nào. Đối với chuyện ba mẹ ruột của trò, thầy cảm thấy rất đáng tiếc. Nhưng từ câu chữ trong bài văn, trò trước mười tuổi đã biết yêu đương, đối phương còn là một bé gái mới bốn tuổi?!!! Trò Trình Ái Như, tình yêu của trò là quá sớm! Còn có, trò mới mười một tuổi mà viết văn đã có sắc dục của người lớn, trò thật sự không hiểu hay là đang giả ngu đây? Còn nữa, lần họp phụ huynh trước, thầy không có nhìn ba ba trò đến mức chảy nước miếng dẫu, nhất định là trò nhìn lầm rồi!

Thầy nghĩ thầy nên đến thăm nhà trò một lần, đọc về hai người cha trong bài văn của trò làm thầy hồ đồ luôn cả rồi. Cha trò đối với trò đến tột cùng là tốt hay không tốt? Chuyện ba ba trò nhu nhược như vậy thầy thật không tưởng tượng nổi!

Trò Trình Ái Như, bài văn này của trò thầy không thể cho điểm. Thầy không trách chuyện trò tự tiện sửa đề lại thành hai người ba ba của em, nhưng trò vì sao trong bài văn không ngừng hỏi thầy một vấn đề như vậy? Còn không ngừng cò kè mặc cả điểm số với thầy nữa? Trong bài văn có rất nhiều chuyện về vấn đề đạo đức, trò rất lệch lạc so với những học sinh khác, tính cách kiểu này của trò là từ đâu mà sinh ra?!

Tha thứ cho chữ viết của thầy xiên xiên vẹo vẹo, thật sự là đọc bài văn của trò làm thầy rất khiếp sợ! Thầy không ngờ hai người cha của trò lại là..... Thật sự là khiến cho ảo tưởng của thầy tan biến!

Trò Trình Ái Như, trò phải viết lại một bài văn khác lấy chủ đề ước mơ của em để thay thế bài văn này, bằng không thành tích trung bình của trò sẽ phải hạ xuống nữa! Gia hạn cho trò hai ngày nữa phải nộp cho thầy!

|

Trình An ba ba cảm tưởng:

“Tiểu Ái..... Ba ba thật sự không ổn như vậy sao? Ba thật sự yêu cha con, ba thương cậu ấy, cưng chiều cậu ấy, muốn chăm sóc cậu ấy, như vậy không có nghĩa ba là loại người nhu nhược!..... Tiểu Ái! Không phải ba đã nói rồi sao, buổi tối đến trước phòng của ba ba và cha thì phải biết gõ cửa, con vì sao không nghe lời còn dám nhìn lên?! Còn có, con cứ nhiên gạt ba nhiều chuyện như vậy, chuyện lần trước bị cảm, chuyện lúc trước trong bệnh viện..... Tiểu Ái, ba ba đã quá dễ dãi với con rồi sao.....??!!!!”

Trình An tức giận chồng chất chuẩn bị phun trào!!!

|

Hà Như cha cảm tưởng:

“Ha ha ha..... Tiểu Ái, con đem tất cả những chuyện không nên viết lại viết ra hết sức rõ ràng trong bài. Thầy giáo của con nhất định là bị con chọc tới điên rồi..... Ha ha ha ha ha ha ha..... Tiểu Ái, cha hôm nay phát hiện ra con cực kì đáng yêu nha!..... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....!”

Hà Như té trên mặt đất đứng dậy không nổi, tiếng cười thật lâu thật lâu sau cũng không ngừng được!!!

[Mê Âm: Trời ạ

! Cậu rớt cuộc có bị chập mạch không vậy

~~!!!-__-bbbbbb]

|

Bài văn mới về ước mơ của Trình Ái Như:

“Ước mơ của em à..... Ngô..... Ước mơ của em, không phải làm gì không phải đến trường, mua đồ không cần tiền, có thật nhiều đồ chơi mới và thức ăn ngon như vua vậy được không? Em đã viết tốt lắm nha! Bây giờ có thể cho em năm điểm rồi chứ!”

.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Xem ra, người thầy đáng thương còn phải tức điên một trận nữa!!!-__-bbb [cùng nhau mặc niệm ba giây!0]

~Lời tác giả:

Ha ha ~!

Không ngờ Ái Như lại là một thằng nhóc lảm mồm như vậy! Khó trách ngay cả Hà Như nói cũng không lại! Phát hiện ra Trình An là người vất vả nhất. Cậu vừa xui xẻo phải chăm sóc cục cưng tâm ái Hà Như, còn phải chăm sóc luôn cục cưng Ái Như vừa hiếu động vừa tò mò..... Ha ha! Đáng thương Trình An ba ba a ~~ mệnh thật là khổ ~! [Mê Âm: Ai kêu mõ đây thích nhất là khi dễ tiểu công chứ

~!b]

15. Chương 15: Pn3

Một nhà ba người

“Vong tình vọng tình” là một quán cà phê rất có danh tiếng, quán này có hai ông chủ, hai nhân viên phục vụ. Trên tay hai ông chủ mang nhẵn cùng một kiểu, ở cùng chung một phòng. Mỗi ngày hai người này đều giống như sự kết hợp của trẻ sinh đôi vậy, một khắc cũng không chia lìa, hai nhân viên phục vụ của quán mỗi lần nhìn thấy hai ông chủ cùng nhau bước vào thì việc duy nhất có thể làm chính là nhanh chóng vùi đầu vào công việc, miễn phải nhìn thấy mấy cảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, coi vào mà nổi cả da gà. Tuy rằng hình ảnh hai người họ hôn môi rất đẹp, nhưng mà..... trình độ thân mật của bọn họ thật là buồn nôn không thôi.....!

Ông chủ của quán “Vong tình vọng tình” là một người đàn ông rất nhã nhặn! Điều này thì tất cả các khách quen của quán đều biết, tính tình tốt, tâm địa tốt, tướng mạo tốt, dáng người cũng tốt..... Cái gì cũng cực kì tốt..... Người đàn ông số một này chính là ông chủ nhỏ của quán. Người tốt như vậy chỉ có duy nhất một khuyết điểm — ánh mắt không được tốt lắm! Tất cả mọi người đều vì khuyết điểm này của anh mà tiếc nuối không thôi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của anh ta luôn si mê lưu luyến trên người ông chủ lớn đang ở phía sau rửa chén thì..... phải đành thở dài lắc đầu trước thực tế thôi!

Ông chủ lớn của quán “Vong tình vọng tình” là một người đàn ông rất hoàn mỹ! Ông chủ lớn tướng mạo so với ông chủ nhỏ đẹp hơn, bằng cấp so với ông chủ nhỏ cao hơn, dáng người thon dài so với ông chủ nhỏ càng tuyệt đẹp hơn..... Nhưng một người đàn ông hoàn mỹ như vậy cũng có một khuyết điểm ‘nhỏ’ chết người — tính cách cực kì kém! Cậu có bản lĩnh chọc điên người khác chỉ bằng ba câu nói, ngoại trừ ông chủ nhỏ ra thì ai cũng chịu không nổi.....! Quả nhiên người là không ai có khả năng hoàn mỹ, Thượng Đế sẽ không tạo ra một người hoàn mỹ để mà uy hiếp địa vị của mình được.....!

Niềm vui mỗi ngày của nhân viên phục vụ Tiểu Du chính là nhìn hai ông chủ nhà mình liếc mắt đưa tình. Ông chủ lớn Hà Như há miệng ra là không còn lấy nửa điểm đạo đức, mắng người tuy không mang theo bất kì chữ thô tục nào, nhưng sao có thể nghe, mỗi câu mà dễ nghe được chết liền à; ông chủ nhỏ Trình An đối với Hà Như là nói gì nghe nấy, câu khó nghe đến cỡ nào lọt vào tai anh cũng đều như lời tâm tình ngọt

ngào, anh luôn cười tít cả mắt ôm lấy Hà Như, một cái hôn nồng nhiệt khiến cho những lời mắng chửi người đang rất hăng say cũng bỗng dừng biến mất!

Tiểu Dư cùng người yêu Tiểu Đào đều là nhân viên phục vụ của quán “Vong tình vọng tình”, trải qua một thời gian, bọn họ cũng hiểu Hà Như không phải cố ý muốn nói những lời khó nghe, thật sự là cậu căn bản không biết lời để nghe nên nói như thế nào, mà cậu lại cố ý không thêm quan tâm đến cái nhìn của người khác đối với mình tệ cỡ nào. Mà Trình An, ‘tình tình tốt’ của anh cũng chỉ đối với một mình Hà Như, hai người ai cũng không thể quên Trình An từng cho khách nhân đến gây sự một đám vắng ra ngoài! Mà người khách kém may mắn kia là do rượu vào có vài phần mem say dám sờ soạng mặt Hà Như.....!

Hà Như cùng Trình An là một đôi tình nhân thệ ước cả đời bên nhau! Chỉ cần không phải người mù thì ai cũng có thể nhìn ra hai người kia yêu nhau sâu đậm! Tiểu Dư cảm thấy hình ảnh mà mình nhìn thấy đó chính là hình ảnh đẹp nhất trên đời! Có người yêu để dựa vào, về mặt bọn họ tràn đầy hạnh phúc, còn khuôn mặt tươi cười nào có thể đẹp hơn như vậy đây.....!

Bọn họ yêu nhau, ở trong thế giới hai người không thể chứa thêm được người thứ ba nào nữa!

Hà Như chưa từng nghĩ rằng phải có một đứa nhỏ! Cũng chưa từng ngờ rằng Trình An sẽ mang về nhà một đứa nhỏ. Khi Trình An dẫn về nhà một bé trai mười tuổi, cậu đã gây ngẩn cả người!

Trình An dắt đứa bé trai về mặt đang cực kì bất an kia tiến lên, trên mặt lộ ra hạnh phúc. “Như, cậu xem! Chúng ta có con trai !”

Trải qua kinh ngạc cùng sững sờ một lúc, Hà Như đột nhiên cảm thấy bản thân mình đang giận dữ!

Vì sao lại dẫn một đứa nhỏ về nhà?! Vì sao Trình An lại muốn có con trai?! Vì sao muốn phá vỡ thế giới của hai người, để cho người thứ ba tiến vào.....?!

Giữa hai người như có cái gì đã vỡ! Hà Như lớn tiếng chất vấn Trình An, chất vấn anh vì sao lại muốn một đứa nhỏ! Chất vấn anh vì sao muốn gia đình này phải có thêm một người thứ ba nữa! Bé trai mười tuổi sợ hãi đứng trong góc phòng, nhìn người con trai xinh đẹp kia nổi quạo, mà người đàn ông tốt bụng muốn cho nó một gia đình đang lo lắng biện giải!

Hà Như rất tức giận, đêm đó, cậu nổi điên ném cho Trình An cái gối rồi đóng ‘rầm’ cửa lại. Nhìn cửa phòng đóng chặt, Trình An uể oải cực kì, anh vạn lần không ngờ Hà Như sẽ phản đối chuyện này đến như vậy. Đứa nhỏ kia thực đáng thương a! Không cha không mẹ, mất đi trí nhớ, chỉ có thể một mình trốn trong góc phòng khóc..... giống như chính mình trước kia vậy!

Nhớ tới thời điểm tỉnh lại trong bệnh viện nhiều năm trước, ngực Trình An vẫn nhói đau! Loại cảm giác không biết bản thân mình là ai, không biết mình làm sao vậy, không biết mình có thể dựa vào ai khi bàng hoàng bất lực..... ký ức này cho đến nay vẫn như mới ngày hôm qua. Đứa nhỏ kia cũng giống như mình! Ngay lúc đó mình đã gặp được Hà Như, có Hà Như, trái tim bất an không phương hướng kia mới có một chỗ để dựa vào! Mà đứa nhỏ này lại không có..... Bất luận như thế nào, anh cũng rất lo lắng cho đứa nhỏ này đứa nhỏ mà mình cũng từng giống như vậy.....! Ôm đứa nhỏ ngủ, Trình An trong mộng vẫn không ngừng gọi tên Hà Như!

Ngủ không yên, thiếu cái ôm ấp quen thuộc kia, Hà Như không tài nào ngủ được. Đuối Trình An ra ngoài là mình, thật sự rất ngượng nếu bây giờ gọi cậu ta trở vào. Ngày mai đi! Ngày mai sẽ tìm một cơ hội giải hòa tốt! Hà Như nhớ Trình An, chỉ là cách hai lớp cửa mà thôi, nhớ nhung từ trong ngực tràn ra suýt nữa chôn vùi luôn cậu ấy. Cậu ấy rõ ràng yêu mình nhiều như vậy, mình tại sao lại phải cãi nhau với cậu ấy chứ! Chẳng qua chỉ là thêm một đứa nhỏ, chỉ cần Trình An vẫn yêu mình, hết thấy sẽ không có gì thay đổi, không phải sao?!..... Cái mũi bỗng nhiên chua xót, con mắt cũng bắt đầu nóng lên. Hà Như dùng sức hút hút cái mũi, nâng tay che con mắt lại.

Vì sao lại khóc chứ! Trình An vẫn yêu mình mà, vì sao lại muốn khóc?! Mình cũng yêu cậu ấy a! Yêu cậu ấy vì sao lại khiến bản thân trở nên yếu đuối! Chẳng qua là không cùng ở trong một phòng thôi, chẳng qua chỉ là không có cái ôm quen thuộc kia mà thôi, vì sao lại muốn khóc?! Vì sao lại muốn cậu ấy lập tức vào đây ôm mình.....! Yêu cậu ấy thì một khắc cũng không muốn tách nhau ra sao?! Mình yêu cậu ấy đến mức như vậy rồi sao.....!

Ngăn không được tâm tình nhớ nhung, cũng ngăn không được hai chân đột nhiên tự chủ trương. Hà Như lặng lẽ đi đến trước mặt hai người đang chen chúc nhau ngủ trên một cái giường kia. Bé trai ngủ không an ổn, Trình An ôm chặt bé trai kia, miệng lẩm bẩm nói mớ. “Như..... Như..... Cậu đừng tức giận..... Đừng không để ý tới tôi.....!”

Cậu ấy ngay cả lúc ngủ cũng phiền não sao?! Hà Như nở nụ cười! Đứa ngốc..... Cậu ấy yêu mình!

Trở lại phòng của hai người, kéo chăn lên, tâm tình vốn chua xót của Hà Như đột nhiên lại ngọt ngào. Đứa ngốc kia yêu mình, chỉ yêu một mình mình, đời này cũng không thay đổi Cậu ấy yêu mình rất nhiều.....!

Ngày hôm sau, lời giải thích của Trình An còn chưa ra khỏi miệng, Hà Như liền ôm lấy anh nhẹ giọng nói ra tiếng yêu sáng sớm mỗi ngày!

Tôi yêu cậu!

Còn gì có thể nói đây! Trình An cũng ôm lấy con người mà mình đã yêu rất lâu rất lâu này, “Tôi cũng yêu cậu! Như!” Hai người không nói nữa, chỉ là lặng lặng ôm. Chỉ cần yêu nhau nên cái gì cũng có thể hiểu được Không cần ngôn ngữ!

Bé trai mười tuổi kia được ở lại trong nhà. Trình An cho bé một cái tên – Trình Ái Như! Ý tứ chính là “Trình An yêu Hà Như”! Nghe cái tên như thế, Hà Như nhin không được xúc động hướng ông trời liếc một cái xem thường! Đứa ngốc này, cậu ta nhất định phải đem hết thấy đều biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao?! Cái tên ghê tởm muốn chết! Nhưng mà, nhìn cậu bé đang nhảy nhót vui mừng vì có tên kia..... Hà Như không thể nhin được ý cười từ trong miệng tràn ra. Đứa nhỏ kia, quả thật rất giống với Trình An.....!

Ngày từng ngày trôi qua, nháy mắt đã ba năm! Trình Ái Như ngày nào mới đứng đến eo Hà Như bây giờ đã cao ngang vai cậu! Đứa trẻ nhỏ nhỏ phát triển hình thể rất nhanh, Hà Như thường thường cầm những bộ quần áo mà Ái Như mặc không vừa nữa nói “Hình thể phát triển nhanh như vậy thì có thể sắp trưởng thành rồi a!” Cậu gần đây rất hay suy nghĩ, mình không phải là đã già rồi đấy chứ, vì sao khi không lại ngồi đây cảm khái chuyện này vậy a.....! Trình An vẫn trước sau như một. Chuyện khiến Hà Như cảm thấy thỏa mãn nhất chính là qua nhiều năm như vậy nhưng lưu luyến si mê của Trình An cũng chưa bao giờ thay đổi! Tuy rằng biết khi hai người thân thiết không nên để cho đứa nhỏ đang trong thời kì phát dục nhìn thấy, nhưng cậu vẫn chẳng thèm để tâm nơi nào cứ ôm hôn Trình An. Cảm giác yêu thương không nhạt phai dần theo thời gian mà càng ngày lại càng đậm, đậm đến mức Hà Như không thể chấp nhận chuyện Trình An quan tâm đến bất kì ai ngoài cậu!

Tiểu Ái Như đã khỏe mạnh trưởng thành. Hà Như không thích nhìn thấy Trình An chú ý quá nhiều đến Ái Như, may mắn Ái Như không phải là một đứa trẻ quá đáng ghét, lúc Hà Như hy vọng nhóc ấy lập tức biến mất thì chỉ cần nói một câu nhóc ấy sẽ biến đi ngay.

Ái Như là một đứa nhỏ rất thiện lương cũng rất biết săn sóc, Hà Như vốn rất chán ghét nhóc ấy, bởi vì nhóc đã phá hủy thế giới riêng hai người của cậu và Trình An. Nhưng ba năm trôi qua, Hà Như không thể không thừa nhận, chính mình đã rất thích đứa nhỏ này, thẳng nhóc Ái Như vừa thiện lương vừa biết săn sóc lại ngốc nghếch dễ bị lừa..... Rất khó để chán ghét một đứa trẻ như vậy!

Có con trai..... mỗi ngày đều đuổi theo Trình An hô “Ba ba, ba ba, giúp con làm cái này.....!” Sau đó lại cần cần dục dục lại gần cọt cọt, ánh mắt tràn ngập hi vọng nói “Cha, con muốn ăn bánh ngọt..... Có được không ạ!” Hà Như mỗi lần đều lạnh lùng trả lời. “Không – được!” Nhìn Ái Như cúi đầu như con cún nhỏ đang đói bụng, Hà Như sẽ lấy bánh ngọt ra rồi kêu Ái Như đi lấy dao và đĩa.

Hà Như cắt một miếng bánh ngọt đặt vào trong đĩa trước mặt Ái Như, rồi cắt một miếng lớn hơn đặt vào trong đĩa của mình. Ái Như há to miệng nhìn chăm chăm người đàn ông mà mình gọi một tiếng ‘cha’ kia mà lại dành ăn phần lớn, dành mình phần nhỏ.....! Chẳng lẽ cha không hiểu gì là nhường nhịn trẻ nhỏ, cho bé con ăn phần lớn sao?!..... Sao lại có loại cha mẹ như thế này?! Vì sao đó lại là cha mình mà không phải cha người khác.....! Ô ô ô ô ô..... Cha vì sao thích khi dễ mình như vậy! Ái Như vừa ăn bánh ngọt vừa nhìn Hà Như – người chẳng biết làm cha kiểu gì đang ăn miếng bánh ngọt lớn hơn mình, trong lòng âm thầm gào thét không ngừng!

Vì sao luôn thích khi dễ đứa nhỏ này! Hà Như cũng từng hỏi qua chính mình. Kỳ thật đáp án rất nhanh đã có, đó chính là — ghen tị! Hà Như ghen tị Ái Như! Ghen tị vì nhóc cũng nhận được quan tâm trân trọng

của Trình An! Vốn tất cả những thứ đó đều là thuộc về một mình mình, kết quả là Ái Như đột nhiên xuất hiện chia cắt đi một phần, tuy rằng Trình An vẫn rất là yêu cậu, nhưng loại cảm giác phải chia sẻ tình cảm với người khác..... Hà Như không thích! Nếu không khi dễ Ái Như, Hà Như sẽ bất bình..... Tuy rằng là một cái lý luận chẳng ra gì, nhưng cậu chỉ cần bản thân mình cảm thấy thoải mái là được rồi, cho dù là ghen tị không đạo lý thì cậu cũng ép cho nó thành có lý để làm!

Thế giới riêng của hai người biến thành một nhà ba người, Hà Như cũng chậm rãi dưỡng thành thói quen. Dù sao, cũng chỉ là lúc cậu cùng Trình An hôn môi lại có một giọng nói của con nít a a kêu to thật sát phong cảnh “Các ba ba thật dọa người!” Trình An mới là vất vả, ai kêu thằng nhóc kia cứ thích quần lấy anh! Trên bàn cơm có thêm nhiều món, thêm một bộ chén đĩa nữa, lúc ăn cơm thì có tiếng trẻ con riu ra riu rít nói hôm nay nhóc nào đánh bạn..... nhóc nào bị phạt quỳ trong góc..... hôm nay có ai bị thầy giáo la mắng..... linh tinh đủ thứ chủ đề! Hà Như cẩn thận ngấm lại thời thơ ấu của mình..... Kết quả là cái gì cũng chẳng nhớ ra, khó trách Trình An luôn cười nói: “Không biết có phải cậu mắc chứng quên khuyết điểm của mình hay không.....!” Thứ nên quên mà giữ lại trong đầu thì là vô dụng, còn không bằng quên hết sạch đi rồi giữ lại những thứ đáng nhớ hơn mới là tốt.....! Đem quan điểm này nói ra, Hà Như nhận được nụ cười khoan dung từ Trình An, bộ mặt quý biểu đạt không chấp nhận của Ái Như!

Rất kỳ quái! Một gia đình từng rất ngọt ngào biến thành một nhà ba người náo nhiệt! Thêm một đứa nhỏ là thêm ồn ào, Hà Như vốn thích yên tĩnh nhưng cũng thích ửng dờ! Nhìn Ái Như sẽ lại nhớ đến lúc mới đem Trình An về nhà. Một người mất trí nhớ, chỉ số thông minh của trẻ con mười tuổi, một đứa trẻ lớn thân thể trưởng thành ngừng lại ở tuổi mười tám! Khi đó Trình An, kỳ thật..... rất đáng yêu! Hà Như trong lòng nổi lên nhu tình, phát hiện khi nhớ lại phần ký ức đó cũng là chuyện rất tuyệt vời!

Một gia đình thêm một người, thiếu một phần im lặng! Giữa hai người có thêm một đứa nhỏ hoạt bát, cũng thêm một phần tình cảm! Hà Như nghiêng người cúi đầu, gia đình hai người biến thành gia đình ba người..... Hai ba ba mang theo một người con..... Đây cũng giống như một gia đình ba miệng ăn bình thường mà thôi!

Rúc ở trong chăn tự hỏi vấn đề về gia đình ba người, người phía sau không chịu nổi yên lặng tiến tới. “Như, cậu đang suy nghĩ chuyện gì?! Chuyện tâm suy nghĩ một việc như vậy rất hiếm với cậu nha! Trăm ngàn lần đừng nói với tôi rằng cậu nghĩ tới người khác ngoài tôi ra nha, bằng không tôi sẽ rất tức giận, rất ghen tị đó Như!”

Quay người lại nhìn người đàn ông vẫn ngẫu nhiên hay làm nũng với mình, Hà Như ôm lấy khuôn mặt anh, cẩn thận hỏi: “Nhà chúng ta là một gia đình rất bình thường, rất bình thường chứ!”

Bình thường?! Bình thường?! Trình An nhú mi, không rõ Hà Như đang nói cái gì! “Nhà chúng ta..... hẳn là rất bình thường, rất bình thường đi!..... Tại sao lại hỏi như vậy a, Như.” Gia đình đồng tính luyện ái không thuộc phạm vi ‘bình thường’ bao giờ! Hà Như vì sao lại quan tâm đến vấn đề này?!

“Nhà chúng ta có hai người phụ huynh, có một đứa con đang học trung học, nó thường nói với chúng ta tất cả những chuyện xảy ra trong trường, thường quần quít lấy chúng ta đòi dẫn ra ngoài chơi, còn dùng những biện pháp hết sức con nít để đòi tăng tiền tiêu vặt, chúng ta cũng sẽ vì nó mà lo lắng những chuyện khi nó đang trưởng thành.....!” Nhìn biểu tình Trình An như có nghe nhưng dường như vẫn không hiểu, Hà Như không ngừng cố gắng nói: “Nhà của người khác nhất định cũng là như vậy đi! Có ba mẹ quan tâm đến con mình, có một đứa nhỏ hay nghịch ngợm gây sự. Ba mẹ sẽ vì con mình mà quan tâm lo lắng, đứa con sẽ ý lại vào cái ôm ấp áp của ba mẹ, thích cùng ba mẹ chia sẻ niềm vui của mình! Trình An, Ái Như là một đứa nhỏ tốt, nhưng nó sẽ xem chúng ta như ba mẹ thật sự của nó sao?! Không phải ruột thịt, có phải vẫn sẽ có gì đó cố kỵ ngăn cách giữa nó và chúng ta?!”

Trình An nhẹ nhàng đặt tay trên trán Hà Như. Không phải đâu! Hà Như hôm nay bị sao vậy?! Vì sao lại quan tâm nhiều đến vấn đề mà bình thường không thèm để ý vậy a!

Bực mình gạt tay Trình An ra, “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, cậu bớt đùa giỡn đi!” Hà Như trong lòng có chút nóng nảy. Mình đang nói chuyện nghiêm túc mà cậu ta dám nghĩ mình nói nhảm!

“Nga nga.....!” Lập tức bỏ khuôn mặt tươi cười đi, Trình An dịu dàng hôn lên đôi môi tình nhân đang tức giận kia. “Tôi chỉ cảm thấy kì lạ vì cậu đột nhiên quan tâm đến chuyện này thôi.” Thấy Hà Như sắp nổi quạo, Trình An vội vàng nói tiếp. “Cậu chưa bao giờ chú ý đến chuyện này, đột nhiên nói ra nhiều như vậy,

tôi kinh ngạc một chút cũng đâu phải chuyện kì lạ! Không cần tức giận.” Điều chỉnh tư thế đem Hà Như ôm vào trong ngực, để cho cậu ấy có thể thoải mái dựa vào mình. “Cái gọi là bình thường hay không bình thường, nói chung hay không nói chung, đối với chúng ta cũng không quan trọng! Cậu cùng tôi yêu nhau, tuy rằng chúng ta không có công chứng kết hôn theo pháp luật, nhưng ở cùng với tôi, chúng tôi có hôn giới, có lời thề hôn nhân, có trái tim thành tâm với nhau! Điều đó còn chưa đủ sao?! Những gì trong hôn nhân mà người khác có, chúng ta cũng đâu có thiếu, tôi còn có thể nói, tình cảm giữa chúng ta còn hơn rất nhiều. Như, chúng ta là bạn đời của nhau, trên đời này không có bất luận kẻ nào hoặc chuyện gì có thể tách chúng ta ra, trừ phi..... chúng ta không còn yêu nhau.....!” Hà Như vội vàng xoay người lại, Trình An trù mếu hôn lên môi cậu. “Không phải sợ! Không có ngày nào đó đâu. Như, tin tưởng tôi!”

Hà Như thả lỏng thân thể đang căng thẳng. Đúng vậy! Trình An sao có thể có khả năng không yêu mình! Càng kề sát vào Trình An hơn, hai tay giữ chặt cánh tay Trình An đặt trên ngực mình. Để cho Trình An cảm thụ được, trái tim mình đang nhảy lên từng nhịp. Nơi này, đã tràn đầy, tràn đầy, bên trong tất cả đều là Trình An!

“Ái Như là một đứa nhỏ tốt!” Trình An chuyển đề tài sang Ái Như. “Cậu có biết, tôi dẫn nó về đây là vì khi tôi nhìn thấy nó, bộ dáng của nó rất giống với tôi khi còn trong bệnh viện.” Trình An nhẹ giọng, ánh mắt xa xăm, xuyên thấu qua bức tường hoa văn, nhìn về phía quá khứ đã bị thời gian mang đi. “Lúc tôi nhìn thấy Ái Như ngồi khóc trong bệnh viện, tôi nhớ lại mình cũng đã từng khóc như vậy. Trước khi gặp được cậu, tôi đã rất sợ! Loại cảm giác không có thân nhân, không có nhà, cái gì cũng không có cực kì đáng sợ! Tôi cũng không biết tôi cần cái gì, sau khi gặp lại được cậu, tôi chỉ biết rằng tôi muốn ở cạnh cậu, tôi đã tìm được chuyện mà mình mong muốn. Tuy rằng cậu khi đó chê tôi phiền, nhưng tôi vẫn không muốn rời khỏi cậu. Tình huống của Ái Như cũng không khác mấy so với tôi! Tôi biết chỉ cần có một người vươn tay ra, nhóc ấy sẽ không khóc nữa! Nhóc còn nhỏ như vậy, nó cần có người trân trọng yêu thương nó. Như, cậu cũng thích Ái Như chứ! Nhóc tuy rằng lải nhải nhiều, nhưng cho dù cậu có khi dễ nó, nó cũng không nổi giận với cậu. Nhóc ấy rất hợp với chúng ta, chúng ta là hai người phụ huynh chưa làm tròn hết trách nhiệm, nhưng nhóc ấy chưa oán hận lấy một câu nào. Tuy rằng chúng ta không phải ba mẹ ruột của nhóc, nhưng nó vẫn rất thích chúng ta, cả ngày nghe nhóc ấy gọi ba ba, cha không ngừng, tôi thực vui vẻ! Nhìn nó khỏe mạnh trưởng thành là tốt lắm rồi. Chỉ cần nó có thể lớn lên thật tốt, thứ mà ba mẹ luôn muốn nhìn thấy không phải là nhìn đứa nhỏ của mình vui vẻ hạnh phúc hay sao! Chúng ta thực hạnh phúc, Ái Như là con của chúng ta, chúng ta một nhà ba người mấy năm nay đều rất vui vẻ! Như, không có gì phải phiền não, chúng ta là một gia đình hạnh phúc, vui vẻ. Nhà chúng ta hạnh phúc, không phải nhà của người khác có thể so sánh được, bởi vì mỗi thành viên trong gia đình chúng ta đều hiểu được giá trị của hạnh phúc, của đoàn viên, hiểu được như vậy để sống là tốt rồi!”

Đúng vậy! Chúng ta mấy năm nay sống rất tốt a! Bóng ma trong lòng trong nháy mắt đã biến mất, Hà Như chớp mắt mấy cái, cảm giác mình đã bình thường lại, bản thân mình thật sự không hợp đa sầu đa cảm, loại cảm xúc này vẫn để cho người khác đi! Suy nghĩ trầm tĩnh lại cảm giác thật tốt! Ngay cả thân thể cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Ái Như là con của mình và Trình An, mình là cha của nó. Tuy rằng không tăng tiền tiêu vặt cho nó, tuy rằng luôn thích khi dễ nó, tuy rằng mình thấy nó khi bắt đầu lải nhải thì không đáng yêu chút nào..... Nhưng nó vẫn là con mình a!

Hà Như tâm tình đột nhiên tốt, một phen đẩy Trình An đang muốn áp lên ra, cậu xuống giường sửa sang lại áo ngủ. “Tôi đi nhìn Ái Như, thằng nhóc đó không biết có lại đá chân hay không.....!” Không để ý tới Trình An đang ngồi yên trên giường, cậu sải bước hướng về phòng Ái Như.

Ái Như ngủ thật sự rất say sưa, chân rút một nửa ở dưới giường. Kéo tấm chăn đắp lên người Ái Như lần nữa, Hà Như ngồi ở bên giường nhìn chằm chằm đứa con đang chìm trong mộng đẹp của mình.

Một thằng nhóc đang trong giai đoạn trưởng thành mang theo cảm giác thiếu niên nhưng vẫn ngây ngô, không lâu sau nữa, nó sẽ trở thành một thiếu niên thật đẹp trai đi! Sau đó vài năm nữa, Ái Như sẽ trở thành một thanh niên anh tuấn cao lớn tiêu sái.....! Hà Như lấy tay chọc chọc hai má mềm mại của Ái Như, ngô.....! Không đời nào nhóc đẹp trai hơn mình được! Tiếp tục chọc chọc mặt Ái Như, Hà Như xấu xa nghĩ, chọc cho nó thức dậy càng tốt.....!

Cánh tay Hà Như đang vươn ra đột nhiên bị một bàn tay ấm áp giữ chặt lấy. “Như, Tiểu Ái ngày mai còn

phải đi học, đừng làm ồn đến con!” Trình An đè thấp thân mình ở bên tai Hà Như nhỏ giọng nói. Ai.....! Hà Như luôn thích khi dễ Ái Như, thật không hiểu Ái Như tại sao lại bị khi dễ như vậy!

Bị Trình An kéo trở lại phòng mình, Hà Như nhanh chóng ôm lấy Trình An đang sắp áp lên. “Nhà chúng ta thực hạnh phúc nha!..... Tiểu Ái là một đứa nhỏ tốt, chúng ta cũng là phụ huynh tốt, nhà chúng ta là một gia đình ba người rất tuyệt!”

Tuy rằng không biết Hà Như vì sao lại vui vẻ như vậy, nhưng có thể thấy cậu ấy cười tươi thế thì chẳng có gì phải so đo nữa cả. Trình An cũng cười, “Đúng vậy! Một nhà ba người, gia đình chúng ta còn hạnh phúc hơn cả mấy gia đình khác!” Hôn lên nụ cười tươi rói kia, Trình An cố gắng dời lực chú ý của người yêu quay về mình.

Một nhà hai người là tốt, nhưng gia đình ba người cũng không sao.....! Hà Như lười tiếp tục suy nghĩ cặn kẽ thêm nữa, nhanh chóng hạ kết luận, bắt đầu chuyển tâm đối phó người yêu đang đốt lửa trên người mình.

Một nhà ba người, chỉ cần chúng ta có thể sống hạnh phúc là tốt rồi!

16. Chương 16: Pn4

Bỏ nhà đi bụi

Trình Ái Như đã mười lăm tuổi, đã đến độ tuổi của thời kì nổi loạn. Bởi vì nữ sinh cùng lớp mà nhóc để ý đã đáp ứng làm bạn gái của một nam sinh khác, tâm tình hiện tại của nhóc đang rất buồn bực. Mấy chuyện yêu đương khiến cho cậu thiếu niên này buồn rầu nói không nên lời!

Về đến nhà lại nhìn thấy hai lão ba cả ngày dính cùng một chỗ hết hôn nhẹ rồi làm đủ trò thân mật, tâm tình của Ái Như tiếp tục hạ nhanh chóng như áp suất thấp.

“Ai.....!” Ngồi trên sô pha trong phòng khách mà thở dài, Ái Như đang cực kì thương tâm vì tình cảm đầu đời còn chưa kịp thành hình đã sụp đổ cái rụp. Vì sao nhỏ nữ sinh kia lại không có con mắt nhìn người như vậy chứ! Nghĩ đến tên nam sinh giành được cô gái của mình, dáng người đâu có cao hơn mình đâu, khuôn mặt cũng chẳng đẹp trai bằng mình, tính cách cũng không tốt như mình..... Vì sao?! Cô ấy lại chọn thằng đó?!..... Vì sao một người nam sinh tốt như mình lại không chiếm được tình cảm của nữ sinh chứ.....! Một đồng vấn đề lớn không có lời giải đáp, Ái Như ngồi nhẩn mây phiền não .

Rất muốn hỏi xem lão ba và cha chuyện này nên giải quyết thế nào, nhưng..... lão ba là người đàn ông tốt như vậy sao lại có kinh nghiệm thất tình được?! Khăng định theo đuổi ai liền thành công ngay; mà cha..... nam nhân như vậy cũng không thể nào thất tình được! Ngoại trừ ba ba ra, chưa từng thấy cha để ý tới bất kì ai nữa. Huống chi, thứ mà mình muốn biết là kinh nghiệm theo đuổi nữ sinh, hai người bọn họ..... có từng theo đuổi nữ sinh sao.....?!

Trình Ái Như đang lâm vào trầm tư đột nhiên bị ai đó đập đập mấy cái, vừa ngẩng đầu đã thấy lão cha đẹp trai đến mức chết người nhưng cá tính cũng khó chịu đến mức chết người của mình. “Tiểu Ái, về phòng làm bài tập đi, cha và ba con muốn xem TV.” Hà Như trừng mắt nhìn con, mỗi ngày xem TV là thời gian ở nhà cùng Trình An mà cậu thích nhất. Có đồ ăn vặt để ăn, có phim hành động giật gân mới thuê để coi, còn có tình nhân tri kỷ để thoải mái ôm ấp..... Hà Như thích cuộc sống như vậy.

“Không! Con còn muốn xem phim hoạt hình mà!” Ái Như dứt khoát ngã người lên sô pha chiếm giữ vị trí, mỗi lần cha cùng lão ba xem TV đều cứ hôn qua hôn lại, nội dung phim trên màn hình căn bản chẳng vào mắt bọn họ được bao nhiêu. Cả ngày đều dính cùng một chỗ, hai người kia quá buồn nôn rồi nha!

Hà Như cũng không chịu yếu thế ngồi vào ghế sô pha, đá cơ thể lười biếng của Ái Như qua một bên. Buồn cười! Chuyện mình muốn làm sao có thể để thằng con phá hư cho được. “Bây giờ đã bảy giờ rồi, hết phim hoạt hình rồi! Đi đi đi! Mau tránh ra đừng làm vướng tay vướng chân!” Làm sao cũng không chịu tránh đi, Hà Như dứt khoát giơ chân đập Ái Như cái nữa.

Vừa phải chiếm giữ sôpha vừa phải tránh né cái chân của Hà Như, Ái Như liếc mắt xem thường, bĩu môi nói. “Con nói hai người cũng đừng có quá đáng, muốn hôn thắm thiết kiểu nào thì hai người trực tiếp làm ở trong phòng mình không phải tốt rồi sao, tại sao còn cố tình làm ngay chỗ công cộng như phòng khách cho người ta xem nữa! Hai người có bao giờ suy nghĩ cho tâm lý thiếu niên đang trong giai đoạn trưởng thành của con không a! Thật là!” Minh vừa mới thất tình mà! Nhìn người khác ngay trước mắt mình nùng tình mật ý, nhóc chịu không nổi loại kích thích này đâu. Hai lão cha này rốt cuộc có hiểu rằng tâm lý thiếu niên yếu ớt hẳn cảm lắm không a!

Hà Như không vui, thẳng nhóc này! Càng lớn càng không đáng yêu! Giờ thì còn biết nói tay đôi với mình, còn dám dùng ánh mắt xem thường nhìn mình nữa.....! Hơn nữa hiện tại vóc dáng nó đã lớn, đánh không nổi đâu nha..... Càng nhìn càng không đáng yêu! Vẫn là Ái Như như trước đây mới dễ chọc hơn! “Con không có cửa lo chúng ta thân thiết ở đâu, kêu con về phòng thì con phải về phòng ngay, dài dòng cái gì. Mỗi ngày vóc dáng đều dài thêm, cảm cúm cũng không bị, cha thấy con là khỏe mạnh quá rồi đó. Mau tránh ra, không được cản trở cha coi TV.”

“Cha coi TV?! Cho con xin! Cha không phải phim nào cũng phải xem ba, bốn lần mới biết được nội dung sao?! Nhưng nhớ cũng chẳng nhớ được đầy đủ, ngay cả tên nhân vật chính cha còn nhớ lầm nữa, xem cái kiểu gì vậy a! Cha xem TV chỉ tổ lãng phí tài nguyên điện năng quốc gia thôi!..... Oa! Nhẹ tay chút có được không! Con là con của cha mà, đánh hỏng con rồi cha biết lấy ai bù vô!”

Bị con mình bươi móc khuyết điểm là chuyện hết sức mất mặt, Hà Như có chút giận, cẳng chân đạp xuống lại tăng thêm vài phần lực. “Còn biết tôi là cha của cậu sao! Tôi tưởng cậu quên luôn rồi chứ! Có người con nào nói chuyện với cha mình kiểu đó không hả, cậu nếu không chịu nghe lời, tôi trừ tiền tiêu vặt một tháng.” Không tin chiêu này không trị được nhóc.

Tiền tiêu vặt.....! Bị điểm trúng tử huyệt rồi, Ái Như thất bại gục đầu xuống. Quả nhiên cha đáng ghét thì vĩnh viễn cũng không thành người cha tốt được! Lấy tiền tiêu vặt để uy hiếp con, loại chuyện này mà cha cũng làm cho được. Nhìn lão ba bưng đồ ăn vặt, trái cây lên, bỏ đĩa DVD vào đầu đĩa rồi lại ngồi lên ghế sôpha, sau đó cha nhanh chóng chui vào lòng ba ba tìm một tư thế thoải mái, rồi nhìn về phía nhóc, trong mắt ghi rõ hai chữ “thắng lợi”..... Ái Như thu ánh mắt về, giẫm đùng đùng đi về phòng mình.

Tức giận! Tức giận tức giận tức giận! Chỉ sợ người uất ức nhất, dễ bị khinh bỉ nhất, xui xẻo nhất, bị thăm nhất, chính là người làm con như Trình Ái Như!

Ái Như trong tay cầm sách giáo khoa, lỗ tai lại mơ hồ nghe thấy tiếng cười từ trong phòng khách truyền tới, tức giận nổi lên! Lão ba cùng cha căn bản là không quan tâm mình, bọn họ chỉ quan tâm lẫn nhau, mình bắt quả cũng chỉ là món đồ chơi dùng để giải buồn cho cha, là thằng nhóc mà ba ba nhất thời tốt bụng lượng về, bọn họ căn bản là không cần cậu! Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ủy khuất, Trình Ái Như dùng sức lau lau mắt, cố gắng ức chế không để chảy ra những giọt nước mắt của người đàn ông. Hừ! Có gì đặc biệt hơn người đâu, mình cũng là một đứa trẻ lớn rồi, bọn họ không cần mình, mình cũng không nhất thiết phải cần bọn họ!

Và cứ thế có một kế hoạch dần dần nảy sinh trong lòng Trình Ái Như, Ái Như âm thầm hạ quyết tâm, vào một ngày không lâu sau này, nhất định phải biến kế hoạch thành sự thật. Vì thế –

Kế hoạch X bước đầu tiên: Tích trữ tiền!

Kế hoạch X bước thứ hai: Tìm kiếm mục đích!

Kế hoạch X bước thứ ba: Chờ đợi thời cơ!

Ái Như trong lòng vụng trộm cười thầm, kế hoạch này chính là – bỏ nhà đi bụi!

Kế hoạch thật là vĩ đại nha! Ở trong TV từng chiếu nhiều đứa cũng bỏ nhà trốn đi, kết quả đi chưa được bao xa đã bị ba mẹ tóm trở về, tổng kết đến tổng kết đi, Ái Như cũng tổng kết ra được ba điều trên.

Rất nhiều đứa nhỏ rời nhà trốn đi không có kế hoạch cũng không có mục đích, kết quả không mang theo bao nhiêu tiền, kết cục chính là khi hết tiền rồi thì không thể không cúi đầu quay trở về bên ba mẹ; nhiều đứa còn đi đến những nơi nằm trong tầm dự đoán của ba mẹ cho nên lập tức đã bị bắt về. Một vấn đề nữa chính là thời cơ! Vấn đề này cũng phải nắm cho chắc. Nếu để ba mẹ phát hiện ra manh mối mình sắp rời

nhà trốn đi, vậy..... ngay cả cửa chính còn ra không được! Cho nên, Ái Như tuy rằng đã nổi lên ý niệm bỏ nhà đi bụi trong đầu, nhưng nhóc vẫn án binh bất động, trải qua mỗi ngày như không có việc chi hết.

Nếu hỏi Ái Như vì sao phải bỏ nhà đi bụi, nhóc đương nhiên sẽ không nói mấy lời ngu xuẩn cười đau cả bụng như “Tôi đã trưởng thành, muốn ra ngoài trải nghiệm.....”. Ái Như nghĩ tới mục đích của mình thì rất là đắc ý.

Lão ba cùng cha không coi trọng mình, tuy rằng mình không phải con trai ruột của họ, nhưng tốt xấu gì thì bọn họ cũng đã nuôi suốt năm năm. Bọn họ cũng đã là đàn ông trên ba mươi tuổi, trọng tâm cuộc sống không đặt trên mầm non tương lai như mình mà lại đặt lên người nhau..... có bậc phụ huynh nào như vậy không chứ?! Vì để cho bọn họ một bài học, mình mới quyết định rời nhà trốn đi, dù sao mình cũng sẽ không đi quá lâu cũng không đi quá xa, chỉ cần bọn họ sốt ruột, hiểu được tầm quan trọng của mình rồi thì mình sẽ về nhà!

Lý do Ái Như đi bụi cực kì đơn giản, nói trắng ra là cậu không vừa mắt hai phụ huynh của mình cứ khằng khít thân mật trong khi mình vừa mới thất tình xong!

Muốn đùa giỡn cũng phải lựa chọn thời điểm, việc quan trọng là không được để cha trừ tiền tiêu vặt của mình. Ái Như tiếp tục duy trì thái độ nhường nhịn đối với mấy hành vi kiêu ngạo của cha. Nhìn túi tiền dần dần đầy lên của mình, Ái Như không ngừng cười thầm. Mỗi ngày sau khi tan học nhóc đều đi loanh quanh xung quanh nhà năm kilomet để kiếm một chỗ có thể dung thân trong hai ngày.

Sau khi tìm được chỗ để ở tạm thì chính là phải biết chọn đúng thời cơ! Ái Như sau khi cẩn thận nghiên cứu xong, rốt cục cũng quyết định được ngày. Nhất định phải vào cuối tuần, ngày cuối tuần thì sẽ không ảnh hưởng đến bài học; phải về nhà lấy tiền cùng một ít đồ dùng chuẩn bị sẵn cho nên chỉ có thể tranh thủ tan học về nhà sớm trước ba ba và cha để lấy mấy thứ này rồi sau đó mới đi. Nói như vậy, chờ bọn họ về nhà phát hiện tờ giấy trên bàn sau đó quá sợ hãi chạy ra ngoài tìm, vậy là mục đích trốn đi của mình đã đạt thành. Hắc hắc hắc hắc! Nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy, Ái Như phồng mũi lên đến tận trời! Lão ba cùng cha thân ái ơi, hai người chờ coi đi! Con hai người đang muốn cho hai người một kích quan trọng đây!

Rốt cục cũng đến ngày bỏ nhà đi bụi! Mới tan học là Trình Ái Như đã phi hết tốc lực về nhà. Buông túi sách, đem sách vở bên trong bỏ hết lên giường, sau đó bỏ vào thứ quan trọng trước nhất – túi tiền lẻ đây ụ, sau đó lại nhét vào một cái áo khoát, tuy rằng thời tiết chưa lạnh lắm, nhưng nếu không thể ở khách sạn, phải ăn ngủ trên đất trống thì nhiều quần áo vẫn tốt hơn. Đèn pin, một cây dao phòng thân chỉ để trưng cho ngầu, đồng hồ, vài quyển manga, đồ ăn vặt..... Đồ dùng chất đầy ụ cái cặp, Ái Như đột nhiên nhớ ra lần trước mình tự đi bơi cũng là mang theo mấy thứ này!

..... Mình là đang bỏ nhà đi bụi cơ mà.....!

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, thời gian đang rất gấp, một hồi nữa là hai lão ba sẽ trở về! Ái Như vội vàng lấy ra mảnh giấy đã chuẩn bị từ trước, đặt trên bàn trong phòng khách, lấy bình hoa dẫn lại.

Trên tờ giấy chỉ có mấy chữ đơn giản!

“Ba ba, cha, con bỏ nhà ra đi!

Hai người không quan tâm đến con làm con cảm thấy rất buồn. Con muốn rời khỏi nhà một vài ngày, con rất yêu quý hai người, nhưng lại cảm thấy tình yêu của hai người dành cho con quá ít. Con là một đứa trẻ rất nhạy cảm, hai người không coi trọng con nên con cảm thấy mình là một tồn tại không cần thiết.

Con đi rồi, hai người không cần nhớ đến con, cũng không cần tìm con về làm chi, cứ để cho con đi đi!

Sẽ nhớ hai người.

Con của hai người: Ái Như”

Khoác balô lên vai, Ái Như đẩy cửa ra. Mới ra khỏi cửa nhà được nửa bước, nhóc đột nhiên thấy khó bước tiếp. Tuy rằng mình chỉ tính bỏ nhà đi hai ngày mà thôi, nhưng từ khi mình bước vào ngôi nhà này thì chưa bao giờ ngủ qua đêm ở nơi khác. Hiện tại mình chỉ đơn giản là nhất thời giận dỗi mà bỏ nhà ra đi..... Ái Như thấy có chút nản chí .

Rốt cuộc là có muốn bỏ nhà ra đi hay không?! Đứng ở trước cửa, Ái Như bắt đầu do dự. Kỳ thật ba ba cùng cha cũng không phải xem nhẹ mình a! Mấy năm qua, sự yêu thương của ba ba dành cho mình tuyệt đối không ít hơn so với người khác, hơn nữa ba ba còn từng vì chuyện không thể cho mình một người mẹ mà áy náy rất lâu. Nhớ tới mấy bạn học của mình từng nói ba ba mình tốt đến cỡ nào, khiến cho ai cũng phải nhìn mình mà cực kỳ hâm mộ, dao động trong lòng Ái Như càng dữ dội hơn.

Lại nói đến cha Trong lòng Ái Như run lên một chút. Cha đối mình tốt không?! Nghiêm túc mà nói là – rất tệ! Lúc con mình sinh bệnh lại đứng trước giường chăm chọc khiêu khích, còn không ngừng chọc chọc cái trán đang quay cuồng của mình; luôn tranh giành bánh ngọt với mình, còn giành cả TV nữa, nói động một chút là sẽ trừ tiền tiêu vặt của mình.....! Nhưng mà, cha giúp mình dạy dỗ tất cả đám bạn học đám khi dễ mình, khi mình té gãy chân cũng là cha công mình chạy đến bệnh viện, nói trừ tiền tiêu vặt của mình xong sau đó cũng vẫn mua những thứ mình thích cho mình.....! Cha chỉ là cái miệng không tốt thôi chứ con người lại rất tốt, tuy rằng không phải ai cũng có thể chịu được cha, nhưng mình là con, thuận theo cha mình một chút cũng đâu phải chuyện quá đáng gì!

Càng nghĩ lại càng cảm thấy nản chí, ba lô trên lưng Ái Như như nặng dần, ý tưởng bỏ nhà ra đi của mình thật là ngu xuẩn! Ngay tại lúc nhóc muốn quay đầu lại từ bỏ ý định này thì điện thoại không báo trước lại vang lên, Ái Như bị dọa nhảy dựng lỗ tay đóng sầm cửa lại..... Sau đó nhóc phát hiện bản thân mình thứ gì cũng mang theo, chỉ là đã quên mang..... chìa khóa!

Gắt gao trừng mắt với cánh cửa đã đóng sầm lại, một ngụm oán khí đầy cả cổ họng Ái Như, nuốt không được mà phun cũng không xong..... Rốt cuộc cũng nhận rõ mình bị nhốt ở ngoài là chuyện thật trăm phần trăm, Ái Như bắt đầu dãi dãi thở dài.

Muốn vào nhà thì chỉ còn nước chờ ba ba và cha trở về. Nguy hiểm nhất là nếu bọn họ hỏi một đồng thứ trên lưng mình là để làm chi, mình nên trả lời thế nào?!

Nghĩ nghĩ, Ái Như đành phải hạ quyết tâm, tiếp tục giữ nguyên theo kế hoạch, tiếp tục hành động bỏ nhà đi bụi. Ôm tâm tình thâm lương như “tráng sĩ vừa đi hề, không biết ngày nào về”, lưng đeo ba lô to oành, Ái Như sải bước — đi thôi nào!

Ra đến đường lớn lại đột nhiên không biết đi về đâu. Thì ra có một mái ấm để trở về có thể khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như vậy. Ái Như mở mắt nhìn hàng xe cộ đang phóng đi trên đường, một đứa trẻ đang không có nhà để về thì bây giờ nên đi đâu đây?! Cứ bước thẳng tới, loay hoay mấy vòng chỗ cửa hàng đồ chơi, nâng tay nhìn đồng hồ, bỏ nhà ra đi đã được hơn một tiếng đồng hồ, thở dài một tiếng thật lớn, thời gian sao mà chậm quá vậy, vậy hai ngày nữa làm sao mà sống đây a!

Ai.....! Thở dài liên tục, Ái Như ủ rũ tìm một quán ăn ngồi xuống. Hiện tại ba ba cùng cha hẳn là đã phát hiện tờ giấy kia rồi đi! Bọn họ sẽ có dạng phản ứng gì đây?! Tức giận?! Hay là lo lắng chạy đi tìm mình?! Có lẽ bọn họ sẽ giận dữ sau đó quyết định không cần đứa con trai này nữa, tiếp tục thể giới ngọt ngào ngào của bọn họ, sau đó quên đi đứa con đã lưu lạc này của họ.....! Không được a! Mình chỉ muốn dọa bọn họ một chút thôi mà a! Con sẽ nhanh chóng về nhà mà, đừng quên con a!

Hung hăng cắn cái hamburger trong tay, Ái Như trong lòng gào thét thảm thiết!..... Vẫn là ba ba làm cơm ngon nhất, hamburger quả nhiên là thực phẩm rác rưởi, một chút mùi vị cũng không có. Quay đầu nhìn bốn phía đều là ba mẹ cùng con cái, Ái Như nhớ đến những lúc cùng ba ba, cha đi ăn món bánh mì mềm kẹp thêm miếng thịt ở giữa này ăn siêu ngon cơ mà..... Xem ra vấn đề nằm ở tâm tình người ăn! Con người ta có ba có mẹ ngồi chung, mình thì chỉ có một mình.....! Thật đau khổ!

Vội vàng nuốt nửa cái hamburger còn lại vào miệng, cầm lon Coca uống chưa hết bước nhanh ra khỏi quán thức ăn nhanh. Khí cacbon dioxide thoát ra hết trơn, chỉ còn lại thứ nước có vị ngọt, Ái Như thong thả bước đi dưới ánh đèn đường. Bụng không có cảm giác ăn no, thế nhưng lại càng mong muốn được quay về nhà, trông thấy bóng dáng bận rộn của ba ba trong nhà bếp. Cha luôn dựa vào trên sofa đọc sách hoặc là cầm điều khiển TV chỉnh kênh tới chỉnh kênh đi, thỉnh thoảng còn chạy vào phòng bếp chơi xấu, quấy rầy ba ba làm cơm. Những bữa mà cha chạy vào phòng bếp thì khẳng định đồ ăn hôm đó như bị thiếu nước, khó ăn muốn chết. Mình thì quyết chí dù thế nào cũng không thêm ăn, ba ba cùng cha thì ngược lại, cả hai cứ một miếng lại một miếng đút vào miệng đối phương, ba ba ăn có vẻ nhiều, ai kêu ba ba thương cha như báu vật làm chi! Tuy rằng mình luôn vừa ăn vừa nói “Ghê tởm muốn chết..... Buồn nôn muốn chết.....

Khó coi muốn chết.....!” nhưng bộ dáng hai người bọn họ thật vui vẻ, hình ảnh hai anh chàng đẹp trai chết người đút cho nhau ăn quả thật là rất đẹp Nói cho cùng thì đó là hai lão ba của mình, đương nhiên nhìn vẫn phải tự hào một phen!

Ném lon Coca đã rỗng xuống, Ái Như chán nản ngồi xồm bên bên xe nhìn dòng người và xe cộ qua lại, khiến cho bản thân mình giống như đang chờ xe, ít nhất cũng có việc để làm. Nhìn mấy chiếc xe dừng lại rồi lại chạy đi, Ái Như đứng lên bỏ đi. Ngồi chờ cả nửa ngày mà không đi xe, mình cứ như thằng điên. Thầm mắng mình trong chốc lát, Ái Như lại bắt đầu thở dài. Tại sao lại muốn bỏ nhà ra đi cơ chứ! Có nhà êm đẹp lại không chịu trở về mà lại đi muốn như ruồi bọ bay vèo vèo vô gia cư trên đường. Nên trở về nhà hay không?! Ý muốn về nhà đã nổi lên trong đầu thì không thể ngừng lại được. Hiện tại trở về cũng không quá muộn, cùng lắm thì bị bọn họ mắng cho một chút. Tờ giấy thì cứ nói là một trò đùa nho nhỏ, dù sao thì cũng không thoát khỏi một màn giáo huấn đâu! Bất luận là chuyện như thế nào, hai lão ba vẫn có thể tha thứ cho mình, dù sao thì mình cũng vẫn là đứa con mà họ đã nuôi suốt năm năm a!

Làm sao bây giờ?! Quay về?! Hay không quay về?!

Đang lúc Ái Như đứng ở trên đường, tình trạng tự kỷ bước vào giai đoạn gay cấn thì, bả vai bị một người thỉnh linh vỗ một cái. “Tiểu Ái, con sao lại ở đây mà không về nhà?!”

Xoay quá, miệng Ái Như lập tức há hốc. “Ba ba?!..... Ba sao lại ở chỗ này?! Ba.....” Không thể nào! Đứng ở trước mắt mình lại là ba ba?! Ái Như cứng ngắc trên đường, đầu óc giống như bỏ cơ thể chạy đi mất rồi .

Trình An nhăn mặt nhíu mày. “Thằng nhóc này, tan học mà không về nhà, hèn gì ba gọi mấy cuộc mà không ai tiếp máy.” Nhìn thấy cái balô to oành sau lưng Ái Như, Trình An tiếp tục nói: “Ba và cha con đột nhiên muốn ra rạp coi phim, không kịp về nhà để nói con biết, vốn định gọi điện thoại nói cho con biết tự làm cơm ăn, nhưng con không tiếp điện thoại. Cha nói con có thể là đã đi đâu chơi, cho nên chúng ta liền tự đi coi phim. Nha..... Cha con đang tới kìa.”

Ái Như nhìn theo hướng mà Trình An chỉ, quả nhiên thấy Hà Như đang cầm hai ly trà sữa trân châu chạy lại gần hai người. “Tiểu Ái?! Thì ra con ra ngoài chơi a! Sớm biết con đã ra ngoài, cha và Trình An đã không gọi điện thoại, hại cha phim cũng chưa coi hết!” Tuy rằng miệng nói mấy câu oán giận, nhưng nhìn bộ dáng thoải mái uống trà sữa của Hà Như có thể thấy được cậu căn quả không thêm để ý đến chuyện có xem được phim hay không.

“Nói như vậy.....” Ái Như trong lòng dấy lên một tia hy vọng. “Hai người vẫn chưa về nhà sao?! Hai người là trực tiếp đi coi phim?!” Có phải hay không? Có phải hay không a?!

“Đúng vậy! Nếu về nhà trước là không coi được phim rồi!” Hà Như đáp.

“A.....! Phải không, hai người vẫn chưa về nhà!” Thật tốt quá! Ái Như lộ ra nụ cười thật tươi. Nếu nói như vậy là bọn họ vẫn chưa xem tờ giấy kia! Thật tốt quá! Mình có thể về nhà ! Ái Như vui đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Hà Như liếc Ái Như một cái. “Con vui như vậy làm chi?! Có phải là đã làm chuyện gì xấu không?!”

“Không có không có! Tuyệt đối không có!” Lắc lắc đầu như trống bỏi, Ái Như nào dám nói ra nhóc là đang bỏ nhà đi bụi chứ. “Vậy..... chúng ta cùng nhau về nhà được không?! Con cũng đói bụng rồi!” Trưng khuôn mặt tươi cười lấy lòng ba ba và cha ra, Ái Như chỉ hy vọng sau khi vào cửa là có thể nhanh chóng đi tiêu hủy tờ giấy chứng minh mình ‘trốn đi’ kia.

Trình An cùng Hà Như thoáng nhìn nhau, tựa hồ đang trao đổi gì đó. Cuối cùng Hà Như nói: “Nếu chúng ta đều cùng ở ngoài, bây giờ mới về nhà nấu cơm thì cũng trễ rồi. Cứ tìm nhà hàng ăn luôn cho rồi.”

A?! Ở bên ngoài ăn?! Tức là bây giờ vẫn không thể về nhà! Ái Như sờ sờ cái bụng đã chật ních hamburger và khoai tây chiên làm sao có thể đói nữa, hiện tại nhóc chỉ lo về tờ giấy kia thôi, xem ra còn phải lo lắng một trận nữa mới được. Quên đi! Dù sao cũng cùng một chỗ với hai lão ba! Đừng sợ đừng sợ! Đuổi theo hai lão ba đã đi được một đoạn, Ái Như chen vào giữa hai người, giang tay ôm lấy hai cánh tay bên cạnh. Thật dễ chịu! Vẫn là ở bên cạnh hai lão ba là thoải mái nhất! Nở nụ cười yên tâm, Ái Như đi theo hai ba ba chọn nhà hàng.

Rốt cục cũng tìm được một nhà hàng nhìn thuận mắt với Hà Nhứ, ba người gọi không ít đồ ăn. Ái Nhứ vừa ăn vừa xem mấy chuyện mà nhóc đã quá quen trên bàn cơm.

Hà Nhứ vừa lòng măn ý ăn cơm, mà Trình An vừa lột vỏ tôm bỏ vào chén của Hà Nhứ vừa giúp cậu gắp mấy món ở xa. Luôn như vậy, ba ba đối cha chu đáo mọi lúc mọi nơi. Cha cuối cùng cũng là cầm lấy một con tôm lột vỏ chậm rì rì, sau đó chấm nước tương giơ lên trước mặt ba ba, ba ba há miệng cắn con tôm, sẵn tiện cũng cắn luôn ngón tay của cha. Cha liếc xéo ba ba một cái, ba ba thì cứ nhe răng cười; cha tiếp tục liếc ba ba cái nữa, đối lấy ba ba nghiêng người qua hôn.....!

Hai người không kiêng nể gì ai cứ liếc mắt đưa tình, Ái Nhứ âm thầm cảm thấy may mắn vì bọn họ đã ngồi một khu riêng, bằng không.....! Ái Nhứ cầm khăn lau lau trán. Nhưng mà, loại trường hợp này nhìn thật hạnh phúc nha! Ngơ ngác nhìn hai vị ba ba, Ái Nhứ bật thốt ra, “Ba ba, cha , hai người thật hạnh phúc nha!”

Hai người kia sao lại hạnh phúc như vậy chứ?! Không cãi nhau, không đánh nhau, ngay cả chút xiu xích mích cũng không có. Mọi người đều nói “Tiểu biệt thắng tân hôn”, nhưng hai người này mỗi ngày đều giống như mới cưới..... Hơn nữa bọn họ còn là nam. Ái Nhứ không phải con nít nữa, thiếu niên mười lăm tuổi đã đủ để hiểu được đồng tính luyến ái, cũng hiểu được đồng tính luyến ái ở trong xã hội là phải né tránh mọi người, nhưng hai người trước mắt này..... không khỏi rất thái quá rồi!

[“Tiểu biệt thắng tân hôn”: ý chắc là ‘vợ chồng xa nhau lâu khi gặp lại thì hạnh phúc hơn cả đêm tân hôn’]

Một câu của Ái Nhứ như sét đánh giữa trời quang, hai người ba đồng thời vỗ một cái lên đầu nhóc, chẳng qua là ba ba thì nhẹ tay một chút, cha thì nặng tay một chút thôi.

“Chúng ta hạnh phúc có gì không đúng!” Hà Nhứ nhếch khóe miệng như Ái Nhứ vừa nói một câu rất ngốc.

“Chúng ta hạnh phúc không tốt sao?! Chẳng lẽ Tiểu Ái con cảm thấy chúng ta không nên hạnh phúc?!” Trình An nhìn Ái Nhứ nghi vấn.

Hai lão ba mình hạnh phúc có gì không nên kia chứ?! Chỉ là, loại hạnh phúc này có thể duy trì bao lâu đây! Bọn họ sao có thể khẳng định sẽ yêu đối phương suốt đời đây! Ái Nhứ cảm thấy chuyện này không nên nói ra sẽ tốt hơn, hai ba ba hiện tại thực hạnh phúc là tốt rồi! Cười cười, Ái Nhứ nói: “Con không có ý gì khác, chỉ là nhìn thấy bộ dáng hai người thật hạnh phúc thôi! Hắc hắc hắc hắc!”

Hà Nhứ cùng Trình An nhìn thoáng qua nhau cũng không nói gì nữa, ba người tiếp tục càn quét đồ ăn trên bàn. Ăn uống no đủ, Trình An xòe tay ra trước Hà Nhứ. “Lấy tiền ra đi! Tôi đi thanh toán !”

Hà Nhứ mở to hai mắt nhìn Trình An, ba giây sau, cậu mới nói: “Tôi không mang tiền, những thứ hôm nay mua không phải đều từ tiền của cậu sao?!”

“Tôi chỉ đem theo tiền trả tiền vé xem phim, mười đồng đưa cậu mua trà sữa là mấy tờ tiền mặt cuối cùng trên người tôi rồi, hôm nay tôi ngay cả thẻ ATM cũng không mang theo.....!”

Ái Nhứ nhìn hai lão ba đang trừng lớn mắt nhìn đối phương, sau đó, nhóc cũng cảm thấy không khí có chút không ổn!..... Không thể nào! Bọn họ hai người không ai mang tiền, còn kêu cả bàn đồ ăn..... Chẳng lẽ chúng ta hôm nay ăn bá vương cơm(ăn quýt)?!..... Mồ hôi lạnh của Ái Nhứ bắt đầu chảy xuống.

Trời ơi.....!

Hà Nhứ cùng Trình An còn đang trừng mắt nhìn nhau, tầm mắt Ái Nhứ bay bay đến, dừng trên cái balô to oành của mình..... Từ từ! Túi tiền lẻ của mình! Lấy túi tiền ra, Ái Nhứ nhẹ nhàng thở phào. May mắn, may mắn! Mình mang theo rất nhiều tiền!

Hà Nhứ cùng Trình An cũng hiếu kỳ nhìn qua, “Oa! Tiểu Ái, con cũng thật có tiền a!..... Tốt lắm, hôm nay tiền cơm liền do con chi đi!” Hà Nhứ không chút khách khí lấy ra hai tờ tiền lớn giao cho Trình An. “Nhanh đi tính tiền!”

“A.....! Đó là tiền của con!” Ái Nhứ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý mà đã phải nhìn thấy những đồng tiền mình tích cực để dành bị cha lấy đi..... Thật đau lòng a! Ít nhất cũng để con nhìn chúng nó thêm một chút chứ! Tiền của con.....!

Không để ý tới Ái Như đang đau lòng vì tiền, giải quyết xong vấn đề tiền cơm làm Hà Như tâm tình rất tốt, hai tay kéo kéo người yêu và con trai. “Đi một chút đi! Bây giờ vẫn chưa muộn lắm, chúng ta đi khu vui chơi chơi chút đi!”

Khu vui chơi rất gần với chỗ ăn cơm, Ái Như đoán rằng cha là do nhìn thấy vòng xoay chọc trời kia mới nảy ra ý tưởng đến đây chơi. Nhận lệnh cầm túi tiền của mình đi mua ba vé vào cổng, may mắn, Ái Như cảm thấy may mắn vì mình không có quên mang theo thẻ học sinh, nên có thể mua vé bằng một nửa giá.....!

Đang cuối tuần, lại là vào buổi tối! Trong khu vui chơi có rất nhiều người. Ái Như nắm tay theo sát hai người ba ba đang chạy đông chạy tây, ngồi tàu lượn siêu tốc, ngồi thuyền bay, ngồi thuyền vượt thác.....! Tiếng kêu sợ hãi cùng thanh âm vui đùa khiến cho tâm tình của Ái Như cũng tốt hẳn lên, cuối cùng, đơn giản biến thành nhóc kéo hai ba ba chạy tới chạy lui. Cánh tay ba ba nắm lấy tay cha chưa bao giờ buông ra, mà cha cũng rất chịu khó duy trì nụ cười sáng lạn khiến cho người ta đui mắt kia!

Ba cha con cứ như vậy chạy qua chạy lại trong khu vui chơi, thân ảnh tràn đầy sức sống cùng tiếng cười vui vẻ chưa bao giờ dứt khiến cho người khác bất giác phải đứng lại nhìn xem.

Thử tất tần tật trò chơi trong khu, ba cha con đồng loạt hết pin! “Đi ngồi đu quay đi!” Hà Như ra lệnh một tiếng, ba người bước vào cabin chậm rãi xoay tròn dần lên cao.

Ngồi ở trong không gian nho nhỏ nhìn cảnh vật càng lúc càng teo lại, các ngọn đèn điểm xuyên đêm đen. Tuy rằng đã muộn rồi nhưng không có cảm giác rét lạnh, ngọn đèn sáng ngời cùng thanh âm vui cười mơ hồ truyền đến khiến cho Ái Như có cảm giác ấm áp. Thu hồi tầm mắt đang hướng ra ngoài quan sát, hai ba ba ngồi đối diện tựa người vào nhau, trên mặt đều là cảm giác yên bình.

Nhìn hai ba ba, Ái Như đột nhiên nhớ đến nguyên nhân mình trốn ra khỏi nhà. Yêu một người là loại tâm tình như thế nào?! Vì sao bọn họ có thể xác định chắc chắn là mình yêu đối phương như vậy chứ?!

“Ba ba, cha Yêu, là dạng cảm giác gì a! Hai người làm sao mà biết được?!” Ái Như đặt câu hỏi, suốt ngày nhìn hai người này khiến cho mình quên mất rằng, không phải ai cũng có thể thuận lợi có được tình yêu như bọn họ vậy. “Con mới bị đá.....!” Nói lên chuyện này, tuy rằng đã không còn khổ sở như lúc mới đầu nữa, nhưng Ái Như vẫn thấy ảm đạm. “Vì sao con lại bị đá chứ?! Con rốt cuộc có chỗ nào không tốt chứ a! Cũng là hai người tốt nhất, suốt ngày vui vẻ, thật hạnh phúc! Ai.....!” Thở dài, bỗng nhiên cảm thấy đêm chuyện đã nghẹn lâu ở trong lòng nói ra sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

“Bị đá?!..... Hèn gì gần đây nhìn con cứ kì kì lạ lạ thế nào.....!” Hà Như miệng than thở, quay đầu nhìn nhìn Trình An.

Trình An cười cười, “Thì ra là thất tình a! Tiểu Ái, con không cần buồn, người mà, ai chẳng có một hai lần thất tình!” Giữ thật chặt cánh tay Hà Như, Trình An khuyên giải an ủi con.

“Nhưng hai người vốn không có a! Hai người hoàn hảo như vậy, ai có thể đá hai người?! Không cần an ủi con, con sẽ chịu được tới cùng.” Nhóc người lớn Ái Như nghiêm túc gật gật đầu, muốn giả bộ thâm trầm một phen.

“Phốc..... Ha ha..... Ha ha ha.....!” Hà Như cùng Trình An đột nhiên cười rộ lên, hơn nữa cười không thể ngừng. Ngốc lăng nhìn hai người ba ba cười lẫn cười lộn, Ái Như như đại hân đi! Tại sao vậy nha! Mình có nói chuyện gì buồn cười lắm sao.....! Bọn họ sao lại cười đến mức kiệt sức như vậy!

“Tại sao không thể thất tình?!..... Tiểu Ái, ba ba con mười tám tuổi thất tình đã nhảy lầu trước mặt tất cả giáo sư và bạn học, lúc ấy còn khiến cho khắp trường đều oanh động!..... Ha ha ha ha..... Con so với ba ba con mạnh mẽ hơn nhiều đấy, còn biết phải chịu đựng tới cùng..... Ha ha ha ha..... Chưa thấy qua cậu ta ngốc như thế này..... Ha ha ha ha.....!” Hà Như vừa cười vừa tiết lộ một mặt của Trình An mà Ái Như chưa biết. Miệng mắng “ngu ngốc, ngu ngốc.....” nhưng trong mắt lại bao hàm tình ý thương yêu!

“Cậu còn nói tôi sao!.....” Trình An bao dung hôn lên khóe miệng Hà Như. “Cậu nghĩ rằng tôi còn không biết sao! Các y tá trong bệnh viện đều nói với tôi, cậu lúc trước không biết bị bao nhiêu chị em vứt bỏ, sau đó không ai dám làm quen với cậu nữa! Cậu chưa bao giờ thất tình, nhưng bị người khác vứt bỏ cũng đâu phải chuyện chói lọi gì!” Nghe vậy, Hà Như trên mặt lập tức hiện ra vẻ ảo não, xem ra đây thật sự là chuyện chẳng chói lọi gì!

A.....?! Ái Như nghe thấy chuyện chưa bao giờ nghe qua này thì kinh ngạc không thôi. “Lão ba là người tốt như vậy cũng từng bị thất tình?! Ai không có ánh mắt như vậy, lại đi từ chối ba ba?!”

“Chính là cha con a! Cậu ấy còn thật quá đáng kêu ba đi nhảy lầu, ba liền đi nhảy xuống.” Trình An trả lời thật không đứng đắn. “Bất quá cha con cuối cùng vẫn là yêu ba, không uống công ba lúc trước liều chết quên mình a!” Tránh né cú đánh tức giận của Hà Như, Trình An vui vẻ nghiêng người qua hôn lên môi người yêu duy nhất đời này của mình!

“Là như thế sao.....! A nha! Lão ba, thì ra ba là may mắn như vậy!” Hóa ra lão ba si tình đến như vậy a! Ngày nào đó nhất định phải hỏi rõ ràng xem thiên tình sử của bọn họ thế nào, chắc là rất có ý tứ lãng mạn đi!

“Tiểu Ái, con đừng nghe ba ba con nói vậy, lúc trước cậu ta nhảy lầu khiến cha phải sợ hãi, còn hại cha gặp phải ác mộng. Sau đó ở bệnh viện phục hồi sức thì cứ quẩn lầy cha cả ngày.....!” Hà Như sắc mặt ửng đỏ cực lực biện giải, đáng tiếc trước thể công hôn hít của tình nhân thì có vẻ khá là yếu đuối.

“Nhưng cha cuối cùng vẫn yêu lão ba a!” Ái Như cảm khái nói, hai mắt nhìn hai ba ba không thể chia lìa, trong lòng âm thầm cân nhắc. Khi nào thì mình cũng sẽ có được một người yêu như vậy?! Đợi cho đến ngày đó, mình không phải cũng sẽ giống ba ba bọn họ cả ngày dính chặt lấy tình nhân một giây cũng không muốn chia lìa! Lén lút nghĩ, Ái Như dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hai người ba ba đến xuất thần.

“Một ngày nào đó con cũng sẽ tìm được người mà con yêu hết lòng! Tiểu Ái!” Dời lực chú ý trở về thẳng con, Trình An mở miệng nói: “Con bây giờ còn quá nhỏ, không hiểu gì là yêu thật lòng. Sau đó vài năm, khi con lớn hơn nữa, có lẽ con sẽ hiểu được, yêu một người, cảm giác vương bận trong lòng, từng giây từng phút đều nhớ nhung, một phần của một giây cũng không muốn tách ra, cảm giác kỳ thật là rất đẹp. Không nên gấp gáp, chờ thêm một hồi nữa đi! Chờ đến lúc con hiểu được chuyện gì gọi là yêu, cạnh con sẽ xuất hiện người mà con muốn yêu!” Cúi đầu thấy Hà Như trong lòng đang cười như không cười nhìn mình, Trình An thâm tình nở nụ cười!

Ái Như nghiêng đầu suy ngẫm lời nói của ba ba. Vậy sao?! Mình bây giờ vẫn là một đứa trẻ chưa biết yêu là gì, chờ mình trưởng thành thì có thể hiểu được tình yêu là gì a! Hai ba ba ngồi đối diện lại bắt đầu lạc vào thế giới của hai người bọn họ, mây đen trong lòng Ái Như được xua tan, nhóc ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đêm.

Khi nào thì mình mới lớn lên a! Mau mau lớn lên đi! Trưởng thành, mình có thể thoải mái đi yêu một người, sẽ trân trọng cô ấy, yêu quý cô ấy, giống như ba ba đối với cha vậy! Cô ấy cũng sẽ cười với mình mỗi ngày đi! A.....! Thật muốn mau mau lớn lên a.....!

Du quay chậm rãi quay tròn, cảnh vật trước mắt di chuyển từ thấp đến cao, lại từ cao đến thấp thay đổi một vòng, suy nghĩ của Ái Như cũng đã khác so với trước đây.

Tuy rằng cảnh vật trước mắt vẫn như vậy, nhưng cách nhìn thay đổi sẽ khiến cho cảnh vật thoát nhìn cũng thay đổi theo. Chuyện kỳ quái trên thế giới này là rất nhiều, mình chỉ là một đứa nhỏ, mỗi ngày có thể học càng nhiều, chỉ cần chơi game một chút là được rồi..... Không cần phải suy nghĩ quá nhiều! Tính tình nghịch lại nổi lên, chen vào giữa hai người ba ba, một chỗ ngồi không lớn không thể chứa đủ hai người đàn ông đã trưởng thành còn thêm một thiếu niên mảnh khảnh cao lớn! Hà Như cùng Trình An cũng không chịu yếu thế đẩy Ái Như qua một bên.....! Cabin bé bé tràn ngập tiếng cười đùa, khiến cho nó cứ lắc qua lắc lại trong không trung.

Các nhân viên công tác khi du quay ngừng lại bước đến mở cửa, đầu tiên là nhìn thấy một người con trai đẹp không thể tả ôm bụng cười lê lét bước đi, sau đó một thiếu niên cũng lạch bạch đuổi theo người con trai xinh đẹp kia hô “Cha chờ con một chút chứ a!”, cuối cùng là một nam nhân đây về nam tính đang nửa người ngồi dưới mặt đất nhìn thấy ánh mắt quái dị của mọi người, ngượng ngùng thấp giọng nói! “Ha ha! Thật có lỗi, thật có lỗi! Việc xấu trong nhà, việc xấu trong nhà..... để cho mọi người chê cười rồi!” Nói xong cũng đuổi theo hai người đang cười hì hì đứng chờ anh ta kia.

Ái Như tâm tình tung bay, lưng mang balô vốn chuẩn bị để bỏ nhà đi bụi, nhóc sôi nổi đi ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hai người ba ba chậm rãi đi ở phía sau. Về tới nhà nhóc đột nhiên nhớ tới tờ giấy

kia, đòi ba ba cái chìa khóa, Ái Như phi hết tốc lực vào nhà giấu tờ giấy kia đi, sau đó mới an tâm mang ba lô vào phòng mình.

Lười sắp xếp lại mọi thứ trong balô, Ái Như ngã mình lên giường nhìn tờ giấy mình viết.

Nhìn những lời viết trên tờ giấy, Ái Như nhẹ nhàng gõ gõ trán mình. Mình thật là ngốc a! Thế mà lại muốn bỏ nhà đi bụi! May mắn không có thành công a, bằng không ba ba cùng cha nhất định sẽ thật đau lòng. Gác đầu lên gối, đem tờ giấy xé nát, Ái Như vứt ngay vào trong thùng rác.

Ba ba cùng cha là hai người ba tốt như vậy, tuy rằng thường xuyên lơ mình mà làm những hành động cần hạn chế, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ xem nhẹ mình a! Bọn họ rất muốn nhìn mình bình an trưởng thành! Cũng thật chờ mong mình sẽ trở thành một người đàn ông thật tốt!..... Được rồi! Về sau nếu có chuyện gì không giải quyết được chắc chắn sẽ đi hỏi hai ba ba là được rồi, cũng tránh cho mình khỏi những suy nghĩ miên man. Còn có, hôm nào phải đi hỏi xem thiên tình sử của ba ba và cha là thế nào; còn có còn có, tin tức cha lúc trước bị người khác vứt bỏ là quan trọng nha, phải theo ba ba dò hỏi tin tức để sau này còn đe dọa cha đòi tiền tiêu vặt!.....!

Cho đến tận khi Ái Như rửa mặt chải đầu xong chui vào ổ chăn ấm áp, ý niệm cuối cùng trong đầu nhóc trước khi đi vào giấc ngủ là..... ngày mai ba ba về phải đòi lại số tiền mình gom góp để dành đã bị chôn chĩa hôm nay!.....!

Lúc Ái Như đang suy nghĩ chuyện đòi nợ, Trình An cùng Hà Như cũng đang thảo luận vấn đề này.

Thay Hà Như đáp lại tấm chắn, Trình An ôm Hà Như vào lòng mình hỏi: “Như, cậu nói xem Tiểu Ái có đòi lại tiền tiêu vặt vào nhà hàng với khu vui chơi hôm nay không?!”

“Đương nhiên có, nó đâu phải là một thằng nhóc phóng khoáng.” Hà Như thoải mái gối đầu lên cánh tay Trình An, tức giận nói. “Nhưng không cho cậu trả tiền lại cho nó, bằng không tức giận này hôm nay của tôi không tiêu được.”

Hà Như đột nhiên “hồ” ngồi bật dậy, hai mắt trừng thẳng vào cửa phòng như đang muốn oanh tạc nó. “Thằng nhóc đáng giận, dám bỏ nhà đi bụi?! Chúng ta có làm gì có lỗi với nó đâu, không thiếu ăn, không thiếu mặc. Tuy chúng ta đều là đàn ông, không thể cho nó tình mẫu tử, nhưng không phải chúng ta vẫn luôn cố gắng không để nó chú ý tới điều đó sao?! Mấy năm nay đều sống rất tốt, nó tại sao đến bây giờ mới muốn bỏ nhà ra đi.” Cậu quay đầu lại nhìn chằm chằm Trình An đang ôm lấy bả vai cậu muốn an ủi, “Lúc tôi nhìn thấy tờ giấy đó thật là tức đến trào máu họng. Nó là con của chúng ta, chúng ta tại sao lại không coi trọng nó? Tại sao lại cảm thấy nó tồn tại là không cần thiết?! Tôi rõ ràng muốn làm một người cha thật tốt, xem nó như con trai ruột của mình, nhưng nó lại cho rằng tình cảm chúng ta dành cho nó là quá ít, tôi..... tôi rất thích nó mà a.....!”

“Được rồi được rồi! Như, đừng nóng giận, tôi biết cậu kỳ thật rất thích Ái Như, nhóc chỉ là không hiểu cách thức cậu bày tỏ tình cảm thôi.” Trình An cố gắng trấn an Hà Như đang từ tức giận chuyển sang khó xử. “Nhóc không phải cũng đã trở lại rồi sao! Chúng ta không phải đều đã thấy bộ dáng bước đi trên đường không mục tiêu của nó sau khi bỏ đi rồi sao! Nó cũng đã hối hận rồi, muốn trở về nhưng lại do dự, nếu không tôi tại sao lại phải tiến lên kêu nó.” Nhìn Hà Như sắc mặt có chút dịu đi, Trình An tiếp tục nói: “Bộ dáng của Ái Như khi tôi gọi nó..... tôi cảm thấy nó như muốn bổ nhào vào khóc trong lòng tôi, nó nhất định là đã rất hối hận. Chúng ta tuy không phải là hai người phụ huynh hoàn hảo, nhưng chúng ta đã cố gắng nuôi nó trưởng thành làm một người tốt. Nhóc là một người hiểu chuyện, ngẫu nhiên tùy hứng như vậy một lần cũng không có gì không tốt. Như, nó bỏ nhà ra đi chắc là vì muốn chúng ta quan tâm đến nó nhiều hơn một chút thôi, một đứa nhỏ mong muốn sự quan tâm của ba mẹ cũng không có gì là không đúng, tôi cá chắc là nó đang làm nũng nha, cậu không cảm thấy Tiểu Ái như thế rất đáng yêu sao?!”

Hà Như lại nằm xuống, Trình An bện lại thời gian trong tương lai. “Ái Như mười lăm tuổi, vài năm nữa là nhóc đã trưởng thành rồi. Đến lúc đó, nhóc sẽ biết yêu, sẽ có cô gái trong lòng, nhóc sẽ dần dần rời khỏi cuộc sống của chúng ta mà xây dựng cuộc sống cho chính mình. Nhóc sẽ hiểu được càng ngày càng nhiều, bạn bè bên cạnh cũng sẽ càng ngày càng nhiều!.....! Chúng ta sẽ già đi, sau đó nhìn Ái Như tự do sống cuộc sống của riêng mình!”

Một bàn tay xoa lên mặt Trình An, Hà Như hôn nhẹ người yêu đã đang và sẽ sống cùng mình cả đời này.

“Đừng nói nữa, tôi không muốn cậu suy nghĩ những chuyện khiến cậu không vui. Ái Như sẽ không dứt khỏi chúng ta, nó là đứa nhỏ tốt, chúng ta là ba ba của nó, nó sẽ không quên chuyện này! Nếu nó dám quên chúng ta, tôi liền trừ tiền tiêu vặt của nó bắt đầu từ bây giờ!” Hà Như nói một câu phá hủy hoàn toàn bầu không khí, phiền não hiếm thấy ở hai người đã hoàn toàn biến mất.

Trình An ngăn người, ha ha nở nụ cười! “Như! Cậu thật sự là thiên tài!” Không ngờ Hà Như lại an ủi mình như vậy, Trình An cảm kích hôn lên môi Hà Như. “Tôi ít khi có chút thương cảm, cứ như vậy đã bị cậu phá hư. Như!”

Hai người ần ý nhìn nhau, tình cảm đã tới mức không cần dùng đến ngôn ngữ. Đứa nhỏ trưởng thành sẽ bay đi, nhưng gia đình là nơi ẩn náu, cho dù rời khỏi nhưng vẫn sẽ quay về! Làm cha mẹ, không cần lo lắng, chỉ cần ở nhà chờ đợi ngày đứa nhỏ của mình bay trở về là tốt rồi!

Sự yên tĩnh vẫn tiếp tục trong màn đêm, trong phòng phản chiếu ánh trăng nhàn nhạt! Hai người yêu nhau ôm lấy nhau ngủ say, mà đứa con của bọn họ cũng đang ngập tràn hạnh phúc trong mộng đẹp

Ngày mai, đợi đến ngày mai, đứa nhỏ tràn ngập sức sống cùng hai người ba ba luôn yêu thương đứa nhỏ sẽ lại tiếp tục cười vui.....! Ai có thể nói gia đình như vậy không hạnh phúc đây?! Gia đình như vậy ai có thể không quý trọng đây?! Thần ngủ lượn quanh bầu trời đêm lạnh lẽo mỉm cười! Mọi người, cứ yên lặng ngủ đi thôi!

~~Lời cuối sách:

Trước phải cảm ơn những bạn bè đã ngồi đọc hết câu chuyện xưa này, cảm ơn mọi người đã đọc một câu truyện không quá xuất sắc của tôi.

Từ bé tôi đã là một đứa trẻ thích mơ mộng. Giấc mơ lớn nhất của đời này cũng chỉ là mong muốn sống vui vẻ mỗi ngày. Không có bệnh đau, không có khó khăn, không có thương tổn! Các bạn bè bên cạnh đều đã kết hôn, có người cũng đã có con, mà tôi thì vẫn giữ những cuốn tiểu thuyết, manga, mơ mộng về một thế giới hạnh phúc!

Có lẽ tôi thật sự rất ngốc, những lúc đau buồn luôn lấy chuyện này ra để dời đi lực chú ý của mình. Cho nên lúc tôi vừa mới thất nghiệp không có gì làm, nghĩ rằng cả ngày không có việc làm không bằng hoạt động đầu óc một chút, vì thế tôi bắt đầu viết này nọ, Trầm thủy tiên, biệt thuyết ái ngã! cứ như vậy được sinh ra!

Hai phiên ngoại cuối là đến bây giờ mới viết xong, chính văn cùng hai phiên ngoại đầu đã sớm hoàn thành. Nhớ lại hình ảnh trước khi bắt đầu viết, trong đầu toàn là cảnh tượng nhảy lầu, viết, vì thế, ôm bàn phím, mê muội gõ không ngừng.

Người chưa từng trải qua tình yêu có thể viết ra tình yêu mỹ mãn không?! Tuy rằng không biết, nhưng tôi vẫn viết! Tôi vốn muốn viết bị kịch, để cho trái tim ảm ức có một lý do tốt để khóc. Nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng! Hà Như không hẳn là người tốt, nhưng tôi thích cậu ấy! Càng viết càng thích cậu ấy, cậu ấy vô tình sao?! Cậu ấy máu lạnh sao?! Cậu ấy chỉ là một người không quen biểu đạt tình cảm, chỉ là một người có thói quen quên đi những chuyện mà mình không thích! Trước mắt luôn là bộ dáng Hà Như lẳng lặng không nói gì ngồi trước giường Trình An. Cậu ấy suy nghĩ chuyện gì?! Khuôn mặt không chút biểu tình của cậu ấy ngăn lại trái tim đang không ngừng nhảy lên.....! Không đành lòng để cho Hà Như tiếp tục cô đơn như vậy, cho nên, Trình An yêu cậu, mau mau tỉnh đi!

“Sau khi ngủ say là nghe được cậu nói yêu tôi, vì thế, đoạn thời gian tôi ngủ say trở thành lần chờ đợi đáng giá duy nhất của tôi.....” Thích khi viết những lời này, nhìn thấy những lời này nước mắt của tôi mém trào ra! Trình An cùng Hà Như đều là đang chờ đợi đi! Chờ một phần yêu, chờ buông xuống đến bên người tình! Sau khi viết truyện ra, tôi rất vui vẻ. Hai người cả ngày cùng một chỗ, dựa vào lẫn nhau, hai tay nắm chặt, ánh mắt giao nhau! Bọn họ sẽ thật hạnh phúc đi! Tôi cười khi đang viết, mỗi một hành động vô ý nhưng bao hàm dịu dàng, mỗi một cái nhìn nhau mỉm cười, hết thảy trong cuộc sống đều có thể từng tí từng tí viết ra, phát hiện những chuyện có thể viết là nhiều như vậy, tôi cũng từ trong đó tìm được hạnh phúc!

Vẫn là thích hài kịch, câu truyện viết đến cuối vẫn không muốn Hà Như hay Trình An chịu chút xiu đau khổ nào. Tôi thành tâm thành ý yêu bọn họ, yêu hai đứa ngốc không thêm quan tâm hết thảy, chỉ biết giữ

thật chặt tay đối phương là có thể tìm được hạnh phúc! Nhìn cuộc sống bình lặng của bọn họ bên trong thế giới nhỏ nhỏ, ngoại trừ chúc phúc ra, tôi cũng không còn biết phải nói gì!

Một gia đình vui vẻ, một người yêu thật lòng! Tôi vẫn luôn mơ mộng một ngày như thế. Tiếp tục làm một cô gái ngốc thích yên vui, tiếp tục ôm tiểu thuyết truyện tranh ngây ngô cười, cũng tiếp tục chờ đợi!

Chờ đợi một lần chờ đợi đáng giá cả đời này của tôi.....!

Mê âm 2002,9,19

§ Toàn văn hoàn§

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-thuy-tien-biet-thuyet-ai-nga>